GİZLİ VURUŞ

CAROLINA COMETS SERİSİ

TEAGAN HUNTER

GİZLİ VURUŞ

Orijinal Adı: Puck Shy
Teagan Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Gülsena Karaca
Editör: Tuğba Atıcı Coşar
Redaksiyon: Gökçe Üstündağ
Düzelti: Neslihan Akman
Son Okuma: İnci Öğdür, Dila Öz
Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2023
ISBN:978-625-99611-1-8
Sertifika No: 43949

Copyright © 2021 by Teagan Hunter
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifika No: 47617

GİZLİ VURUŞ

TEAGAN HUNTER

Çeviren: Gülsena Karaca

TÜM HOKEY TUTKUNLARINA.
VARLIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜRLER.

BÖLÜM 1

"Hayır, hayır, hayır..."

Kesinlikle daha iyi günler görüp geçirmiş külüstür Land Cruiser'ımın* kaputunun altından dumanlar yükselmeye başlamıştı. İnleyip arabayı yolun kenarına çekerken araba tamamen durdu.

Dehşete kapıldım.

Bir hokey sopasını kullanmakta, İngiliz anahtarını kullanmaktan daha iyi olsam da ben bile böyle bir dumanın, iyiye işaret olmadığını anlayabiliyordum.

İç çekerek, el frenini kaldırdım ve hayal kırıklığıyla ellerimi direksiyona vurmaya başladım. Zaten iki gündür bu ufak kasabada, patlayan iki lastiğimin yerine yenilerinin gelmesini beklerken mahsur kalmıştım.

Şimdiyse evime ulaşmama dört saatten az bir süre kalmışken tekrar boku yemiştim.

Eski ve hurda aracımı, ülkenin diğer ucuna götürmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Çekiciyle göndermemi söylediğinde sanırım babamı dinlemeliydim. Arabamın, hiçliğin ortasındaki Kansas'tan Kuzey Carolina'ya kadar olan yolculuğunu tamamlayamayacağından emindi.

---

* Toyota marka araba.

Yine de tatilimin son birkaç gününü kendime ayırmaya kararlıydım.

Sadece ben ve boş yollar, düşüncelerimden başka bana eşlik edecek hiçbir şey olmaksızın.

Ama bunun da kötü bir fikir olduğu ortaya çıkmıştı çünkü düşüncelerim de en az bu araba kadar berbattı.

Geçen sezonun sonunu beynimde durmaksızın tekrarlayıp, tüm yol boyunca Stanley Kupası'nı kaybetmemek için yapabileceğim her şeyi düşünmüştüm.

Bu düşüncelerin arasında, uzatmalarda sadece bir gol yüzünden altıncı maçın* kaybedilmesine neden olan, maç berabere bitecekken penaltı kullanamamak gibi şeyler de vardı. Birinci maçı kazandıktan sonra kendimizi iyi hissediyorduk. Artık kazanmaya hazırdık. Ancak ikinci, üçüncü ve dördüncü maçları -hem de uzatmalarda- kaybettiğimizde, kendimizi yenilmiş hissetmiştik. Beşinci maç için kendimizi toparlayıp o maçta zar zor bir galibiyet elde edebildik. Kazanabileceğimize dair o kıvılcım geri gelmişti. Ama altıncı maçta, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi çökerek seti kaybetmiştik.

Bu, tıpkı kalbe indirilmiş bir yumruk gibi hissettirmişti.

Keşke yaşadığım en kötü şeyin, bu olduğunu söyleyebilseydim.

Bir araba, hızla yanımdan geçerek SUV'yi** sarstı ve beni hayatımın en kötü anlarından birini hatırlamaktan alıkoydu.

Şu an anılara yolculuk yapmanın zamanı değildi. Eve dönmek için ne yapacağımı bulmam gerekiyordu. Geçen sezon Koç'u hayal kırıklığına uğrattıktan sonra yarın sabah sekizde

* Altıncı Maç, bir takımın seti bitirip bir sonraki tura, yani final turuna geçmeyi garantileyeceği maçtır. Aynı zamanda diğer bir takımın da elenmeyle karşı karşıya kalacağı anlamına gelir.

** Cip tipi bir araba.

takım toplantısına geç kalamazdım. Bu sezon, geçen sezondan daha iyi olmak *zorundaydı.* Sözleşmemin devam edip etmemesi söz konusuydu.

Kendime çekidüzen verip, bu zamana ve paraya değdiğimi kanıtlamam gerekiyordu. Comets'te kalmak istiyordum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Hasara bakmak için arabadan inerek kaputu açtım. Motoru incelediğimdeyse yakın zamanda hiçbir yere gidemeyeceğimi anladım. Kaputun içinde değişik bir sıvı vardı ve dumanın yükseldiği yerden gelen alçak bir tıslama, sessizliğin hâkim olduğu yolda yankılanıyordu.

Araba kesinlikle çekiciyle gitmeliydi.

Ellerimi kot pantolonuma sildim -ki annem bu yaptığımı görseydi kesinlikle beni öldürürdü- ve bardak tutucudan telefonumu almak için arabanın etrafından dolandım.

Arama motoruna en yakın tamirci yazıp sonuçları görmek için bekledim.

Bekledim.

Biraz daha bekledim.

Hiçbir şey yoktu.

Sonuçların yüklenmesi için internet yeterince çekmiyordu.

Yolda bir aşağı bir yukarı yürüsem de faydası yoktu. Resmen hiçliğin ortasındaydım. Kilometrelerce süren koca bir hiçlik.

Hayal kırıklığım artarken arabama geri döndüm ve etrafı incelemeye başladım. Ne aradığımdan emin değildim. Beni buradan kurtaracak bir şey, belki? Yolda çok fazla arabanın yanından geçmediğim için de hiçliğin ortasında aniden birilerinin belirmesini beklemiyordum. Güneşin batmasına yaklaşık bir buçuk saat -belki de daha az- kalmıştı. Sanırım sekiz kilometre geride bir çıkış olması gerekiyordu. Acele edersem hava kararmadan oraya ulaşabilirdim.

"Siktir et," diye kendi kendime mırıldandım. "Yürüyeceğim."

Kahretsin, belki de yürümek bana iyi gelirdi. Kafamı toplamama yardımcı olurdu.

Orta konsoldan cüzdanımı ve ihtiyacım olursa diye torpido gözünden el fenerini alıp arabayı kilitledim.

Sonunda bana ulaşıp yardım için birini gönderebileceğini umduğum, takımda beni boğmak istemeyen tek kişi olan Rhodes'a mesaj attım. Telefonu arka cebime koymaya çalıştım ve bir şekilde -daha önce defalarca yapmış olsam da- telefon elimden kaydı.

Haddinden fazla pahalı olan metal parçası yere çarptı. Ekranın paramparça olduğunu anlamak için eğilip yerden almama gerek bile yoktu çünkü son zamanlardaki şansım böyle boktandı işte.

Aslında telefonumun kırılması sikimde bile değildi. Yenisini hemen alabilirdim. Benim asıl sorunum kupayı kaybettikten sonra her şeyin ters gitmesiydi.

Maçı kaybettikten sonraki hafta, takımdan birkaç kişiyle -benimle hâlâ konuşmaya devam edenlerle- üzüntümüzü paylaşmak için küçük bir barda toplanmıştık. Birkaç içkinin ardından, götün tekinin bir kadını tartakladığını gördüğümde kavga çıkmıştı.

Doğru şeyi yapıp, aralarına girerek o pisliğin icabına baktım.

Ama her şey olup bittikten sonra tutuklanan kimdi biliyor musunuz?

Ben.

Lanet olası ben.

Neyse ki kavganın neden başladığına dair gerçek ortaya çıkınca pislik herif suçlamaları geri çekti.

Olan olmuştu artık. Basın geçmişimi araştırmaya başladığında, asabi biri olarak damgalandığımı görecekti. Temiz olması gereken sicilim, bu olay yüzünden artık temiz değildi.

Saldırı suçuyla iki kez tutuklanmak mı? Takım için hiç de iyi bir izlenim olmamıştı.

İsmimle yüzüm manşetlere ve sosyal medyaya yansıyınca, Koç yaz boyunca ortalıkta görünmememi ve gelecek sezondan önce kafamı toplamamı önerince, ben de çantamı toplayıp batıya, ailemin çiftliğine doğru yola çıktım.

Peki ailemin evine doğru giderken uçağa ne oldu? İki kez ertelendi. Bunlar yetmezmiş gibi valizim kayboldu ve evde geçirdiğim ilk üç gün boyunca, kardeşimin bana küçük gelen kıyafetlerini giymek zorunda kaldım.

Ayrıca annem eski yatak odamı ofise çevirdiğini bana söylemeyi unutmuştu. Bu yüzden de ortaokul zamanımdan kalan dandik, rahatsız kanepede yatmak zorunda kaldım. Bir doksan boyumla uyumam gereken en son yer, bu kanepeydi. Yani evdeki ilk haftamda boynum tutulmuştu ve gerçekten hâlâ berbat durumdaydı.

Hem de bunlar başıma gelecek boktan şeylerin sadece başlangıcıydı.

Yazın eve dönmenin bana iyi geleceğini, herkesi hayal kırıklığına uğrattığım şehirden uzaklaşmanın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Mağlubiyeti ve dedikoduları arkamda bırakıp kafamı toparlayabilirdim. Ama ters gidebilecek her şey ters gidiyordu ve işler ters gittikçe bunun bir şekilde, benim hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Burnumu parmaklarımın arasına sıkıştırarak, sakin kalmak için yavaşça nefes alıp verdim.

Baskı altında bir şeyleri çözmek benim için sorun değildi. Zorluklara dayanamazsanız NHL'ye* ilk turda seçilemezdiniz. Buna rağmen bugün soğukkanlı kalma becerim, inanılmaz bir şekilde sınanıyordu.

İlk önce arabam bozulmuştu, şimdi de telefonum.

"*Tek bir şey* bile doğru gidemez mi gerçekten?"

Öfkeyle telefonu yerden alarak hasarı kontrol ettim. Tam da beklediğim gibi ekran parçalanmıştı. Peki işin, asıl can alıcı kısmı ne miydi?

Telefon açılmıyordu.

"Harika, lanet olsun!" Şimdi mesajım Rhodes'a iletilse bile bana ulaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Öfkeden delirecektim. Elimdeki işe yaramaz telefonu ağaca fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine başımı eğip, iki şeritli otoyoldan uzak durmaya dikkat ederek yürümeye başladım.

Gökyüzü beklediğimden çok daha hızlı kararıyordu. Görünüşe göre gün batımına ne kadar kaldığını ya da çıkış yolunun ne kadar geride olduğunu yanlış hesaplamıştım.

Yaklaşık bir kilometre yürüdükten sonra uzaktaki tepenin üzerinde beliren farları gördüm. Gelen her kimse, resmen uçarak geliyordu. Endişelenmeye başladım çünkü gelen araç yolun kenarına yaklaştıkça, bana da yaklaşıyordu.

Gerçekten evren benden, cesedimin günlerce bulunamayacağı ve hiç tanığın olmadığı bu yerde ezilerek ölmemi isteyecek kadar mı nefret ediyordu?

Sürücü hiç duracak ya da fren yapacakmış gibi görünmüyordu. Araç yaklaştıkça ben de yürüyüşümü yavaşlattım.

* Ulusal Hokey Ligi. Kuzey Amerika'da buz hokeyinin en üst düzeyde oynandığı organizasyondur.

Her an yoldan çekilmeye hazırdım. Ve gerçekten de bunu yapmak zorunda kalacak gibiydim.

Tam güvenliğim için yolun kenarına atlamaya hazırlanırken yüksek sesli bir fren sesi duyuldu ve araba arkasında izler bırakarak sağa sola gitti. Araba tamamen durmadan önce otuz metre daha savruldu.

Donup kaldım.

Hareket edemiyor, yolun ortasında duran arabadan gözlerimi ayıramıyordum.

Az önce ne olmuştu öyle?

Gökyüzü hâlâ yeterince aydınlık olduğundan arabanın içindeki sürücüyü görebiliyordum. Muhtemelen o da benim gibi şok olduğu için hareketsizce oturuyordu.

Sonunda kendine gelerek başını salladı ve ayağını frenden çekti.

Neredeyse bana çarptıktan sonra öylece çekip gidecek miydi? Gerçekten de defolup gidecek miydi?

Araca doğru ilerlemeye başladım ama kahretsin ki ne yapacağımı bilmiyordum. Ona bağırmalı mıydım? Ya da onu kovalamalı mıydım? Bu aptalca olurdu. Zaten başım yeterince beladaydı, yeni bir tanesine daha ihtiyacım yoktu.

Gerçekten *öfkelenmiştim.* Kim neredeyse birine çarpıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip giderdi ki?

Sürücü, aracı yolun kenarına yaklaştırıp motoru durdurduğunda yürümeyi bıraktım. Sanırım sonunda duruyordu.

İçerideki her kimse, ilk hamleyi onun yapmasını bekliyordum. Camı açıp iyi olup olmadığımı sorabilir ya da inip özür dileyebilirdi. Orada oturmaktan başka herhangi bir şey yapabilirdi.

Arabanın içi, tamamen görünmeyecek kadar karanlık olsa da dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyordum. Her saniye artan öfkemle gözlerimi dikerek ona bakmaya başladım.

Nihayet kapı açılana kadar saatler geçtiğine yemin edebilirdim.

Kapıyı açtığı an, "Senin sorunun ne?" diye söylenmeye başladım. "Bana çarpmak üzereydin. Neredeyse beni öld-"

Bir altmıştan fazla olamayacak bir kadın arabadan inip, bana doğru döndüğünde şaşkınlığımı dizginlemeye çalıştım. Uzun ve dalgalı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Hâlâ yaklaşık altı metre kadar uzağımdaydı ama gözlerindeki şoku buradan bile görebiliyordum. Ağzı şokla açılmıştı ve elleri iki yanında titriyordu.

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Arabasının arkasında durup kocaman gözlerle bana baktı.

Bu bakış, hayranlarımdan gördüğüm o şaşkın bakışlar gibi değildi. Yüzünde beni tanıdığına dair bir belirti yoktu.

Dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Sanki benden korkmuş gibiydi. Neredeyse ölecek olanın ben olduğumu düşünürsek, bu oldukça saçmaydı.

Birkaç dakika boyunca tek kelime etmeden birbirimize baktık. Dışarısı sakin olduğundan, hızlı nefesleri dışında aramızdaki sessizliği bozacak hiçbir şey yoktu. Buradaki nezaket kurallarını bilmiyordum. Birkaç dakika önce onu azarlamaya hazırdım fakat şimdi bana bakışı yüzünden...

"Ben, şey..."

Duraksadı.

Aradan on saniye geçtikten sonra, "Ben..." diye başlayarak tekrar konuşmayı denedi.

Dudaklarını ıslatmak için dilini çıkarıp, dudağını alt dişlerinin arasına hapsederek söyleyeceği şeyi düşündü.

En sonunda da iç çekerek konuştu. "İyi misin?"

Sesi yumuşak ve ürkekti.

Başımı salladım.

"Ben... Ben seni görmedim. Sonra gördüm ama... Gerçek olmadığını düşündüm."

Başımı eğerek konuştum. "Gerçek olmadığımı mı düşündün?"

Sesim muhtemelen uzun zamandır kimseyle konuşmadığımdan dolayı istediğimden daha kaba çıkmıştı. Sesimi duyduğunda o da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Bu yolla ilgili hikâyeleri biliyorsundur. Senin Hayalet Sürücü olduğunu düşündüm."

"Hayalet Sürücü mü?"

Onun cümlelerinin sonunu neden tekrar ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten o da önemsiyor gibi görünmüyordu.

"Hikâyeleri duymadın mı?"

Olumsuz anlamda kafamı salladım.

Ellerini ovuşturarak etrafımızdaki ağaçlık alana göz attı. "Söylenenlere göre bu otoyolda hayalet bir sürücü dolaşıyormuş. Alacakaranlıkta ortaya çıkıp sadece yalnız insanlara görünürmüş. Arabasının bozulduğunu söyleyip onu içeri almanızı istiyormuş. Eğer Hayalet Sürücü'yü arabanıza alırsanız, ona izin vermiş olurmuşsunuz."

"Ne için izin vermiş olurmuşuz?"

"Ruhunu yemesi için. İnsanların tüm iyi yanlarını emdiği, kötü yanlarını ise geride bıraktığı söylenir. Onunla karşılaşan herkes, karşılaştığı haftadan sonra korkunç bir suç işlemiş."

"Bu... kulağa boktan bir şey gibi geliyor."

Bir kahkaha attı. "Ama bu geceye kadar bu yollarda dolaşan kimseyi görmemiştim ve şey..." Omuzlarını kaldırarak

devam etti. "Beni korkuttu. Muhtemelen *Garip, Karanlık ve Gizemli*'yi* dinlediğim içindir."

"Johnny'yi mi dinliyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sırıtmaya başladı. "Sen de mi podcast hayranısın?"

"Onu her zaman uçağa..." Duraksadım. Bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kendimle ilgili çok fazla şey açıklamak istemiyordum. Beni tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermiyordu fakat bu bir yalan olabilirdi. Daha önce de benzerini yaşamıştım. "...bindiğimde dinlerim," diye bitirdim cümlemi.

"Fazla mı uçuyorsun?"

"Bazen istediğimden daha fazla."

Aramıza sessizlik çökünce tekrar ellerini ovuşturmaya başladı. Gergindi ama ben mi ona öyle hissettiriyordum yoksa ikimiz de neredeyse hayatımızı değiştirecek bir şey yaşadığımız için mi öyleydi, bilmiyordum.

"Ben... Ben gerçekten üzgünüm," dedi sessizce. Neredeyse fısıldıyordu ama onu kolaylıkla duyabildim.

Yolun bu kısmının aslında ne kadar sessiz olduğunu yeni yeni fark ediyordum. Ayrıca onun anlattığı hikâyeden sonra -her ne kadar tamamen saçmalık olsa da- burada olmak biraz ürkütücüydü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arabam bozuldu." Dudaklarından tiz bir ses çıkınca kıkırdamadan duramadım. "Hayalet Sürücü ben değilim, gerçekten."

Gözlerini kıstı. "Bu, tam olarak onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

**Strange, Dark, and Mysterious*, John Allen -Mr. Ballen diye de bilinir- tarafından hikâye formatında sunulan gerçek bir suç ve gizem podcastidir.

"Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu arabana binmeme izin vermen."

Gerildi ve bir adım geri gitti.

"Siktir." Kafamda ters duran şapkayı kaldırıp, tekrar takmadan önce bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu kulağa çok ürkütücü geldi, değil mi?"

Başını salladı.

"Bak," dedim ona doğru bir adım atarak. Bir adım daha geri gittiğinde, onu korkuttuğumu fark edip durdum. "Bu sabah altıdan beri yoldayım ve şimdi de arabam bozuldu. Çekici çağırmayı denedim fakat sinyal kesildi. Sonra telefonumu düşürdüm ve bugünlerde hiçbir şey eskisi gibi sağlam olmadığından hemen kırıldı. Yani burada mahsur kaldım. Birkaç kilometre geride bir çıkış gördüm ancak o tarafa doğru yürürken az kalsın eziliyordum."

Yaşadığım olaylar yüzünden üzüldüğünü belirtircesine yüzünü buruşturdu.

"Sadece çok uzun bir gün oldu," dedim. "Yorgunum, sinirliyim ve sadece gideceğim yere varıp yatmak istiyorum. O yüzden bana çarpmadığın için teşekkürler. Ben iyiyim. Sen de iyisin." Başparmağımla yolun gerisini göstererek, "Gün ışığı daha fazla kaybolmadan gitmeliyim," dedim.

Topuklarımın üzerinde dönüp ellerimi ceplerime soktum. Başka biri daha tepeden aşağı inmeye karar verip, neredeyse beni öldürmesin diye dikkatimi yola verdim.

Ne lanet bir gündü.

Şimdi de zifiri karanlıkta dışarıda olacaktım.

Siktir, umarım el fenerim de bozulmazdı.

"Bekle!"

Yaklaştıkça ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırtısını duyuyordum. Arkamı dönüp bekledim.

"Şey..." İç çekti. "Gördüğün o çıkış var ya hani? Orası en az yirmi dört kilometre geride."

"Ne? Emin misin?" Üç kilometreden fazla kalmadığına yemin edebilirdim. Gerçi buradaki her şey tamamen aynıydı.

Başını salladı. "Bu yoldan yüzlerce kez geçtim. Senin bahsettiğin Springsville çıkışı. Bu yöndeki bir sonraki çıkış da -kendi gittiği yönü gösterdi- bir yirmi beş kilometre daha ötede."

Elini arka cebine sokup konuşmaya devam etti. "Kırsal bir bölgedeyiz ve cep telefonları düzgün çekmiyor. Gerçekten çok kötü bir yerde araban bozulmuş."

Harika. Yanlış yöne doğru yürüdüğümü bilmek güzeldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona söylemek dilimin ucuna kadar geldi ama bunun yapılacak en akıllıca şey olduğunu düşünmüyordum. Belki de Hayalet Sürücü *oydu.*

Aptallık etme Col. Hayalet diye bir şey yoktur.

Bu yüzden tam olarak gittiğim yer yerine, bir sonraki kasabanın adını verdim. "Jonesville tarafına doğru gidiyorum."

"Ben de Bartlett'a gidiyorum. Jonesville yolumun üzerinde..."

Gerçekten o... "Beni oraya kadar götürmeyi mi teklif ediyorsun?"

Omzunu silkti. "Neredeyse seni eziyordum. Böylesi mantıklı geldi."

"Belki tehlikeli biriyimdir."

Başını yana eğerek beni yakından incelemeye başladı. Gözlerinin rengini net göremiyordum ama parlıyorlardı. "Öyle biri olduğunu sanmıyorum."

Tehlikeli değildim ama, "Beni tanımıyorsun bile," dedim.

"Beni tehlikeli *olduğuna* mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece-"

"Kadın olduğum için çaresiz ve kendimi idare etmekten aciz olduğumu mu düşündün?" Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip kalçasını yana doğru eğdi. Sertçe bakarak, "Torpido gözünde bir silahım var," dedi.

Şu anda çok sert görünüyordu, sanki bu tavrımı çekemeyecek gibiydi. Kendisini savunmasını sevmiştim ama yine de... "Öyle demeyecektim. Hem ayrıca silahının nerede olduğunu bana söylememelisin," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, "Doğru... Gerçi bu konuda yalan söylüyor olabilirdim..." dedi.

İçimde yalan söylemediğine dair bir his vardı.

"Bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir yabancıyı arabasına almayı teklif etmesinden nefret etmiştim ama bir yandan da o yabancı kişi ben olduğum için memnundum.

"Bugün pazar," dedi. "Tamirhaneler kapalı. Ne yapacaksın? Biri gelip seni alana kadar buralarda mı takılacaksın?" Burada saatlerce kalmak kulağa pek de çekici gelmiyordu. Ne nerede olduğuma dair sikik bir fikrim ne de birilerine ulaşacak bir telefonum vardı.

"Pekâlâ," dedim. "Beni bırakman harika olur. Daha sonra çekici çağırabilirim."

Başıyla onayladı ve arabaya yöneldi. Tam dört adım atmıştık ki geriye döndü. Bu sefer ona az önce olduğumdan çok daha yakındım.

Gözleri açık maviydi. Hatta o kadar açık bir renkti ki neredeyse beyaz diyecektim. Dudakları sarkık ve dolgundu. Alt dudağı, üst dudağından biraz daha kalındı. Burnu küçük ve ucu kalkıktı ama rahatsız edecek şekilde değildi.

Çok *sevimliydi.*

"İsmin ne?"

"Hı?" Gözlerimi dudaklarından çekip, bana dikkatle bakan gözlerine odaklanmaya çalıştım.

"İsmin ne, dedim?"

"Şey... Collin."

"Neden isminden emin değil gibisin? Yoksa sahte bir isim falan mı bu?"

"Değil." Birinin kim olduğumu bilmemesine pek alışık değildim. "Adım Collin. Arkadaşlarım bana Col der." Soyadımı bilerek söylememiştim.

"Collin." Sanki sevip sevmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi adımı tekrar etti. Elini bana doğru uzatıp, "Harper," dedi.

"Tanıştığıma memnun oldum, Harper." Elini tuttuğumda, ellerinin benimkilere kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Teni de yumuşacıktı. "Beni ezmediğin için teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hadi gidelim. Önümüzde yaklaşık dört saatlik bir yol var."

"Acaba arabayı ben mi kullansam? Gece görüşüne tam olarak güvendiğimden emin değilim."

Açık mavi olan gözleri kısıldı. "Silahımı unuttun sanırım?"

"Doğru, torpidodaydı. Hatırladım."

Topuklarının üzerinde dönerek küçük beyaz Honda'nın* sürücü tarafına doğru ilerledi.

İşte o zaman fark ettim.

Aracın tamponunda Carolina Comets çıkartması vardı.

Siktir!

Beni tanımış gibi görünmüyordu. Çok iyi rol yapıyor olabilir miydi? Aslında onu, bunu söyleyebilecek kadar iyi tanımıyordum.

* Japon bir araba markası.

Bu da beni, onunla isteyerek arabaya bindiğim için daha aptal yapıyordu herhalde.

Tereddüt ettiğimi fark edince, "Plakamı mı ezberliyorsun?" diye sordu.

Çoktan ezberlemiştim. "Hayır. Çıkartmayı fark ettim de... Hokey hayranı mısın?"

Kahkaha attı. "Hayır. Sporla hiç ilgilenmiyorum. Arabayı aldığımda o çıkartma vardı." Omuzlarını kaldırdı. "Ya sen?" diye sordu.

"Hayranı olduğumu söyleyebiliriz."

"Ah, süper." Yolcu kapısına doğru ilerlediğimde gözlerini devirdi. "Sadece lütfen tüm yol boyunca bu konudan bahsedip kafamı şişirme, yoksa direksiyon başında uyuyakalabilirim," dedi.

Belli ki uzun bir dört saat olacaktı.

BÖLÜM 2

Neredeyse arabanızla çarpacağınız bir yabancıyla sessizce otu-rana dek, bir kilometrenin ne kadar uzun olduğunu asla anlayamıyordunuz. Aramızdaki sessizlik uzadıkça, bunun sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettirdiğinin farkına varıyordum.

Kahretsin. Neredeyse birine çarpacağıma inanamıyordum.

O kişinin şu anda *arabamda* oturduğuna da inanamıyordum.

Ayrıca ona Hayalet Sürücü hakkında yalan söylemiştim. Öyle bir şey yoktu.

Aslında podcastimin kesilmemesi için müzik setine bağlı olan kabloyu, doğru bir şekilde takmaya çalışıyordum. Bir hikâye uydurmak, araba kullanırken telefonuyla oynayan o pisliklerden biri olduğumu itiraf etmekten daha kolay gelmişti.

Göz ucuyla onu incelemeye başladım.

Uzun boyluydu, hatta o kadar uzundu ki koltuğa oturduğunda dizleri torpidoya çarpıyordu. Başı tavana değmesin diye koltuğunu arkaya yatırmıştı. Omuzları genişti, arabanın kendi tarafındaki her bir santimini ve benim tarafımın da bir kısmını kaplıyordu. Şapkasını öne doğru çevirmişti ve şapkanın gözlerini kapatıyor olması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Gözleri açık yeşildi ve onları gunışığında göremeyeceğimi düşündüğüm için üzülmüştüm çünkü bahse girerim rengi harikaydı.

Kot pantolonun sardığı bacaklarının üzerinde duran elleri büyüktü. Kolları damarlıydı ama çok abartılı durmuyorlardı. Daha çok bir hemşirenin bakıp, "*Vay canına*" diyeceği türdendi. *Sanki bir hemşire pornosundan fırlamış gibiydi.*

Deri ve ne olduğuna tam olarak karar veremediğim bir şeyin karışımı gibi kokan bu muhteşem adamla arabada kapana kısılmış durumdaydım.

O kadar hareketsiz oturuyordu ki kendimi rahatsız hissettim. O yüzden sohbet etmeye çalışarak, "Araban buradan ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Sanırım bir kilometre kadar. Orada durmamızın senin için bir sakıncası var mı? Arabadan çantalarımı almam gerekiyor." Keyifsizce bir kahkaha attı. "Gece bir benzin istasyonuna falan gidip, bu işi halledebileceğimi sanmıştım ama belli ki öyle bir şey olmayacak."

Gerçekten olmayacaktı.

Ona cep telefonlarının çekmediği bir bölgede olduğumuzu söylediğimde yalan söylemiyordum. Son üç yılda bunu iyi bilecek kadar çok kez buralardan geçmiştim. Şimdi de kız kardeşimin bir *avukatla* nişanlanmasını kutlamak için hafta sonunu annemlerle geçirmiş, geri dönüyordum. Ziyaretim boyunca, annem bulduğu her fırsatta bu konuyu açmayı ihmal etmemişti.

"Neden bir yuva kurmadığını anlamıyorum, Harper."

"Ablan gibi başarılı bir adam bulmalısın, Harper."

"Yaptığın o ürkütücü şeylerle taliplerini korkutuyorsun, Harper."

Niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

Yine de on altı yıl boyunca ebeveynlerinizin birbirlerine olan aşkını izledikten sonra babanızın bir araba kazasında aniden ölmesinin sebebinin, metresini ziyarete gidiyor olması olduğunu öğrendiğinizde... Eh bu sizi mahvediyor ve ilişkilerden soğutuyordu.

"Buralı mısın?" Collin'in kalın sesini duymak beni içinde kaybolduğum düşüncelerden çıkardı.

"Sayılır. Howardsville'denim ama üniversiteden mezun olduğumdan beri Bartlett'ta yaşıyorum."

"Bu bölgedeki *ville** takıntısı ne böyle? Yemin ederim her şehrin sonu aynı bitiyor."

Güldüm. "Bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. Bu beni deli ediyor. Çok kafa karıştırıcı." Ona bakarak, "Sen buralı mısın?" diye sordum.

Cevap vermesi uzun sürdü ama sonunda, "Hayır, Kansaslıyım," dedi.

"Gerçekten mi? Bu kadar uzakta ne işin var?"

"İş," diyerek detay vermedi. İleriyi işaret edip, "Arabam tepenin orada," dedi.

Arabaya ulaşıp, yolun kenarında durduğumuzda rahatladım. En azından mahsur kalması hakkında yalan söylemiyordu ve bu, yabancı bir adamın arabama binmesine izin verdiğim için kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Tehlikeli bir tipe benzemediğini söylerken yanılmamıştım. Belki de bu benim iyimser ve saf olmamdan kaynaklanıyordu ama genellikle insanları okumakta iyiydim.

SUV'nin arkasında durduğumda, arabasının beklediğim kadar güzel olmadığını fark ettim. Üzerinde yalnızca kot pantolon ve tişört vardı ama ben bile her birinin en az yüz dolardan aşağı olamayacağını bilecek kadar modadan anlıyordum. Ki bu çılgınlıktı. Benim üstümdekiler on dolara mal olmuştu.

Evet, indirimli ürünlere bayılıyordum.

"Hemen dönerim," dedi sessizce ancak arabadan çıkmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Sanki onu yolun kenarında bırakıp gitmeyeceğime dair bir onay bekliyordu.

---

* -ville yer anlamına gelen bir son ektir. (Jonesville, Howardsville, Springsville)

"Burada olacağım," dedim güven verici bir şekilde. Bir yandan da tavan lambasının, yüzünde oluşturduğu gölgelerden hoşlanmamış gibi davranmaya çalışıyordum. Ona gitmeyeceğimi kanıtlarcasına kontağı kapattım. Başını sallayıp arabadan çıktı. Kendi arabasına doğru koşup arka kapısını açtı. Birkaç çanta haricinde çok fazla eşyası yoktu. Çantalardan biri o kadar büyüktü ki neredeyse benim ağırlığımın yarısı kadar görünüyordu ancak o hiç zorlanmadan çantayı omzuna attı. Diğer iki çantayı da aldıktan sonra dirseğiyle arka kapıyı ittirerek kapattı.

Bagajı açıp ona yardım etmek için arabadan indim. Tampondaki Carolina Comets çıkartmasına odaklandığında, hokey hayranı olmadığım için onu kırıp kırmadığımı merak ettim. Spor karşıtı falan değildim elbette, sadece sporcular beni çok fazla tahrik etmiyorlardı.

Tam bagajı açacağım sırada içinde ne olduğunu hatırlayarak duraksadım. Ona sert olduğunu düşündüğüm bir bakış atıp, "Bagajın içindekiler için sakın beni yargılama," dedim.

"Ceset olmadığı sürece sorun yok."

Yüzümü buruşturduğumda -bagajın içindeki tabii ki ceset değildi- tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

Hah. Ne kadar da güven vericiydi.

Bagaj kapağını kaldırırken nefesimi tuttum ve tepkisini bekledim.

Çekici bulmuyormuş gibi davranmak zorunda kalacağım derin, gırtlaktan gelen bir sesle güldüğünde, "Hey! Sana beni yargılamamanı söylemiştim," dedim.

"Yargılamayacağıma dair bir söz vermedim." Gözlerini bagaja çevirdi. "Bu ürkütücü şeyleri kaldıracak mısın, kaldırmayacak mısın?"

"Ürkütücü değiller!" dedim ve arka koltuğa taşımak üzere oyuncak bebek dolu kutuyu almak için bagaja uzandım. "Pekâlâ, tamam. Biraz ürkütücüler. Ama zaten amaçları da bu."

"Lütfen bana bunları biriktirmediğini söyle."

"Kendim için mi? Hayır. Ama dekor yapmak için kullanıyorum."

"Sen... bunlarla bir şeyler mi yapıyorsun?"

Arka yolcu kapısını açarken başımı salladım. "İnternette bunlar üzerine uzmanlaşmış bir mağazam var. Başka şeyler de yapıp satıyorum ancak bunları çok daha ucuza alabildiğim için büyük kâr sağlıyor."

Kutuyu arka koltuğa yerleştirdim.

"Onlardan ne yapıyorsun?" diye sordu diğer kutuyu almak için tekrar bagaja yöneldiğimde.

"Her türlü şeyi. Hemen hemen tüm ürkütücü şeyler. Genelde ölü ya da zombi gibi görünecek şekilde boyuyorum. Bazen onları Michael*, Jason** ya da Freddy*** gibi popüler korku filmlerindeki karakterlerin, bebek versiyonlarını yapmak için temel olarak kullanıyorum."

"Bence..." Birçok insanın yaptığı, aynı surat ifadesini yapmasını bekledim. "Bu oldukça harika."

"Öyle mi?"

"Evet. Böyle eski usul korku filmlerine bayılıyorum. Artık eskisi gibi yapamadıkları kesin."

---

* Michael Myers, Cadılar Bayramı -Halloween- isimli korku filmi serisinin ana karakteridir.

** Jason Voorhees, 13. Cuma -Friday the 13th- serisinin başlıca antagonistidir.

*** Freddy Krueger, Elm Sokağında Kabus -A Nightmare on Elm Street- serisinin başlıca antagonistidir.

"Değil mi? Artık korkutucu bile değiller, bir kilometre öteden geldiğini anlayabileceğiniz jump scare* tekniklerine güveniyorlar."

Eşyalarını bagaja yerleştirebilmesi için ikinci kutuyu kaldırdığımda homurdandım. İlk kutuya göre daha ağırdı ve şimdiden ensemde oluşan terleri hissedebiliyordum. Şu anda çok çekici göründüğüme emindim.

"Kesinlikle korkutucu değiller." Çantalarını bagaja yerleştirdikten sonra bebek parçalarının olduğu kutuyu elimden aldı. İtiraz etmek istedim ancak içimden bir ses onu taşımama zaten izin vermeyeceğini söylüyordu. "Hayalet avcılarının olduğu filmi gördün mü?"

"Bunca zamandır ölü oldukları ortaya çıkanlar mı?"

"Evet." Gözlerini devirip bir anlığına arka koltukta kayboldu. Tekrar ortaya çıktığındaysa kollarını arabanın kaputuna koydu. Elini keskin çenesini kaplayan kirli sakalının üzerinde gezdirdi. *Kahretsin, bu hareket ne zamandan beri bu kadar seksiydi?*

"Çiftliğe taşındıktan sonra her ürkütücü olay gerçekleştiğinde ortaya çıkan bir çiftçi tarafından takip edildikleri halde buna rağmen ne olduğunu çözemeyen aileye ne demeli?"

"O filmi izlerken öfkeden deliye dönmüştüm. Yani, hadi ama! Birincisi, neden çifte cinayetin işlendiği bir eve taşınıp sonra da ürkütücü şeyler olmaya başladığında şaşırmış gibi davranıyorsunuz? İkincisi, adam yaşanan her olayda oradaydı! O olduğu çok belliydi!"

Kıkırdayarak, "Çok berbattı," dedi.

Birden sessizleştiğimizde yakındaki ormandan gelen böcek sesleri duyulmaya başladı. Konuşmuyor olsak da sessizliği bozmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. Onunla konuşmanın

* Genellikle korku filmlerinde kullanılan, olaydaki ani bir değişiklikle izleyicileri korkutmak için kullanılan bir tekniktir.

bu kadar kolay olması tuhaftı ama aynı zamanda, önümüzde dört saatlik bir yolculuk olduğu için buna minnettardım.

"Şey, arabadan ihtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Cevap vermek yerine kafasını salladı ve elini kaportanın üzerinden uzattı.

"Ne?"

"Anahtarlar."

"Ne? Hayatta olmaz."

"Evet, olur," dedi yanıma gelirken. Tam önüme gelene kadar durmadı ve yüzüne bakabilmek için başımı arkaya doğru eğmem gerekti. "Arabama doğru gelirken, yola gözlerini nasıl kısarak baktığını gördüm. Sanki kör gibisin. Ayrıca dışarısı hâlâ aydınlıkken neredeyse bana çarpıyordun. Havanın tamamen kararmasına yaklaşık yarım saat var ve gideceğim yere tek parça halinde varmak istiyorum."

Dişlerimi sıktım çünkü haksız değildi. Geceleri kör gibi oluyordum. Bu yüzden annem öğleden sonra kız kardeşimle yemeğe gitmemiz için ısrar ettiğinde çok sinirlenmiştim. Tıpkı tahmin ettiğim gibi uzun sürmüştü. Gece araba kullanmaktan kaçınmak için ayrılmak istediğimdeyse iki saat gecikmiştim.

"Bana güvenebilirsin, Harper."

Ona baktığımda ağzım birden kurumaya başlamıştı.

Ona güvenebilir miydim?

Neden birdenbire tereddüt ettiğimi ve sinirlerimin gerildiğini bilmiyordum. Belki yanımda tanımadığım biri varken saatlerce araba kullanacağım içindi. Üstelik delicesine çekici biriyle. Ya da belki anahtarlarımı ona vermek, hayatımı ona teslim etmek gibi geliyordu.

Anahtarları, bana uzattığı eline bıraktım. "Eğer arabamı mahvedersen, yemin ederim ki-"

"Beni silahınla vurursun?"

"Evet!"

O konuda yalan söylemiyordum çünkü gerçekten bir silahım vardı.

"Doğru," dedi tehdidimi ciddiye almadığını belli ederek. "Anlaşıldı. Yola koyulalım o zaman."

Yolcu tarafına yürüyerek arabama bindim. Aracın bu tarafında olmak, garip hissettiriyordu fakat bunun tek nedeni koltuğumu yükseltmek zorunda olmam değildi. Arabalar, çoğu insan için çok önemli olmamasına rağmen benim için önemliydi. Ayrıca parasının tamamını ben ödemiştim, bu da benim için artıydı. Sağlam bir şey istemiştim ve bu araba kesinlikle öyleydi.

Kabul ediyorum, arabayı ilk aldığımda bu kadar küçük olduğunu düşünmemiştim ama şimdi, Collin arabanın içindeki çoğu yeri kaplamışken küçükmüş gibi hissettiriyordu.

Yola çıktığımızda kaslarının hareketini izlemeye başladım. Sakin ve kendinden emin görünüyordu. Karanlık çökmüş olmasına rağmen araba kullanmakta benim olduğumun aksine, kendinden çok daha emindi.

İkimizden biri konuşmaya başlayana kadar birkaç kilometre ilerlemiştik.

"Bu işi tam zamanlı mı yapıyorsun?" Sorusuna karşı kaşlarımı çatıp hemen cevap vermediğimde bana döndü. "Bebekler," diye açıkladı. "Tam zamanlı olarak yaptığın iş bu mu?"

Başımla onayladım. "Evet, öyle. Sanat okuluna gittim ve sahne dekorları gibi şeyler yaratma konusunda yetenekli olduğumu fark ettim."

"Bu California için daha uygun bir iş olmaz mıydı? Ya da Hollywood için falan?"

"Hiç internet diye bir şey duydun mu?" İğneleyici tavrım birden beni rahatsız etti. "Kusura bakma. İnsanlarla anlaşmak

konusunda pek iyi değilim ve bazen sözlerim düşündüğümden biraz daha sert çıkabiliyor."

"Yani, seninle ilgili ilk izlenimim beni ezmeye çalıştığındı. Geldiğimiz noktada bunu aşmak biraz zor."

Tekrar rahatsız hissettim. "Özür dilerim."

Gülerek, "Her şey yolunda. Beni gideceğim yere bırakarak bunu telafi etmekten fazlasını yapıyorsun. Ko- Patronum tanımadığım biriyle arabaya bindiğimi duysa muhtemelen delirirdi ancak bahse girerim, yolda ölseydim daha çok kızardı," dedi.

"Öleceğinden şüpheliyim. O kadar hızlı gitmiyordum bile."

Bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana saçmaladığımı açıkça belirten bir bakış attı.

"İyi," diye somurttum. "Belki birazcık ölü olurdun. Yine de seni öldürmediğime sevindim. Bu işim için çok kötü bir imaj olurdu."

"Evet, işinin tehlikeye girebilecek olması benim de en büyük endişemdi," dedi dudaklarında bir gülümseme belirirken.

Belki de sürpriz yol arkadaşım o kadar da kötü olmayacaktı.

BÖLÜM 3

"Sözünüzü hemen geri alın, bayım!"

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Benim haklı olduğumu sen de biliyorsun."

"Haklı değilsin. Çok ama çok yanılıyorsun. Michael, Freddy'den milyon kat daha iyi."

"Öyle mi? Freddy hem komik hem de korkutucu. Tam anlamıyla mükemmel bir kombinasyon."

"Öyle mi?" diyerek sözlerimi tekrarladı. "Michael ise tehditkâr. O, her zaman her yerde. İzler ve bekler." Birden titredi. "Gerçekten ürkütücü."

"Tahmin edilebilir biri. Takip et, bıçakla, kovala ve tekrarla." Gözlerimi devirdim. "Freddy ise tam tersi. Onun bir sonraki hamlesinin ne olacağını asla bilemezsin."

"Sürtük demesi dışında. Kurbanlarına hep sürtük diyor. "*Senin için geliyorum, sürtük*," diye alay etti derinden gelen bir sesle. "Tanrım, o filmler çok kalitesizdi."

"Kesinlikle berbatlar. Ama garip bir şekilde bağımlılık yapıcı ve güzellerdi de? Yeni çekilen versiyonu hariç çünkü o sadece berbattı."

"İşin garibi, o versiyonu çok karanlıktı."

"Bence de. Fazla ciddiye almaya çalışmışlardı."

"Peki ya Freddy vs. Jason* hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tam bir klasik. Bir başyapıt."

"Kia, onun astımı var!" diye filmden alıntı yaptığında tekrar gülmeye başladık.

Yüksek bir guruldama, seslerimizin üzerinde yankılandı. Şimdi ise Harper gülmeye devam ederken ben utanmakla meşguldüm.

"O ses karnından mı geldi?" Başımı salladım. "Acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum. Genelde belirli saatlerde yemek yerim ve şu anda programımı yaklaşık dört saat geçmiş durumdayım."

"Acıktığını söyleyebilir ya da en azından bizi arabaya servis yapan bir yere götürebilirdin."

Götürebilirdim ama fast food yemeye gitmek doğru hissettirmemişti. Beni bırakarak zaten büyük bir iyilik yapıyordu. Daha fazla zamanını çalmak istemiyordum.

"Bir sonraki çıkışta dur," dedi ilerideki tabelayı işaret ederek. "Ben de bir şeyler yerim. Araba kullanırken yemek yiyebilirsin, değil mi?"

"Sanırım bunu başarabilirim."

Bir saattir yolda olmamıza rağmen, oldukça uzun bir yola yayılmış yol çalışmasına denk geldiğimizde yarım saat trafikte beklemek zorunda kaldığımız için yalnızca elli kilometre ilerleyebilmiştik. Bu yüzden de gideceğimiz yerden hâlâ birkaç saat uzaklıktaydık.

Esnememi bastırdığımda, yarınki antrenmanda yorgunluktan öleceğime şimdiden emindim.

Bir sonraki çıkışa girip, yiyecek bir şeyler arayarak kasabaya doğru yavaşça ilerledik. Buralar çok sakin olduğundan, arabaya servis veren tek bir yer bulabilmiştik.

---

* Freddy Jason'a Karşı ismiyle Türkçe'ye çevrilmiş, 2003 yılı ABD yapımı korku filmidir.

"Sanırım bu, her zaman tartışmayla biten 'Nerede yemek istersin?' muhabbetini ortadan kaldırıyor," dedi sıraya girdiğimizde.

"Eğer nerede yemek yiyeceğimizi seçemeyecek olsaydın, kendi istediğim yere giderdim ve sen de bulduğunu yerdin ya da hiçbir şey yiyemezdin."

Ciddi misin? der gibi kaşlarını havaya kaldırdığında omuz silktim. "Konu yemek olduğunda şaka yapmam."

"Anlaşıldı."

Sıra bize geldiğinde kendim için iki tane çizburger ve tavuk parçaları, onun için de hamburger ve patates kızartması sipariş ettim.

Harper kredi kartını uzatarak, "Bunu al," dediğinde az önceki kaşlarını kaldırmış bakışlarının aynısıyla ona karşılık verdim.

"Hayatta olmaz."

Kartı ısrarla bana uzattığında, başımı onaylamaz şekilde sallamaya devam ettim. Sinirle inleyerek çabalamaktan vazgeçti ve kartını cüzdanına geri koyup çantasına yerleştirdi. "Biraz sinir bozucu birisin."

Kıkırdadım. "Beni ezmeye çalışan kızın, beni sinir bozucu bulduğunu aklımda tutacağım."

Somurtarak kollarını bağladı. "Bunu sonsuza kadar bana karşı mı kullanacaksın?"

"Ah, üzgünüm. Şimdiden unutmam mı lazımdı?"

"Yani. Bir saatten fazla oldu."

"Doğru." Alnıma vurdum. "Tüm travmatik olayların, benim onları hatırlamama izin verilen sadece bir saatlik süresi olduğunu unutmuşum."

"Vay be. Demek sadece sinir bozucu değil, aynı zamanda da dramatiksin."

"Sadece *biraz* sinir bozucu biri olduğumu sanıyordum."

"Seviye atladın. Tebrikler." Bunu söylerken bile yüzünde bir gülümseme vardı.

Ortamın sert sarı ışıkları altında; kollarını bağlamış, gözlerini kısmış ve dudaklarını sıkıca birbirine kenetlemiş haliyle hâlâ sevimliydi.

Ablasının evlenmek üzere olduğunu, bu yüzden de nişan partisi için eve gitmesi gerektiğinden, Howardsville'den Bartlett'a yolculuk ettiğini söylemişti. Bunların ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım ama heyecanlı göründüğü için hevesini kıracak bir şey de söylememiştim.

Bana ne iş yaptığımı sorduğunda konuyu hemen ona çevirdim. Yüzü, temmuz gecelerindeki gökyüzü gibi parladı ve korku filmlerine olan sevgisinden bahsetmeye başladı. En sevdiğimiz filmleri karşılaştırmaya başladığımızda, sohbet doğal bir şekilde akıp gitti. Konu tam da istediğim gibi *benden* uzaklaşmıştı.

Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki kupayı kaybettiğimizi bir kez bile düşünmemiştim. Ya da takım arkadaşlarımın muhtemelen benden nefret ettiğini ve yarın onlarla yüzleşmek zorunda olduğum gerçeğini.

Yüzümü buruşturdum. *Her neyse.*

Harper telefonuyla ilgilenirken, ne yaptığını görmek adına ekrana bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu aşağılık bir davranış olsa da beni tanıyıp tanımadığını merak ediyordum. Son zamanlarda yaptığım tüm boktan şeyleri görmek için ismimi arama motoruna yazmış mıydı, bilmek istiyordum.

Ödeme yapmak için pencereye yanaştığımızda, kasanın arkasındaki çocuğun yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade belirdi. Gözleri kocaman olmuş ve ağzı açılmıştı.

Lütfen bir şey söyleme. Lütfen bir şey söyleme.

"Siktir," diye mırıldandı kasadaki çocuk. "Sen... Sen Col-"

"Bir şekerli, bir de şekersiz çay," diye lafını bölerek, Harper'ın çocuğun verdiği tepkiyi görmesini engellemek için vücudumu çevirdim. Bunun büyük bir meseleye dönüşmesini ve Harper'ın fazla soru sormasını istemiyordum. Hâlâ kim olduğuma dair bir fikri olduğunu belli etmese de risk almak istemiyordum.

"Biraz acelem var."

"Doğru. Tabii. Tamamen anlıyorum. Ama rica etsem..." Lise öğrencisine benzeyen çocuk elindeki kalemi bana doğru uzattı.

"Tabii. Hiç sorun değil." Kalemi alıp bana uzattığı boş fişe imza attım.

"Sağ ol dostum. Büyük bir hayranınım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedim sırıtarak. "Şimdi içecekleri alabilir miyim?"

"Ah, kahretsin. Doğru. Hemen getiriyorum."

Çocuk hızla uzaklaştığında koltuğuma geri yaslandım.

Tanınmaya alışkındım ama çoğu zaman şehirdeki insanlar beni kendi halime bırakırdı. Elbette bana gözlerini dikip bakan ve bazen de imza isteyenler oluyordu ancak sanırım insanlar beni her gün görüp normal bir insan olduğumu fark ettikçe, şöhretim onları daha az ilgilendirmeye başlamıştı. Bunun için kesinlikle minnettardım.

Bazı oyuncular NHL'ye şöhret, para ve yüzlerini her yerde görmenin hayaliyle girerdi. Diğerleri ise bu spora olan aşkı yüzünden girerdi ve onların tek isteği buzda daha çok vakit geçirmek olurdu.

Ben de ikinci kategoride yer alıyordum.

Para? Tabii ki sevdiğim sporu yapmak için para alıyorum diye şikâyet ettiğimi göremezdiniz.

Şöhret? İlgi odağı olmaktansa Zdeno Chara'dan* karnıma bir disk** yemeyi tercih ederdim. Bu nedenle hiçbir zaman dikkatleri üzerime çekmemiştim. Özel hayatımı hep gizli tuttum. Büyük partilere katılmadım ve kadınlarla birlikteyken yakalanmadım. Ayrıca hiçbir zaman ilişki yaşamadım ve insanların yakın çevreme girmesine izin vermedim. Sadece oyunuma odaklandım.

Yakın zamana kadar, bazı konular hakkında ağzı sıkı olmamla bilinirdim. Şimdiyse tüm geçmişim dünyanın görebileceği şekilde yayınlandığından çoğu şeyi gizli tutmakta zorlanıyordum.

Çocuk siparişlerimizle küçük pencereye geri döndüğünde ona kartımı uzatmaya çalıştım ama başını sallayarak reddetti.

"Olmaz. Benden olsun."

Normalde olsa onunla tartışırdım fakat daha fazla insan beni tanımaya başlamadan önce, yemeğimi alıp gitmek istiyordum. Şimdiden arkadan gizli gizli bakmaya çalışan birkaç personeli görebiliyordum.

"Çok teşekkürler."

Yiyecekleri alıp çocuğa bir kez daha el salladıktan sonra oradan bir an önce uzaklaşmak için gaza biraz fazla yüklendim.

"Bu da neydi?" Harper poşeti kucağımdan alırken sordu. "Son hızla oradan kaçtın."

"Sadece bu arabaya alışık değilim, hepsi bu," diye açıkladım.

"Öyle olsun. Madem durduk, şu benzin istasyonuna da uğrasak iyi olur. Yine yol çalışması yüzünden trafikte beklemek zorunda kalma ihtimalimize karşı depoyu dolduralım."

Kahretsin. Çok mantıklı bir fikirdi.

---

* Profesyonel buz hokeyi defans oyuncusu.

** Buz hokeyi topuna verilen isim.

Caddenin hemen karşısındaki benzin istasyonuna girdiğimde, "Depoyu sen doldurabilir misin?" diye sordu. "Yola koyulmadan önce tuvalete gitsem iyi olacak."

"Elbette."

Tekrar o lanet kredi kartını bana doğru uzattı. "Al. Bunu kullan."

İnleyerek, "Harper..." dedim.

"Lanet olsun, çeneni kapa ve şu kartı kullan. Beni iyi tanımıyorsun Collin ama çok inatçı olduğumu bilmelisin. O yüzden bu kartı kullansan iyi olur, yoksa yemin ederim olay çıkartırım."

Gözlerinde yalan söylemiyor olduğuna dair bir parıltı vardı.

"Peki," dedim kartını kullanmak gibi bir niyetim olmamasına rağmen. "Acele et. Oyalanma yoksa Freddy'yi peşinden gönderirim."

"Ah, düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor." Havaya doğru bakıp iç çektikten sonra arabadan indi ve küçük benzin istasyonuna ilerledi.

Kendi kartımı makineye takıp -farkı anlamayacaktı bile- benzin doldurmaya başladım. Arabaya yaslanıp, Harper'ı beklerken içeride fazla oyalanmamasını umuyordum.

Yanımdaki pompaya bir araba yanaştığında şapkamı aşağıya doğru indirdim. Yine de bir yararı olmadı. Şoför arabadan indiği anda, yüzündeki o tanıdık şok ifadesini gördüm.

Adama zoraki bir şekilde gülümseyerek göz temasından kaçındım. Yapmaya çalıştığım şeyi anladığında, makineye kartını takıp arabasına benzin doldurmaya başladı.

Tabii ki şansıma, konuşmadan duramamıştı.

"Sen Collin Wright'sın, değil mi?" Bana artık taraftarlardan aşina olduğum hüzünlü bir gülümseme göndererek, "Altıncı maçtaki kötü bir mağlubiyetti, dostum," dedi.

Siktir, bir de bana sor.

"Evet, en iyi gecem değildi."

"Adam resmen üstüne atladı. O penaltıyı sana verdiklerine inanamıyorum. Tam bir saçmalıktı, kardeşim."

Gerçekten *saçmalıktı*. Hem de gördüğüm en büyük saçmalıktı.

Kaseti izleyen herkes, atlayanın o olduğunu ve benim bir bok yapmadığımı görebilirdi ama bir önemi yoktu. Sopam yan dururken fırsatı değerlendirmişti. Bu şansı ona ben yaratmış ve kullanmasına izin vermiştim.

Maçı kaybetmemize *ben* sebep olmuştum.

"Peki ya o tutuklamalar? Dostum, sen... sen reşit bile değildin. O sayılmaz. Ayrıca herkes barda olanların saçmalık olduğunu biliyor." İç çekerek kafasını salladı. "Neyse, endişelenme dostum. Eminim herkes çoktan unutmuştur. Bu sezon ortalığı kasıp kavuracaksın. Bunu hissedebiliyorum."

Herkes çoktan unutmuş muydu? Yaz boyunca sosyal medyadan uzak durmuş olmam, söylentileri duymadığım anlamına gelmiyordu. İnternette, nasıl her şeyi tekrar batıracağımı ve tutuklanacağımı merak eden sayısız makale vardı. Hatta şimdiden isim bulup -Öfkeli Golcü - kötü şeylerin yaşanmasını beklemeye başlamışlardı.

"Adım ne demiştin?"

"Max."

"Teşekkürler, Max," diyerek ona elimi uzattım. Şok olmuş bir şekilde elime baktı ve nihayet heyecanla tokalaştı.

"Takım, sizin gibi taraftarlara minnettar," dedim. "Bu sezon desteğinize çok ihtiyacımız olacak."

"Ben iyi gün taraftarı değilim. Bu zamana kadar kupamız olmadan geldik. Şimdi de takımıma sırtımı dönmeyeceğim."

Bana kızgın olsalar bile ben de takımıma sırtımı dönmeyecektim.

Benzinin dolduğunu anlayınca pompayı çıkardım. Zil sesini duyduğum sırada benzin deposunun kapağını takıyordum.

"Aman Tanrım, Collin!" Harper'ın kocaman, heyecanlı gözlerini görmek için kafamı kaldırdım. "Sosis turşusu* varmış! Buna inanabiliyor musun? Biraz alacağım!"

Aceleci adımlarla heyecanlı bir şekilde, benzin istasyonuna geri döndü. İçeride koşuşturmasını, kollarını dolduran şeker ve atıştırmalıkları tezgâha bırakmasını izliyordum.

O çok... sevimli görünüyordu.

Ona böyle demeyi bırakmalıydım ama onu tarif etmenin başka bir yolunu bulamıyordum.

İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamamam gerektiğini elbette biliyordum. Ancak kısa bir şort, pembe çiçeklerle kaplı bir tişört ve parıltılı Converse giyen kızın korkunç aksesuarlar yaptığı gerçeği var ya? Siktir, işte bu beni çok şaşırtmıştı.

Onu tam anlamıyla tanımıyor olmama rağmen bir şekilde yaptığı işe uyduğunu düşünüyordum. Kendi kafasına göre hareket ediyordu ve bu çok hoşuma gitmişti.

"Hey, Collin. Acaba," Elinde kalem ve kâğıt tutan yanımdaki adama döndüm. "Bir imza alabilir miyim?"

Havalı bir şekilde gülümseyerek, "Sana bundan daha iyisini yapacağım," dedim.

Harper'ın Honda'sının bagajını açtım ve hokey çantamdaki diskleri aramaya başladım. Sonunda bir tane bulduğumda, üzerine adımı yazıp adama uzattım.

"Al bakalım. Dediğim gibi takımın böyle taraftarlara çok ihtiyacı var."

Şaşkınlıkla bakakaldı. "Siktir, vay canına adamım. Teşekkür ederim. Bir tane daha alabilir miyim? Erkek... yani arkadaşım da büyük bir hayranın."

---

* Birkaç gün boyunca tuzlu suda bekletilmiş pişmiş sosisleridir.

Bunu söyleyiş biçiminde bana erkek kardeşimin, erkek arkadaşını insanlarla tanıştırırken kabul edilip edilmeyeceğinden emin olamadığı anı hatırlatan bir şeyler vardı. Şansımı deneyerek, çantamda sakladığım Onur Gecesi'nden* kalan az sayıdaki buz hokeyi disklerinden birini alıp imzaladım ve ona uzattım.

Bir diske bir de bana bakarken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Onları kardeşime dağıtması için getirmiştim. Birkaç tane fazladan kaldı."

Yutkunarak kafasını salladı. "Çok teşekkür ederim."

"Biz de sana teşekkür ederiz, Max."

"Hey, sen... ah, pardon."

Arkamı döndüğümde, Harper'ı elinde iki poşet tutarken buldum. Her türlü şeyi içine doldurmuşa benziyordu... *Gerçekten o aldığı bir battaniye miydi?*

Belki antrenman yapmak isterim diye yanımda getirdiğim hokey takımlarımı görmesini istemediğim için bagajı kapattım ve Max'e doğru döndüm.

"Tekrar teşekkürler," dedi Max bana kocaman gülümseyerek.

"Elbette. Ne zaman istersen."

Harper'a döndüm. "Hazır mısın?" diye sorduğumda başını salladı ve yolcu kapısına doğru ilerlerken Max'e meraklı bakışlar attı. Derin bir nefes almadan önce, onun arabaya binmesini bekledim.

Belki de ona kim olduğumu söylemeliydim ve hakkımda ne düşüneceğine kendisi karar vermeliydi. Belki şöhretim umurunda bile olmazdı. Ya da herkes gibi o da sadece buna odaklanırdı. Belki de durumumu bana karşı ya da çoğu kişinin yaptığı gibi kendi çıkarları için kullanırdı.

---

* Onur Geceleri, Ulusal Hokey Ligi (NHL) takımları tarafından LGBTQ topluluğuna destek vermek amacıyla düzenlenen etkinliklerdir.

Emin değildim... Etkileyici istatistik tablosuna ve sicilinde tutuklanmalara sahip bir NHL oyuncusu olan Collin Wright yerine, sıradan bir adam olan Collin Wright olmak güzel bir histi.

Yüzümü buruşturdum, şu an bunu düşünmek istemiyordum. Sonunda tekrar şoför koltuğuna geçtiğimde Harper getirdiği poşetleri karıştırıyordu.

"Bütün mağazayı mı satın aldın?"

Suçlu gözlerle bana baktı. "Sanırım? Benzin istasyonlarının benim zayıf noktam olduğunu söylemiş miydim? Acil durumlar için sakladığım paramı hep oralarda harcıyorum. Kendime engel olamıyorum."

"Bundan bahsetmemiştin, yoksa orada çılgınca koşmana izin vermezdim."

"Elimde değil!" Güldü. "Her zaman en havalı şeyler oralarda oluyor."

Poşetten battaniyeyi çıkarıp omuzlarına sıkıca sardı. "Ayrıca benzin istasyonundaki battaniyeler en iyileridir."

Arabayı çalıştırırken sırıtıp başımı salladım. "Senin sözüne güveniyorum."

"Güvenmelisin. O adam ne istiyordu?"

"Ne?" dedim ilk başta anlamamazlıktan gelerek. "Ah, şey. Benzin almak için biraz paraya ihtiyacı vardı." Yalan söylerken midem bulandı. "Sosis turşusu hakkında bir şey söylemiştin sanırım?"

"Ah!" dedi ve poşetin içinde sosis turşularını aramaya başladı.

Sanırım ucuz atlatmıştım.

BÖLÜM 4

Collin... garip biriydi.

Beni korkutup endişelendirmiyordu, aslında onunla arabadayken kendimi güvende hissediyordum. Fakat bir şeyler sakladığı çok belliydi. Sadece ne olduğunu anlayamıyordum.

Benzin istasyonundaki kasiyer sanki onu tanıyormuş gibi bakmıştı. Ayrıca arabasına benzin dolduran adam da ona bakıp duruyordu. İlk başta önemsiz bir şey olduğunu, onu birine benzettiklerini düşünmüştüm. Ancak kendi hakkındaki sorulara cevap vermekten kaçınması, aksini düşünmeme sebep oluyordu.

Her iki durumda da bu beni ilgilendirmezdi. Gideceğimiz yere vardığımız ve beni öldürmediği sürece sıkıntı yoktu. Ayrıca bu geceden sonra onu bir daha görecek falan değildim.

"Sosla beni," dedi tavuk parçasını bana uzatırken.

Tekrar yola çıktığımızdan beri bir saat geçmişti. İki çizburger, patates kızartmamın yarısı ve pek de hoşuna gitmediğini iddia ettiği bir sosis turşusunu yedikten sonra nasıl hâlâ aç olduğunu anlayamıyordum.

"Nasıl hâlâ yemeye devam edebiliyorsun?"

"Ben gelişmeye devam eden bir erkeğim," diye cevap verdi. "Ayrıca ağzımdaki sosisin tadından kurtulmam gerekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi tekrar sosla beni, kadın."

Gözlerimi devirip küçük kaptaki ketçabı ona uzattım. Son on dakikadır yaptığımız gibi tavuk parçalarını sosa daldırdı ve tek lokmada ağzına attı. O sos istiyordu, ben de veriyordum.

"Tavukları bandırabileceğin bir sürü harika sos varken ketçapla yemeni tamamen iğrenç buluyorum."

Lokmasını yuttu. Bir adamın konuşmadan önce, yemeğini yutmasından etkilenmem çok saçmaydı.

"Ketçap sosların kralıdır. Çocukken hepimizin denediği ilk sostur. Neredeyse otuz yaşında bir adam olduğum için ketçapla aşk yaşayamayacağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Demek neredeyse otuz yaşındaydı.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Yirmi yedi yaşındayım bu arada," dedikten sonra bir parça daha tavuk aldı. "Sos."

Elleriyle tekrar direksiyonu tutarken kollarımız birbirine sürtündüğünde, tıpkı şu ana kadar yaptığım gibi bu teması da görmezden gelmeye çalıştım.

Yaşımı sormamasına rağmen, "Yirmi dört," diye cevap verdim.

Elindeki tavuk parçasını ağzına atarken, "Vay... Yirmi dört yaşında, kendi işini yöneten, başarılı bir kadın. Güzel," dedi.

"Kansaslı, yirmi yedi yaşında ve Kuzey Carolina'da gizemli bir şirkette çalışan bir adam."

Çenesinin kasıldığını fark ettim. Hakkında daha fazla şey öğrenmeye çabalıyordum ancak adam tam bir kapalı kutuydu ve ben de meraklı biriydim.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Spor sektöründeyim," dedi.

Büyük sır bu muydu? Spor sektörü?

Benden bir cevap alamayınca bana doğru baktı. "Spor sektöründe çalışıyorum."

"Sporu sevmediğimi söylediğim için mi kızdın? Çünkü kafamı şişireceğin konusunda sadece şaka yapıyordum. Sporun

senin ilgi alanın olması umurumda değil. Sadece benim ilgi alanım değil."

"Yani hiçbir maçı izlemiyor musun? Erkek arkadaşınla bile mi?"

Erkek arkadaşım olup olmadığını sorma şekli beni güldürmüştü. "Erkek arkadaşım yok. Tamamen bekârım. Hatırlattığın için teşekkür ederim. Yine de bunu bana doğrudan sorabilirdin."

"İyi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Erkek arkadaşımın olmaması iyi bir şey mi?"

Benden... hoşlanmış mıydı acaba?

"Evet. Başını belaya falan sokmak istemem."

Ah.

"Bir yabancıya yardım ettiğim için bana sinirlenen bir erkek arkadaşım olsaydı, artık onun erkek arkadaşım olmasını istemezdim."

"Dürüst olmak gerekirse kız arkadaşım, adamın birini arabasına alacak kadar aptal olsaydı ben de çok kızardım."

"Aptal, ha?"

"Kesinlikle."

Söylediği şey için hiç de üzgün görünmüyordu ve ben de onu tam olarak suçlayamıyordum. Yaptığım gerçekten aptalcaydı. Hem de çok.

Yine de Collin beni korkutmuyordu.

İçimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyordu ve iç sesim beni daha önce hiç yanıltmamıştı.

"Ayrıca kız arkadaşının da sana asılacağımı düşünüp endişelenmesine gerek yok."

"Hayır, sadece bana çarpman konusunda endişelenmesi gerekiyor." İnlediğimde kıkırdadı. "Yine de bana doğrudan

sorabilirdin, biliyorsun." Sözlerimi geri iade etmekten gurur duyarmışçasına sırıttı. "Bir kız arkadaşım yok."

"İyi."

"İyi?" diye tekrarladı.

"Evet. Başını belaya sokmak istemem."

Sözlerime karşılık sırıttığında, kalbimin daha hızlı atmaya başlamasını görmezden gelerek konuştum. "Soruna cevap vermem gerekirse hayır, hiç maç izlemiyorum. Sana spor hakkında herhangi bir şey söyleyemem. Eskiden, bazen babamla maçları izlerdim ama bunu da sadece onunla vakit geçirmek için yapardım." Boğazımda bir yumru oluştu. Eskiden babamla nasıl da maç izlediğimi ama şimdi o olmadığı için artık aynı zevki vermediğine dair o üzücü hikâyeyi anlatmak istemiyordum.

O da bana herkes gibi acıyarak bakacaktı ve bunu gerçekten istemiyordum. "Spordan hoşlanmadığım için sonunda izlemeyi bıraktım."

"Baban hangi sporu izlemeyi sever?"

"Futbol." Cevabım üzerine kafasını salladı. "Sakın birdenbire spor hakkında konuşmaya başlama. Spor konuşulduğunda, uykuya dalma eğilimim olduğu konusunda seni zaten uyarmıştım."

Sırıttı. "Tamam. Peki maçları canlı izlemenin, televizyondan izlemekten daha farklı olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Bunu aklımda tutacağım."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Onun yerine bir parça daha tavuk uzattı. "Bana sos verecek misin, vermeyecek misin?"

"Sana hiç garip biri olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Kadın..." diye homurdandığı sırada gülerek ona çok kıymetli ketçabını verdim.

Gözlerimi açtığımda, şehir merkezine giden köprünün üzerindeydik. Tam olarak ne zaman olduğundan emin olamasam da yolculuk sırasında başımı cama dayayıp uyuyakalmıştım. Oturduğum yerde kıpırdandım. Sırtım, bu kadar uzun süre aynı pozisyonda kalmaktan isyan ediyordu. Yeni battaniyem sıkıca etrafıma sarılmıştı fakat bunu ne ara yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

Kahretsin.

Nasıl uyuyakalabilecek kadar aptal olabilirdim? Başıma her şey gelebilirdi. Beni gizli sığınağına götürüp kaçırabilir ya da daha kötüsünü yapabilirdi.

Tam bir aptaldım.

"Hey," dedi Collin sakince. "Uyanmışsın."

Saçlarımı gözümün önünden çekip, yüzümde kuruyan salyalarımı sildim ve ona döndüm.

"Uyuyakaldın," diye açıkladı.

"Vay be, harika gözlemin için teşekkürler."

Gözlerini kıstı. "Birileri uyandığında huysuz oluyor sanırım. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, benim gizli bir sığınağım yok."

Lanet olsun! Yüksek sesle düşünmüş olmalıydım. "Sadece gecenin bir yarısı beni kaçıran yabancıların yanında uyandığımda huysuz olurum."

"Eğer uyuyakalmamış olsaydın, yolda berbat bir kaza olduğunu ve farklı bir yoldan geldiğimizi bilirdin. Saat gece yarısını geçti."

"Diğer yoldan gelmek bu kadar uzun mu sürdü?"

"Trafik berbattı." Eliyle ağzını kapatırken esnedi. "Yetmezmiş gibi bir de kahrolası sırtım ağrıyor."

"Bekle, Jonesville'e gideceğini sanıyordum?"

Yüzünü buruşturdu ve bana bakarak, "Yalan söyledim. Senin psikopat olmadığından emin olana kadar, nereye gittiğimi bilmeni istememiştim," dedi.

"Aman Tanrım. Hayatımda sadece *bir kez* neredeyse birine çarpıyordum ve birden psikopat ilan edildim."

Kızgın değildim. Gerçekten. Dürüst olmam gerekirse yaptığı, muhtemelen yapılacak en doğru hareketti. Hatta benim de böyle yapmam gerekirdi. Bu yüzden, verdiğim tüm kötü kararların suçunu neredeyse birini öldürmenin şokunu yaşamama atıyordum.

"Gideceğin yere kadar dinlen diye uyumana izin verdim. Yolunun ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum fakat benim evim sadece birkaç sokak ileride."

Şehir merkezinde mi yaşıyordu?

Burada yaşamak ucuz değildi. Hem de hiç.

Her ne iş yapıyorsa çok para kazanıyor olmalıydı. Arabası gösterişli bir şey değildi. Belki de bilmediğim manevi bir değeri vardı.

Başımı salladım. Beni ilgilendirmezdi ve şu anda bunu düşünmemeliydim.

Collin, kısa bir mesafe daha ilerledikten sonra kirası benimkinin iki katı olan bir binanın önüne, arabayı ustalıkla park etti. Motoru kapattığında, üzerimize rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Arabaya bindiğimizden beri ilk kez böyle hissettim. Bu... *belirsizlik* hissini. Onunla yolculuk yapmak, şaşırtıcı derecede kolay olduğu kadar doğaldı da. Ama bu an? Sonunu göremediğin bir tepeye tırmanmak gibi geliyordu.

Saatler sürmüşçesine hissettiren sessizlikten sonra Collin, neredeyse beni yerimden sıçratacak kadar yüksek bir sesle boğazını temizledi. "Eh, işte geldik," dedi hafifçe.

"Tamam."

Kapıyı açıp çıktığımda, beni takip etti. Arabanın arkasında durduk ve bagajdan çantalarını alırken sessizce onu izlemeye başladım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Rica ederim mi demeliydim? Yoksa tekrar özür mü dilemeliydim?

Ona numaramı vermem gerekir miydi? Ya da onunkini mi istemeliydim? *Hayır. Aptalca bir fikirdi.* Bu, hayatta başınıza bir defa gelebilecek ve ateşin başında arkadaşlarınıza anlatabileceğiniz iyi bir hikâyeydi.

Tüm çantalarını alıp yanımda durdu. Saatlerdir onun yanında oturuyor olmama rağmen bu, garip bir şekilde daha farklı hissettirdi. Aramızda bir bağ var gibiydi ve ona daha fazla yaklaşma konusunda kendime engel olamıyordum, sanki ona daha çok çekiliyor gibiydim.

Sokak lambalarının altındayken bile iyi görünüyordu.

Şapkasını tekrar arkaya doğru çevirmişti ve gözleri -rengini hâlâ tam olarak ayırt edememiştim- tereddütle bana bakıyordu. Alt dudağını yalamak için dilini dışarı çıkardığında, hızlı bir soluk alarak gözlerimi dudaklarına çevirdim.

Nefesimi tutmuş, bekliyordum.

Bekliyordum...

İstiyordum...

Sanırım... sanırım beni öpmesini istiyordum.

Bana yaklaştığında parmak uçlarımda yükseldim.

Hazırdım. *İstekliydim.*

Sokağın hemen yukarısından çığlık sesi geldiğinde, yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi irkildik.

Yolun aşağısından gelen ambulansın sesiyle de an tamamen bozuldu.

"Ah, dinle Harper, ben-"

Elimi sallayarak bir adım geri çekildim. "Bunu garipleştirmeyelim, tamam mı?"

Gülerek, "Gayet makul," dedi ve elini bana doğru uzattı. "Beni öldürmediğin için teşekkürler."

İçime yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak elini sıktım. "Beni kaçırmadığın için teşekkürler."

"Seni ne zaman istersen memnuniyetle kaçırmam."

Saçma şakasına karşılık gözlerimi devirdim. Aramızdaki o tuhaf sessizlik geri döndüğünde, elimi çekip cebime soktum.

"Peki..." dedim geri çekilerek. "Daha da geç olmadan gitsem iyi olacak."

"Tamam." Başıyla onayladı ve hafifçe gülümseyerek geri adım attı. "İyi geceler, Harper."

"Hoşça kal, Collin."

Arabama binip yoluma devam ederken, ona dönüp bakmadım. Ama bir şekilde, uzaklaşıp gözden kaybolurken bile beni izlediğini biliyordum.

BÖLÜM 5

"Tanrı aşkına, Wright. Daha önce hiç paten kaymadın mı? Meme arayan yeni doğmuş bir ineğe benziyorsun. Hızlı kay, yoksa ben seni başka yere kaydırırım."

Koç Heller'ın -ya da bizim deyişimizle Koç Hell*- yavru bir ineğin neye benzediği hakkında herhangi bir fikri olduğunu sanmıyordum. Hayatı boyunca şehirde yaşamıştı, çiftlikte hayatta kalamazdı.

Cevap vermedim ve sadece daha hızlı kaymayı denedim. Bok gibi kaydığımı biliyordum ancak çok yorgundum. Daireme doğru dört blok yürümeden önce, Harper'ın arabasının gözden kaybolmasını beklemiştim. Onu gerçek dairemin önüne götürmemin imkânı yoktu.

Sonunda kıçımı yirminci kata kadar sürüklediğimde işim tamamen bitmişti. Ayakkabılarımı fırlatıp yüzüstü yatağıma uzanmıştım. Sabah altıda alarmım çalana kadar, yerimden kıpırdamadım.

Her ne kadar uyurken hareket etmesem de rüya görmüştüm ve hepsi de Harper'la ilgiliydi. Arabada birlikte oturdukça ondan daha çok hoşlanmıştım. Komik, zeki ve neredeyse acı

* Hell, cehennem anlamına gelmektedir. Koç'un tavırlarından kaynaklı ismine kelime oyunu yapılmıştır.

verecek kadar dürüsttü, aşırı çekici olmasından bahsetmiyordum bile. Aniden yüze çarpan türde bir güzelliği yoktu. İnsanın içine sinsice işleyen bir güzelliği vardı ve lanet olsun ki benim de içime işlemişti. Ne zaman koltuğunda kıpırdansa şortu daha yukarı çıkmıştı. Aletimin tepki vermemesi için uğraşmak zorunda kalmıştım.

Çantalarımla orada, yanında dururken numarasını almak istemiştim. Onu tekrar görüp göremeyeceğimi sormak istemiştim. Ve kahretsin, onu gerçekten öpmek istemiştim. Ne yazık ki hiçbirini yapamayacak kadar korkaktım. Bunlar yerine, soyadını bile öğrenemeden çekip gitmesine izin vermiştim.

Bir de bu sabah onu düşünerek sikimi kavramış ve boşaldıktan sonra kendimi tam bir pislik gibi hissetmiştim. Oysa yapmam gereken ilk şey onu düşünerek kendimi tatmin etmek değil, eve sağ salim varıp varmadığı konusunda endişelenmek olmalıydı. Anladığım kadarıyla o da gideceği yer hakkında yalan söylemişti ve önünde daha da uzun bir yol vardı.

Ben tam bir pisliktim.

Antrenmana devam ederken savunma partnerim yanıma geldi. "Koç görmeden şu kafanı toplasan iyi olur."

Yarım saattir buzun üzerindeydik ve şimdiden Rhodes'la birbirimize uyum sağlamıştık. Bu yüzden bugün ne kadar kötü kayıyor olursam olayım, Koç'un beni başka yere kaydırma tehdidi, sadece bir tehditti.

Başka bir yere... başka bir takıma... Bunu düşünmek bile istemeyerek kafamı salladım.

Takımın çaylağı olan Miller yanımıza gelerek, "Koç hayatında bir kez bile çiftliğe gitti mi?" diye sordu.

Miller, takıma iki yıl önce katılmıştı. Geleceği parlak, harika bir sağ kanat oyuncusuydu. Şu an buzun üzerindeki herkes, bu noktaya gelmemizi sağlayanın geçen yıl onun uzatmalarda

attığı gol olduğunu biliyordu. Fakat bu durumdan hoşlanmayan kişiler de vardı. Daha deneyimli bazı oyuncular, onun yedekte olmak yerine maçta yer almasından memnun değildi.

Kıkırdadım. "Ben de aynen böyle düşünüyordum."

"Hey, siz aptallar, Heller onun hakkında konuştuğunuzu duyarsa çok sinirlenir ve buzun tozunu sizinle alır." Takım kaptanımız Lowell, bize yaklaşırken koçun duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmuştu. "Bacaklarınızı hareket ettirin, beyler."

Takımdakiler arasında en yakın olduklarım bu üçlüydü çünkü buzda en çok zamanı onlarla geçiriyordum. Ayrıca geçen yıl olanlar yüzünden benden nefret etmemeleri de cabasıydı.

Lowell ve Miller uzaklaşırken, "Bu akşam bira içiyor muyuz?" diye sordu Rhodes.

"Elbette," diye cevapladım. İlk antrenmanlarımızdan sonra yaptığımız geleneği unutmamıştım.

Bugün buzda geçirdiğimiz zaman, normalden daha uzun sürmüş ve ardından da iki saat takımla toplantı yapmıştık. Neden bilmiyordum ama bu toplantılar neredeyse koşu antrenmanları kadar yorucuydu. Davranış kuralları, beslenme ve şimdiye kadar hepimizin öğrenmiş olması gereken tüm temel saçmalıkların üzerinden geçtik. İşimiz bittiğinde yorgunluktan ölüyordum o birayı dört gözle bekler hale gelmiştim.

"Wright!" Tam çıkmak üzereyken Koç seslendi.

Bunun, beni ofisine çağırdığı anlamına geldiğini bilecek kadar uzun süredir Comets'teydim. Beni her ne için çağırıyorsa uzun sürmemesini umarak, çantamı alıp ofisine ilerledim. Yemeğe ve lanet bir uykuya ihtiyacım vardı.

İçeri girerken, "Kapıyı kapat evlat," dedi. Söylediğini yaparak karşısındaki sandalyeye oturdum.

Koç kısa boylu, yaşlı bir adamdı. Muhtemelen karısının yaptığı harika yemeklerden dolayı oluşmuş bir göbeği ve arka

tarafı kelleşmiş bir kafası vardı. Kısa boyu ve yumuşak yüz hatlarına rağmen adam buzda tam bir canavara dönüşüyordu. O, Stanley Kupası'nı kazanmış harika bir hokeyciydi. Tek başına en büyük, en iyi takımlarla oynayabilirdi.

"İyi bir yaz geçirdin mi?" diye sordu ellerini karnının üzerinde birleştirerek.

"Çoğunlukla sorunsuzdu, Tanrı'ya şükür."

Yaşadığım küçük sorunların yanı sıra, tutuklanmadan yazı geçirmeyi başardım. Adımı birkaç hafta boyunca manşetlerden uzak tuttuğum için ben buna zafer derdim.

"Dün arabanın bozulduğunu ve yolda kaldığını duydum. Sorunu hallettin mi?"

Böyle şeyleri nasıl bu kadar çabuk öğrenebiliyordu?

"Halletmeye çalışıyorum, Koç."

"Güzel." Başını sallayarak, her şeyi gördüğüne yemin edebileceğim koyu kahverengi gözleriyle beni süzdü. "İyi misin, evlat?"

Ne sorduğunu anlıyordum. Bu sezona hazır olup olmadığımı, geçen sene yaşadığım saçmalıkları arkamda bırakıp bırakmadığımı ve yine sorun yaşayıp yaşamayacağımızı merak ediyordu. Finallere geri dönüp kupayı kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olup olmadığımı soruyordu.

Sözleşme yılımda başarısız olup, Comets'in bana yeni bir sözleşme teklif etme şansını daha da azaltacak mıyım, diye merak ediyordu.

Özellikle geçen sezon yaşanan rezaletten sonra bu yılın benim için iyi geçmesini istiyordum. Bunu, Koç da benim kadar iyi biliyordu.

"Ben iyiyim, Koç."

Sesim güçlü ve kararlı çıkmıştı ama gerçekten hiç iyi değildim. Bu sabah bok gibi kaymıştım. Rhodes'la aramız, her zamanki gibi iyi olmasına rağmen takımın çoğuyla aram bozuktu.

Maçı kaybetmemize neden olan o penaltı için bazıları hâlâ bana kızgındı. Bence, içten içe bunun ne kadar boktan bir düşünce olduğunu biliyorlardı. Yine de mağlubiyetimiz için birini suçlamaya kararlılardı. O biri de tabii ki ben oluyordum.

Koç cevabımı anlamış gibi başını salladı. "Pekâlâ evlat. Bunu duyduğuma sevindim," dedikten sonra başını eğerek bakışlarını önündeki evrak yığınına odakladı.

Burada işimin bittiğini anlayarak ayağa kalktım. Tam kapıdan çıkacakken Koç, "Wright?" diye seslendi. Dönüp baktığımda, dikkatinin hâlâ masasındaki evraklarda olduğunu gördüm. "Hım?"

"Bu sezon dikkatini dağıtacak şeyleri minimumda tutmalısın, anlaşıldı mı?"

Bana bakmamasına rağmen başımı sallayarak, "Anlaşıldı, Koç," dedim.

Söylediği şey aslında açık ve netti. Başını eğ, oyununa odaklan. Bu da tam olarak benim yapmayı planladığım şeydi.

"Colter'ın tatilde bir kızı hamile bıraktığını duydun mu?"

"Bekle... birini daha mı?"

Rhodes başını salladı. "Evet, dostum. Geçen yılki iki kız, bir de birkaç yıl önceki kızdan sonra. Bütün gazetelere çıktı."

Bilmiyordum çünkü gazetelere bakmaktan kaçınıyordum.

Başımı biraz bile belaya sokacak her şeyden kaçınıyordum.

Bu gece, aylar sonra ilk kez bir bara gelmiştim ve olası bir soruna karşı gözlerimi dört açmıştım. Aslında gelmeyi kabul etmemin sebebi, bütün yaz boyunca burada olmamamdı. Ayrıca ona asla itiraf etmeyecek olsam da Rhodes'u özlemiştim.

"Bu çocuğun ya prezervatif kullanmayı ya da sikini pantolonunun içinde tutmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Ben de öyle söyledim!" Rhodes kollarını havaya kaldırdığında birası döküldü. Bu hareketiyle barın diğer ucunda oturan birkaç kadının dikkatini çekti. Bizim kim olduğumuzu anladıkları anda, gözlerindeki değişimi fark ettim. "İlk seferinde dersini almamış mı?"

"Görünüşe göre ikincide de almamış."

"Sanırım art arda sayı yapmanın bir yolu da bu." Rhodes göz kırparken ben de onun saçma şakası karşısında kafamı salladım. "Bana göre bu, senin beladan kurtulduğun anlamına geliyor. Medya her yerde kızın hikâyesini yayınlıyor. Kız, dinleyecek herkese Colter hakkında bildiği tüm ayrıntıları satıyormuş."

"İşte bu yüzden kadınlarla vaktimi harcamıyorum." Biramdan bir yudum alarak, "Kariyerini mahvederler," dedim.

"Hepsi o kadar kötü değil," dedi omzunu silkip birasının etiketiyle oynarken.

"Lütfen bana hâlâ Brittney ile takılmadığını söyle."

Cevap vermediğinde, düşündüğüm gibi olduğunu anladım.

"Dostum!" Ona ters bir bakış attım. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Hatta deplasmandaki kızlar gibi saatlerce çene çaldık." Kafamı sallayarak, "Ondan ayrılmalısın. Seni siklemiyor bile. Sadece seni kullanıyor," dedim.

"Hey, dostum, kalbine söz geçiremiyorsun..."

Hayal kırıklığına uğrayarak, kaşlarımı çattım ancak onun tek yaptığı omuz silkmek oldu.

Bence Brittney, Rhodes'un ününden yararlanmak isteyen, paragöz bir sürtüktü fakat Rhodes onu öyle görmüyordu. Ona çok çabuk âşık olmuştu. Sanırım ikinci buluşmalarında bana onunla evleneceğini söylemişti ama kız Rhodes'la aynı fikirde değildi. Sıradan bir şey istiyordu. Bağlanmak istemiyordu. Tabii Rhodes elini cüzdanına götürmediği zamanlarda...

İki yıldır aralarında duygusal bir bağ olmadan seks yapıyorlardı. Diğer bir deyişle, Rhodes oturup kızın ona âşık olduğunu fark etmesini beklerken, kız dışarıdaki tüm salaklarla çıkmaya devam ediyor ve sadece kalbi kırıldığında ona geri dönüyordu. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, Rhodes onu beklemekte bir sakınca görmüyordu. Takımdaki birkaç kişi, kızın sihirli bir vajinası falan olduğunu iddia ederek ona takılıyorlardı ama bence zavallı çocuk kıza gerçekten âşıktı.

"Senden bu konu hakkında hiçbir bok duymak istemiyorum. En azından ben sık sık seks yapıyorum."

"Aynen, onun becerdiği diğer adamlarla birlikte."

"Bizim... bizim aramızdaki şey farklı. İstersem ben de başka kadınlarla görüşebilirim," diyerek kendini savundu fakat gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

"Ve bilmeni isterim ki yeterince seks yapıyorum, teşekkürler."

"Gerçekten mi? Çünkü bu sabah buzda bok gibi kayıyordun ve bok gibi kaymak rahatlamadığın anlamına gelir. Eğer seks yapıyor olsaydın rahatlamış olurdun."

"Bu gerçekten onunla mı alakalı?"

"Evet."

Pekâlâ, tamam.

Haksız değildi.

Uzun zamandır biriyle yatmamıştım. Bu yüzden son zamanlarda hiç rahat değildim. Bu sabah mastürbasyon yapmak bile durumu düzeltememişti fakat bunun için kim beni suçlayabilirdi ki? Takıma tekrar uyum sağlama ve sezon hakkında stresliydim. Kurallara uyup, geçen sene yediğim bokları tekrarlamayacağımdan emin olmaya çalışıyordum. Çok sevdiğim bu takımda kalmaya devam edebilmek için çalışıyordum.

Sırtıma vurarak, "O yüzü tanıyorum. Seksten mahrum kalmış bir adamın yüzü," dedi.

Kaşlarımı çatarak elini ittirdim. "Ben seksten mahrum falan kalmadım. Sadece... oyunuma odaklandım."

Seks deyince aklıma Harper gelmişti. Bana nasıl baktığını, gözlerini nasıl yavaşça vücudumda gezdirdiğini hatırlıyordum. Yola odaklandığımı düşünürken nasıl da bana bakmaya devam ettiğini. Kaldırımda, birbirimizden yalnızca birkaç santim uzakta dururken bana bakma şeklini. Dudaklarının aralanışını, göğsünün düzensiz nefes alıp vermesiyle inip kalkmasını...

Siktir, onu öpmeliydim. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu kendime çekmeli ve ikimiz de nefessiz kalana kadar öpmeliydim. Sonra da onu daireme götürüp, beni bıraktığı için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmeliydim.

Düşünceler aklıma dolduğunda, içimde bastırmaya çalıştığım arzuyla taburemde kıpırdandım.

Rhodes cevabıma karşı kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Kabul et, mahrum kaldın."

Gözlerimi devirip barmenden sonuncu biramı istediğimde barmen bir IPA'nın* kapağını açtı ve peçeteyle birlikte önüme koydu. Peçetenin üstünde bir kadından geldiği belli olan bir not vardı. Barmen daha kimden geldiğini söylemeden, kimin yolladığını anlamıştım.

"Şu köşedeki ikiliden," dedi barmen, başparmağıyla omzunun gerisini gösterirken. "Onlara ilgilenmediğinizi söyledim ama hayır cevabını kabul etmediler."

Slapshots, takım için bir tür sığınak haline gelmişti. Sahibi, Comets'in büyük bir hayranıydı ve her zaman maçlardan sonra buraya gelmemize izin veriyordu. Genelde diğer müşteriler bizi rahat bıraktığından kafamıza göre takılırdık. Ancak arada sırada, bu yazılı olmayan kuralı anlamayan ve bize rahat vermeyen birkaç kişi oluyordu.

* Diğer biralara oranla daha yüksek miktarda şerbetçiotu içeren bir bira çeşididir.

Aynı bu gece olduğu gibi.

"Teşekkürler, Rod."

Bana başıyla selam vererek başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti. Rhodes, bizi süzen kadınlara doğru döndü. Gözleri onlara değdiği an, kadınlar öne doğru eğildi ve göğüslerini öne çıkararak bize sırıtmaya başladılar.

"Pekâlâ, sana yapacak güzel bir aktivite buldum."

"Ve sonucunda Colter gibi iki bebeğim mi olsun?" Kafamı salladım. "Ben almayayım."

"Üç... şimdi üç oldu. Ayrıca neden olmasın? Çok seksiler."

Omuz silktim. "Sadece ilgilenmiyorum."

"O kız kim?"

"Hangi kız kim?"

Rhodes kaşlarını kaldırdı. "Dostum, seni yıllardır tanıyorum. Aptalı oynamayı bırak. Kim o kız? Bu yaz biriyle mi tanıştın? Bu yüzden mi o çok istekli kızların teklifini kabul etmiyorsun?"

"Madem onlardan bu kadar hoşlandın, neden tekliflerini sen kabul etmiyorsun?"

Sert bir bakış attığında, bana rahat vermeyeceğini bildiğim için iç çekerek, "Kız falan yok, Rhodes," dedim.

"Eğer kız falan yoksa o kızların yanına git."

"İlgilenmiyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açtığı an, kafamı salladım ve ağzını kapatmak zorunda kaldı. Ben de rahatça biramdan bir yudum daha içtim.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Rhodes, "Tamam, peki," dedi. "Eğer gidip onlarla konuşmayacaksan en azından sorununu çözecek başka birini bul." Sanki neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

"Sikimle ne yapıp ne yapmadığım konusunda neden bu kadar endişelisin?"

"Çünkü takımı da etkiliyor, dostum!" Bunu çok bariz bir şeymiş gibi söyledi. "Eğer buzdayken rahat değilsen iyi oynayamazsın. Ve eğer iyi oynayamazsan tekrar mahvoluruz ve kupayı yine kazanamayız."

Kişisel olarak algılamamam gerektiğini bilmeme rağmen sözlerinden sonra irkildim.

Avcumu kaldırarak, "Burada bir çözümüm var," dedim.

Elime vurarak aşağı indirdi. "Sen NHL'de yıldız bir savunma oyuncususun. Hiçbir koşulda mastürbasyon yapmana gerek yok. Bu, kanun gibi bir şey."

Güldüm. "Kanun, ha?"

"Evet." Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. "Peşinde bu kadar çok seçenek varken onu seçmek günahtır."

"Brittney her ne yapıyorsa onu yapmadığı zamanlarda," -sözlerime karşı gözlerini kıstı- "Kendini... rahatlatmadığını mı söylüyorsun?"

İç çekerek konuştu. "Öncelikle Britney'yle olan ilişkim," kullandığı kelimeye güldüğümde bana öldürücü bir bakış attı, "düşündüğün kadar acınası değil. Birlikte olduğumuz zamanlar, olmadıklarımızdan daha fazla."

Nasıl bir hayal dünyasında yaşadığından emin değildim ancak şimdilik söylediklerine inanmasına izin verecektim.

"Ama birkaç kez... ayrıldığımızda," diye devam etti. "Ben de boşta kalmadım."

İşte bu şaşırtıcıydı.

"Kim?"

Omuz silkti. "Birkaç farklı kadın. Önemli bir şey değildi."

"Evet ama kim? Nasıl? Brittney'den beri evine başka birini götürdüğünü görmedim."

"*Flörtuygulamalarınıkullandım.*" Gözlerime bakmadan içkisini içti.

"Dostum, ne?"

Oflayarak birasını yerine koydu. "Dedim ki flört uygulamalarını kullandım."

"Ne sikim için?"

Tekrar omzunu silkti. "Böyle... daha kolay. Biliyorsun, kadınları tavlama konusunda pek iyi değilim." Dudaklarından yanağına doğru uzanan uzun yara izini işaret etti. "Bu çirkin yüzle birlikte olmak için yanıp tutuşan pek kimse yok."

Rhodes'la yaralanmasından önceki yaz, Minnesota'da aynı hokey kampında tanışıp hemen kaynaşmıştık. O zamanlar konuşkan ve ukala biriydi. Yüzüne aldığı paten darbesi nedeniyle geçirdiği rekonstrüktif ameliyatından* sonra yüzünde derin bir yara izi kaldığından dolayı değişmişti. Şimdi, eskisinden daha sessizdi. Bazıları onun için düşüncelerinde kaybolmuş bile diyebilirdi. Dikkat çekmek yerine uyum sağlamaya çabalıyordu ve bunun yaşananlarla ilgisi olduğunu biliyordum. Tüm insanların sadece yara izini gördüğünü düşünüyordu.

Bence Brittney'e sürekli geri dönmesinin sebebi de yara iziydi. Onun yanında olmak Rhodes'u rahatlatıyordu. Onunlayken güvende hissediyordu çünkü Brittney onun yara izini umursamıyordu.

Sadece servetinin büyüklüğünü önemsiyordu.

Tabii ki bu, tamamen başka bir konuydu.

"Buluştuğunuzda ve gelenin sen olduğunu görünce ne diyorlar?"

---

* Vücuttaki eksik, kopmuş veya anormal doku ve organların; tedavisi ve işlevlerini geri kazanmaları için uygulanan ameliyatlara denir.

"O an bunu pek düşünmüyorum. Sanırım eve kadın hayranlardan biriyle gitmekten farkı yok. Ben sohbet için orada olmuyorum, onlar da zaten sohbet etmek istemiyor."

Sanırım bunun gibi bir şey iyi olurdu. Sonuçta eve hayranlardan biriyle gitmek, daha önce yapmadığım şey değildi. Sadece uzun süredir yapmamıştım. NHL'ye girdiğiniz ilk birkaç yıl, söz konusu kadınlar olduğunda harikaydı. Hepsi unvanınız için sizi istiyordu ve çoğu erkek de -ben de dahil- buna kapılıyordu.

Tabii bir süre sonra bu ilgiden sıkılıyordun.

Ama yalnız geçen geceler de canını sıkıyordu.

Ciddi bir şey aramıyordum. Basit ve edepsiz bir eğlence istiyordum. Tüm hayal kırıklıklarımdan kurtulmama yardımcı olacak sıradan bir şey.

Belki de bu uygulama, bunun için harika bir çözümdü. "Hangi uygulamayı kullanıyorsun?"

Gözleri genişçe açıldı ve kaşları, koyu sarı saçlarına doğru havalandı. Dudaklarına yavaşça yayılan sırıtışla, "Seksten mahrum kaldığını biliyordum," dedi.

"Takım için," diye mırıldandım ancak ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

BÖLÜM 6

"Sana söylüyorum Harp, bana nasıl baktığını görmeliydin. Sanki tezgâhın üzerinden uzanıp beni boğmak istiyor gibiydi."

"Ona kelinin seni kör ettiğini söylemişsin."

"Çünkü ediyordu!"

Başımı sallayarak en iyi arkadaşım Ryan'a güldüm.

"FaceTime'da* olduğumuzu ve seni görebildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ah evet, farkındayım."

Bir kafenin bahçesinde oturmuş, acı olduğu belli olan koyu renkli kahvesini yudumluyor ve bir yandan da güzellik merkezinden molaya çıktığı için öğle yemeğini atıştırıyordu. İkimiz de kendi tarzımızda sanatçıydık. Onun aracı makyaj malzemeleriyken benimki... ürkütücü bir şey yapmak için kullanabileceğim her şeydi.

Zombi bir bebek alıp, telefonun kamerasına tuttuğumda Ryan çığlık attı.

"Kahretsin, Harper! O lanet şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun!"

Gülerken bebeği bir kenara koydum.

---

* Apple şirketinin geliştirdiği videolu görüşme özelliğidir.

"Stüdyondayken telefonla konuşmandan cidden nefret ediyorum. Orası... çok ürkütücü."

Tamamen haksız sayılmazdı. Duvarlar kalıplarla, figürlerle ve film posterleriyle doluydu. Korku temalı aksesuarlar her yerdeydi. O nedenle de bu türe ilgi duymayanlar için gerçekten rahatsız ediciydi.

"Pekâlâ, tamam. Ne demeye çalıştığını anladım. Şu kesimi çabucak bitireyim sonra ara vereceğim."

Dikkatlice neşterimi bebeğin karnında gezdirdim.

Çizgilerinin tam istediğim gibi olduğuna emin olduktan sonra dolgusunu çıkarıp kenara koydum. Elimde içi boş bir oyuncak bebek kalmıştı. Onu çuval beziyle kaplayıp sonra da kurutulmuş yosun, böcekler ve ürpertici şeylerle doldurup Oogie Boogie* bebeği yapacaktım.

Kaydettiğim ilerlemeden memnun olarak telefonumu aldım ve kahve yapmak için stüdyomdan çıkıp mutfağıma ilerledim. Birden gözüme yarın gönderilecek olan siparişim çarptı. Freddy Krueger bebeği.

Aklıma hemen Collin geldi.

Numaramı istemediğinde yıkılmıştım. Telefonunun başında oturup gizemli, seksi yabancının aramasını bekleyen zavallı kız olmamak için de numaramı vermeyi teklif etmemiştim.

Seks hayatım çok iyi durumda olmayabilirdi fakat o kadar da çaresiz değildim... henüz.

"Pekâlâ. Tekrar söyle, bu adam neye benziyordu?" Ryan sanki şu an onu düşündüğümü biliyormuş gibi konuştu.

Collin'i bıraktıktan sonraki sabah onu arayıp her şeyi anlatmıştım. Yabancı bir adamın arabama binmesine izin verdiğim için pek mutlu olmamıştı. Ama adamın ne kadar seksi

* Oogie Boogie, 1993 yapımı Noel Gecesi Kâbusu filminin ana antagonistidir. Kumar tutkunu, içi böcek dolu bir çuval olarak tasvir edilir.

olduğundan bahsettiğimde bu düşüncesinden kısa sürede kurtulmuştu. Hatta bu hafta ondan bahsetmediği tek bir gün bile olmamıştı. Yani bu, hafta boyunca benim de onu düşünmediğim bir an bile olmadığı anlamına geliyordu.

Gerçi onu düşünmem için Ryan'ın ondan bahsetmesine gerek yoktu çünkü kendisini kafamın içine iyice kazımıştı.

Ama onu düşündüğüm için kimse beni suçlayamazdı.

Collin *seksiydi.*

Hem de acayip derecede.

Belki de hayatımda gördüğüm en seksi erkekti ve bir keresinde havaalanında Shemar Moore'un yirmi adım uzağında bulunmuştum.

Ne yazık ki Collin hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden onu bulmam neredeyse imkânsızdı. Eğer onunla karşılaşırsam onu aradığımı nasıl açıklayacaktım?

Ah, selam. Beni hatırladın mı? Hani sana neredeyse arabasıyla çarpıp sonra seni o arabaya zorla bindiren, sosis turşusu yemeye zorlayan ve saatlerce seni gözleriyle yiyen o çılgın kız? Evet, sadece ne yaptığını görmek istemiştim.

Bunu iyi karşılayacağından şüpheliydim. Hem şimdiye kadar beni tamamen unuttuğuna emindim. Ben de aynısını yapıp onu unutmalıydım. Şehir çok büyüktü. Şimdiye kadar onunla hiç karşılaşmadığım düşünülürse muhtemelen bir daha hiç karşılaşmayacaktım.

"Hayır. Bence bir ömür yetecek kadar internet dedektifliği yaptın."

"Belli ki yeterince yapamamışım çünkü onu henüz bulamadık." Ryan onu bulmaya kararlıydı. Onun romantizm takıntısına göre o gece yolda karşılaşmamız ve ikimizin de korku filmlerine olan tuhaf takıntısı kaderdi.

Ona mantığının doğru olmadığını çünkü Collin'in spor sektöründe çalıştığını, benim de spordan nefret ettiğimi söylemeye çalışmıştım. Ancak Ryan, tamponumdaki Carolina Comets çıkartmasını göstererek, bizi sihirli bir şekilde bir araya getiren şeyin belki de o olduğunu söylemişti.

"Çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belli ki o da böyle olmasını istedi." Collin bütün gece kaçamak cevaplar vererek, bana kendisi hakkındaki detaylardan bahsetmemeye özen göstermişti. Tedbirli davranmaya çalıştığını biliyordum. O, sadece benim için bir yabancı değildi, ben de onun için yabancıydım. Ancak şimdi, keşke elimde onun hakkında bir şeyler olsaydı diyordum.

"Pekâlâ. Eğer ikinizin delicesine âşık olabilmesi için aşırı seksi otostopçunu araştırmama izin vermiyorsan en azından BeeMine'da senin için bir hesap oluşturmama izin ver. Gerçek aşkı ya da en azından bir süreliğine üstüne binebileceğin iyi bir siki orada bulabilirsin. İyi bir sekse ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Ryan'ın arkasındaki masada oturan adam kahkaha atarken öksürmeye başladığında, kahvesini masanın üzerine döktü. Ryan ona doğru bakarak, "Tüm konuştuklarımızı dinlediniz mi?" diye sordu.

Halka açık bir ortamda yüksek sesle konuşmasına rağmen kaba tavrına karşı, kendi kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Ryan böyle biriydi işte. Sanat okulundaki ilk yılımızda, oryantasyonda tanışıp hemen kaynaşmıştık. Bu, bir yandan komikti çünkü birçok yönden birbirimize benzesek de diğer yönlerden aynı derecede farklıydık. Ryan eleştirel, dışa dönük ve iflah olmaz bir romantikti. Bense içe kapanık, sessiz, evde oturmayı seven ve heyecanını dışarı çıkmak yerine korku filmleri izleyerek yaşayan biriydim.

Tabii bir de sanatsal alandaki ilgilerimiz farklıydı.

Makyaj onun iyi olduğu tek alan değildi. Bir kamerayı nasıl kullanması gerektiğini tanıdığım herkesten daha iyi biliyordu ve bunun farkındaydı. Eğitici makyaj videoları ve fotoğrafçılık becerileriyle Instagram ve YouTube'da bir milyondan fazla takipçi toplamasının nedeni buydu.

"Her neyse," diye konuşmaya devam etti uzun, bal sarısı saçlarını omzunun arkasına atarak. "Dediğim gibi sana bir profil oluşturayım ve eşleşebileceğin birini bulayım. Böylece seksi otostopçuyla tekrar karşılaştığında, *'Hayır, üzgünüm. Benim bir ilişkim var çünkü sen koca bir aptalsın ve numaramı istemedin,'* diyebilirsin." Ellerini heyecanla birbirine vurdu. "Evet! Hadi yapalım!"

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Kesinlikle olur."

"Ryan..."

"Harper..." diye taklidimi yaptı koyu yeşil gözleriyle yukarıya bakarak. "Hadi ama. İkimiz de bekâr olmaktan göründüğün kadar mutlu olmadığını biliyoruz."

Yaslandığım tezgâhtan uzaklaşıp telefonumu vazoya doğru dayadım. Fincana uzanarak, kahvelerimin bulunduğu çekmeceden bir espresso* kapsülü aldım. Kendi daireme sahip olduğumda, yapmayı en çok istediğim şeylerden biri de istediğim kahveleri hazırlayabileceğim bir kahve köşesiydi.

Kupama iki pompa vanilya sıkıp üzerine lavanta şurubu ekledim. Kapsülü makineye yerleştirdikten sonra sihrini göstermesine hazırdım.

Bir yandan da buzdolabından çıkardığım kremanın tatlı kokusunun, içime işlemesine izin vermek için derin bir nefes

* İtalya'ya özgü bir kahve türü.

aldım. Süt köpürtme makinesine yeterli miktarda kremayı döktükten sonra bir güzel köpürttüm.

"Neden normal insanlar gibi bir kahve dükkânına gitmiyorsun?" diye sordu, Ryan.

"Çünkü kahve dükkânları çok pahalı."

"Evet ama orada kahvelerini sevgiyle yapıyorlar."

"Bolca kabalıkla birlikte. Cup of Joe'daki barista sürekli ölümcül bakışlar atıyor."

"Ben de o bakışları ona iade ediyorum."

Ona üniversitedeyken taktığım lakabı kullanarak, "Aslan Ryan," diye dalga geçtim.

Ellerini kaldırıp hırladıktan sonra göz kırptı. Bu hareketi beni güldürmüştü.

Annem, babam öldükten sonra bana karşı bunaltacak derecede korumacı davranmaya başlamıştı. Eyaletin diğer ucundaki sanat okuluna başvurmama izin vermesi için bir yıldan fazla yalvarmak zorunda kalmıştım. Sonunda oraya gidip, artık annemin baskısı altında kalmamanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlediğimde ise kendimi yıllar sonra ilk kez özgür hissetmiştim. Bu yüzden, okul sırasında para biriktirmek için canımı dişime takarak çalıştım ve mezun olunca da orada kalmaya devam ettim.

Mezun olmamın üstünden üç yıl geçmiş olmasına rağmen annem hâlâ her hafta eve geri dönmemi istiyordu ama ben bir saniye bile verdiğim karardan pişman olmamıştım.

Bunlar için Ryan'a borçluydum. Beni kabuğumdan çıkmaya iterek, kendi başımın çaresine bakmaya zorlamıştı. Bu yüzden onu gerçekten çok seviyordum.

Hazırlanan espressomu alıp üzerine köpük karışımını döktüm ve biraz da tarçın serptim. Telefonumu kapıp, dışarıdaki küçük balkonuma doğru yürürken kahvemden bir yudum aldım. Şehir merkezinin tam göbeğinde yaşamıyor olabilirdim

ama bu tam bana göreydi. Çünkü balkonumda tüm o ekstra gürültü olmaksızın mükemmel bir şehir manzarasına sahiptim.

"Mutlu olmadığımla ilgili söylediklerine gelince, bu doğru değil. Bekâr olmaktan memnunum."

Cevabıma o kadar yüksek ve ürpertici bir tonda kıkırdadı ki sanki korku filminden fırlamış gibiydi. "Bana yalan söyleyebileceğini sanmana bayılıyorum."

"Yalan söylemiyorum."

Cevap vermemiş ancak beni sindirecek bakış atmaktan da geri kalmamıştı.

"Bana öyle bakmaktan vazgeç."

"Hayır. Yalan söylediğini kabul edene kadar olmaz."

"Ben-"

"Harper Dolores Kelly!"

İnledim. "Göbek adımı söyleme."

"O zaman sen de kabul et."

"Tamam!" Biraz fazla yüksek sesle cevap vermiştim. "Tamam, zaman zaman yalnız hissediyorum ama bu o kadar da korkunç bir şey değil. Mutlu musun?"

"Evet." Zafer kazanmışçasına gülümsedi sonra ne dediğinin farkına vardı. "Şey, hayır. Yalnız olduğun için mutlu değilim, sadece sonunda bunu itiraf ettiğin için mutluyum." Parmak uçlarını birbirine vurarak, "Şimdi bunu düzeltmeme izin ver," dedi.

"Bir flört uygulamasıyla mı?"

"Evet!"

"Hadi ama Ryan." Dalga geçtim. "O uygulamalar sadece birileriyle takılmak için. Bunu herkes biliyor."

"Birincisi, birileriyle 'sadece' takılmanın nesi yanlış? Buna ihtiyacın olduğu çok belli. İkincisi, bu doğru değil. Charlie'ye bak."

Geçen yıl flört uygulamasından bir adamla tanışan iş arkadaşından bahsediyordu. Birbirlerine delicesine âşık olmuşlar ve geçen hafta da nişanlanmışlardı. Ryan'ın beni zorla dışarı çıkardığı birkaç seferde, onları birlikteyken görmüştüm. Bu kadar sevimli olmaları mide bulandırıcıydı.

"O bir istisnaydı."

Daha önce hiç flört uygulaması kullanmamıştım. Önceki birkaç erkek arkadaşımla ya okulda ya da ortak arkadaşlarımız sayesinde tanışmıştım. Evden çalışmaya başladığımdan beri çoğu zaman yalnız kaldığımı ve biriyle tanışmak istersem seçeneklerimin fazlasıyla sınırlı olacağını itiraf etmem gerekiyordu.

Hımm... belki de internetten biriyle randevulaşmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

Ryan, aklımı okuyup fikrini değerlendirdiğimi biliyormuş gibi, "Bu akşam sana geleyim," dedi. "Sandviç sipariş edebilir, film izleyebilir ve profilin üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Kendi planına bayıldığı için gözleri heyecanla parladı. Sandviç ve film kısmı benim de hoşuma gitmişti. Uygulama kısmı ise... çok ilgimi çekmiyordu.

Açıkçası, ciddi bir ilişkiye başlamak için acelem yoktu ancak birlikte eğlenebileceğim birini bulmak o kadar da kötü olmazdı sanırım.

"Pekâlâ," diye fikrini kabul ettim. Ellerini birbirine çarparak sevinçle çığlık attı. "Ama!" dedim sevincini bölerek. "Bitsin dediğimde bitecek. Bu konuda tartışmayacağız. Anladın mı?"

Parmaklarını çapraz yapmadığını göstermek için ellerini kaldırıp, "Söz veriyorum," dedi.

"Sana güvenmiyorum. Muhtemelen o tuhaf ayak parmağını çapraz yapmışsındır."

"Aman Tanrım." Kimsenin beni duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı. "Seni sürtük! Senden nefret

ediyorum. Şarabı ben getiririm. Akşama görüşürüz. Seni seviyorum. Hoşça kal."

"Vay canına. Gerçekten her şeyi ortaya dökeceksin, değil mi?"

"Ne?" diye tepki verdim şarap kadehimden bir yudum alırken.

Bu üçüncü kadehimdi ve kesinlikle etkilerini hissetmeye başlamıştım. Çok içen biri olmadığım için tatlı şarabın da ancak bu kadarını kaldırabiliyordum. "Tutkuyla sevdiğim şeyleri beklenmedik bir anda ortaya çıkarmaktansa şimdiden söylemeyi tercih ederim."

"Tamam, doğru. Ama bunlar biraz..." Gözlerimi kıstığımda ellerini kaldırdı. "Pekâlâ. Git, ucube filmlere olan takıntını anlat o zaman."

Yazıp yazıp siliyordum...

"İşte," dedim sonunda telefonu yüzüne çevirerek. "Olmuş mu?"

İki saattir kanepemde kıvrılmış oturuyorduk. Bitmiş şarap şişesi aramızda duruyordu. Sehpanın üstüne boş sandviç kutularını bırakmış ve arka planda da ses olsun diye Tepedeki Ev'i* açmıştık.

Ryan telefonumu elimden kapıp yazdıklarımı okudu. Birkaç şey ekledikten sonra gülümsedi.

"İşte, bu kadar. Al."

Ekrana baktığımda gözlerim kocaman oldu.

"Ryan! Bunu yazamazsın!"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Bu doğru, değil mi?"

Yanaklarım kızardı. Rahatsız olmama yaramaz bir çocuk gibi güldü.

---

* Netflix yapımı korku dizisidir.

Telefonu elime aldım ve sona eklediği yutma kısmını sildim. Sonra da yazdıklarımı tekrar okudum.

Ben garip, korkunç şeyleri seven bir sanatçıyım. Köpekleri insanlardan daha çok seviyorum ve kahve içmeyen kişilere güvenmiyorum. Laurie'me bir Michael* aramıyorum. Başka bir deyişle uzun süreli bir şeyler değil de iyi vakit geçirebileceğim birini arıyorum. Takipçi sapıkları ve ayak fetişistlerini istemiyorum. Bu konuda hiçbir istisnam yok.

Bu... boktandı.

Kesinlikle boktandı.

Bunu yapamazdım. Bir flört uygulamasına kaydolamazdım. Bunun için uygun kişi değildim.

Uzun, mükemmel manikürlü bir parmak görüş alanıma girdi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ekranda, "*Tebrikler! Profiliniz artık yayında,*" bildirimi belirdi.

Ryan kendini beğenmiş bir şekilde sırıtarak, "Artık geri dönüş yok," dedi.

"Hâlâ profili silebilirim."

"Silebilirsin... ama silmeyeceksin çünkü beni seviyorsun." Siktir. Haklıydı.

İç çekerek başımı geriye doğru attım. "Of! Bu hiç bana göre değil, Ryan. Dışa dönük ve eğlenceli olan sensin. Ben ise sakin ve garip olanım. İnternetten tanıştığım biriyle flört etmek benim için çok..."

"Harika. Bu harika. Bir ekranın arkasından konuştuğun için sadece kendin olabiliyorsun. En iyi yanıysa hoşlanmadığın kişiyle konuşmayı istediğin zaman kesebiliyorsun. Bu, gerçek hayatta biriyle tanışmaya çalışmaktan çok daha iyi. Kimseyle

* Cadılar Bayramı isimli korku filmi serisinde yer alan karakterlerdir. Laurie Strode, filmde seri katil Michael Myers tarafından hedef alınan biridir. Karakter de burada seri katil aramadığına dair filme gönderme yapmıştır.

konuşurken kibar olmak zorunda falan değilsin ve istediğin zaman çekip gidebilirsin." Omzunu kaldırdı. "Açıkçası bunu, senin için daha önce yapmamış olmamıza hâlâ inanamıyorum."

"Çünkü aklım başımda olsaydı bunu asla kabul etmezdim."

"Fakat yalnızsın, o yüzden de kabul ettin."

İşte yine o kelimeyi kullanmıştı.

Yalnız.

Collin'i o kaldırımda bırakana kadar, böylesine yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Onunla konuşmak çok kolay ve eğlenceliydi. Ondan ayrılana kadar başka biriyle kurduğum, o basit bağı özlediğimi fark edemedim.

Gülmeyi özlemiştim. Kolların birbirine değdiği an ortaya çıkan o kıvılcımı hissetmeyi özlemiştim. Birinin bana gülümsemesini. Benimle flört etmesini. Beni duymasını.

Beni görmesini.

İnternetten biriyle randevulaşma işinden pek umutlu değildim fakat olursa da fena olmayacaktı sanırım.

BÖLÜM 7

COLLIN

"Hassiktir!"

Battaniyem belime dolanırken ayağa kalkmaya çalıştım. Şu anda ekrana şaşkınlıkla bakıyordum.

Profilini açtım ve biyografisine yazdığı yazıyı okudum. Cadılar Bayramı filmine yaptığı göndermeyi görünce yüzümde bir gülümseme meydana geldi. Sadece üç fotoğrafı vardı ancak o flörtöz gülümsemesini nerede görsem tanırdım.

"Harper."

Arabasıyla uzaklaşmasını izlediğimden beri adını ilk defa yüksek sesle söylemiş ve bunu söylemekten gerçekten çok hoşlandığım da dikkatimden kaçmamıştı. Rhodes'un beni bu saçma uygulamaya kaydolmam için ikna etmesine ilk kez gerçekten heyecanlanıyordum.

Son iki haftam buzda antrenman yaparak ve hazırlık maçlarında oynayarak geçmişti. Bu yüzden uygulamada biraz vakit geçirmek dışında pek bir şey yapamamıştım. Aynı fotoğraflara sahip en az dört profil görmüştüm. Biri profiline sadece ayaklarının fotoğrafını koymuştu. Bir başkası ise annem olacak kadar yaşlı görünen bir kadındı.

Bunlar beni uygulamadan bir süre uzak tutmaya yetmişti ama sezon yakında başlayacağı için kendimi bir an önce toparlamam gerekiyordu.

Gelgelelim Harper'la burada karşılaşmak... Unutamadığım o kızla... İşte bu, içimde kahrolası kıvılcımlar çakmasına yetmişti.

Kendimi vazgeçirmeden önce eşleştirme tuşuna bastım sonra da fotoğraflarına tekrar bakmak için profiline geri döndüm. İlk fotoğrafta, o ve bir arkadaşı vardı. Kollarını birbirlerine dolamış, kameraya gülümsüyorlardı. Şık bir davette gibiydiler. Arkadaşı sarışın ve kesinlikle çok seksiydi ama benim odaklandığım şey farklıydı. Sanki Harper'ın vücudu için özel olarak dikilmiş, yere kadar uzanan, kıvrımlarını ve arabadayken saklandığından emin olduğum -çünkü aksi takdirde hatırlardım- göğüslerini belli eden lacivert elbiseye odaklandım. Saçları onunla tanıştığım zamana göre daha kıvırcıktı ve daha fazla makyaj yapmıştı. Yine de güzel görünüyordu.

İkinci fotoğraf, benim tanıştığım Harper'a daha benzer olandı. Üzerinde mağazadan yeni alınmış değil de vintage* gibi görünen Fleetwood Mac** tişörtü ve daha önce giydiğine benzeyen kısa bir şort vardı. Ayağında ise aynı parıltılı Converse ayakkabıları vardı.

Üçüncüsündeyse bir Cadılar Bayramı partisindeydi. Kristal Göl Kampı'ndaki*** ölü bir kampçı gibi giyinmişti. Gülümsedim çünkü bu fotoğrafta tam olarak kendisi gibiydi.

Aniden ekranımda bir bildirim belirdi.

EŞLEŞTİNİZ!

Kullanıcıların uygunsuz davranışlarını nasıl rapor edebileceğimiz ve istediğimiz zaman eşleşmeyi nasıl kaldırabileceğimiz gibi birkaç kural ekrana geldikten sonra artık mesaj göndermeye hazırdım.

Hemen bir şeyler yazmaya başladım.

---

* Geçmiş döneme ait tek ve özel parça ya da koleksiyonlar için kullanılan bir terimdir.

** Müzik grubu.

*** Camp Crystal Lake, 13. Cuma film serisindeki kurgusal bir yaz kampı.

Selam. Ben Collin. Hani şu neredeyse arabanla çarpacağın adam.

Konuya çok ani girmiştim.

Bu yaz ne yaptığını biliyorum.

Hımm. Tam olarak sevdiği korku temalarına uyuyordu ama aynı zamanda fazlasıyla tüyler ürperticiydi.

BANA MEMELERİNİ GÖSTER.

Sonuncusunu hemen silip aletime baktım çünkü konuşanın o olduğunu biliyordum. *Sakin ol, dostum.*

Gerçek şu ki onunla konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Bu berbattı. Onunla konuşmak daha önce çok kolay olmuştu.

Şimdi ise ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

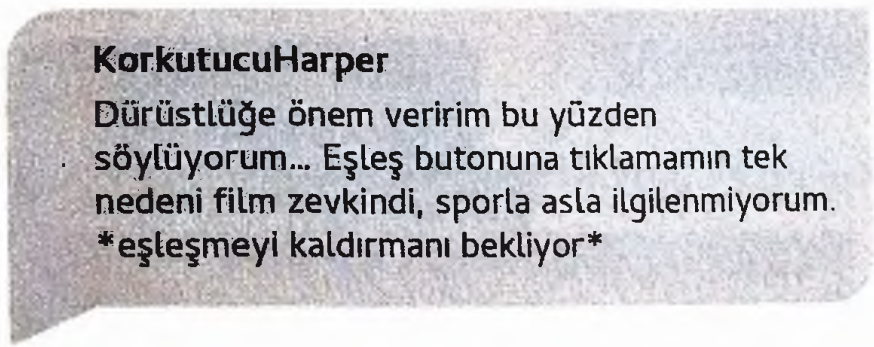
Ona kim olduğumu söyleyebilirdim ancak o zaman işler iki farklı şekilde ilerlerdi:

1. Bu garip tesadüfe gülerdi ve tekrar sohbetimize geri dönerdik.

2. Benim tam bir ucube olduğumu ve internette onu araştırdığımı düşünürdü.

İlk seçeneğin gerçekleşmesini umuyor ama bir yandan da risk almak istemiyordum.

Ben mesaj atamadan önce, ondan bir mesaj geldi.

Dürüstlüğe önem veririm.

Siktir.

Ona kim olduğumu söyleyemezdim.

Ona hokey oynadığımdan hiç bahsetmemiştim. Eğer ona kim olduğumu söylersem bana kullanıcı adım hakkında sorular soracaktı. O zaman da hakkımdaki her şeyi ona anlatmadığımı anlayıp hiç şüphesiz çok sinirlenecekti.

Eşleşmeyi kaldırmalıydım. Onu unutmalıydım. Hayatıma devam etmeliydim.

Parmağım "*eşleşmeyi kaldır*" düğmesinin üzerinde durdu.

Bir saniye geçti.

Sonra bir saniye daha.

Beş saniye daha.

Bunu yapamazdım çünkü onunla konuşmadan duramıyordum.

Arabada birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat, uzun zaman sonra yaşadığım en güzel anlardan biriydi. Bunu tekrar hissetmek istiyordum.

HokeyciÇocuk69
O zaman, ne kaçırdığının farkında değilsin. Hokey bir yaşam tarzıdır.

KorkutucuHarper
Bir grup yetişkin adamın, küçük bir plastik parçasını kovalarken birbirleriyle çarpışması mı? Hayır, teşekkürler.

HokeyciÇocuk69
Kauçuk, plastik değil.

HokeyciÇocuk69
Ayrıca "çarpışma" kelimesini kullandığında kulağa cinsellikle ilgili bir şeymiş gibi geliyor. Yani, bunlara *vuruş* denmesinin bir sebebi var.

KorkutucuHarper
Kullanıcı adında 69 sayısı varken, cinsel imalardan şikâyet edebileceğini sanmıyorum.

Bu sayıyı seçtiğim için kendimi gerçekten hiç olgun hissetmiyordum ama uygulamada bu kadar ilginç birini bulacağım aklıma gelmemişti.

HokeyciÇocuk69
Aslında 96 yazmak istemiştim, bu da güzel bir tesadüf oldu. Bob Ross benimle gurur duyardı.

KorkutucuHarper
Lütfen bana altmış dokuzu eğlenceli bulduğunu söyleme. Bu... çok fazla iş yükü gerektiriyor ve tamamen abartılıyor. Resmen hem adamı boğmamak hem de kendi üzerine düşeni yapmak için çabalıyorsun. Hiç eğlenceli değil.

HokeyciÇocuk69
Altmış dokuzu yaptığın adam, boğulmak istemiyorsa yanlış adamla birliktesin demektir.

KorkutucuHarper
Bunu... aklımda tutacağım.

Güldüm.

Evet, bu kesinlikle Harper'dı.

KorkutucuHarper
Pekâlâ, Hokeyci Çocuk bir adın var mı?

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Bu soruya nedense hiç hazırlıklı değildim. Ona ne söylemem gerekiyordu?

HokeyciÇocuk69
Evet, var.

KorkutucuHarper
Ee? Sen benimkini biliyorsun, durumun adil olması lazım.

HokeyciÇocuk69
Wright.

KorkutucuHarper
Adın Wright mı?

HokeyciÇocuk69
Evet.

Sonuçta tamamen yalan değildi.

Soyadımdı.

Ayrıca bu bir testti.

Hokeyle ilgili kullanıcı adım ve açıkça forma numarama gönderme yaptığımdan, eğer gerçekten hokey hayranı değilse ben olduğumu hiçbir şekilde anlamayacaktı. Bu, aynı zamanda

onunla tanıştığım gece beni tanımadığı konusunda *gerçekten* yalan söylemediği anlamına gelirdi.

Boğazıma doğru yükselen safrayı yuttum.

Yalancı olan o değildi. Bendim.

KorkutucuHarper
Bu... farklı. Hoşuma gitti.

HokeyciÇocuk69
Teşekkürler ama bundan kendime bir pay çıkarabileceğimi sanmam.

HokeyciÇocuk69
En sevdiğin korku filmi hangisi?

KorkutucuHarper
Hayır. Lütfen. Dur. Bu yaratıcılık beni öldürecek.

KorkutucuHarper
Ayrıca cevabım Cadılar Bayramı Serisi. Biliyorum, biliyorum... çok yaratıcı bir cevap olmadı ama bu bir klasik. Seri, korku türüne yeni bir renk kattı.

Cevabını biliyordum. Yani en azından Collin biliyordu. Wright bilmiyordu.

HokeyciÇocuk69
Öyle mi? Bence Freddy daha iyi.

KorkutucuHarper
Biliyor musun, geçenlerde aynı şeyi bir başkası daha söylemişti.

Kahretsin.

KorkutucuHarper
O da senin gibi yanılıyordu.

HokeyciÇocuk69
kesin

HokeyciÇocuk69
Ee, Harper, bana biraz kendinden bahset.

KorkutucuHarper
Şey, ormanda tek başıma uzun yürüyüşler yapmayı severim. Ortalıkta kaçak bir katil varken duş almaktan hoşlanırım ve yalnız yaşıyor olmama rağmen evimde garip bir ses duyduğumda 'Kim var orada?' diye bağırma fırsatını asla geri çevirmem.

Güldüm. Tam bir ukalaydı.

HokeyciÇocuk69
Gerçekten kahkaha attım.

KorkutucuHarper
Teşekkürler. Bütün gece burada olacağım.

KorkutucuHarper
Bekle, böyle söyleyince kulağa çok çaresizmişim gibi geldi. Sanki bütün gece telefonum yanımdayken uyuyacakmışım gibi.

KorkutucuHarper
Evet, telefonum yanımdayken uyuyacağım. Çünkü telefonum aynı zamanda çalar saatim... Yani artık kimin gerçek bir çalar saati var ki? Tabii psikolog falan değilim ama bunun kötü bir işaret olduğunu ben bile anlayabilirim.

KorkutucuHarper
Şimdi de konuşmayı keseceğim.

HokeyciÇocuk69
Ya sana çalar saatim olduğunu söyleseydim?

KorkutucuHarper
Aman Tanrım.
utançtan ölür

HokeyciÇocuk69
Şaka yapıyorum. Bu kesinlikle kötü bir işaret.

KorkutucuHarper
alnını siler
Ucuz atlattım.

KorkutucuHarper
Bütün gece burada olacağımla ilgili gerçekten şaka yapıyordum. Eşleşme bildirimini aldığımda yatağa girmek üzereydim. Muhtemelen biraz uyumam gerek.

HokeyciÇocuk69
Sen... yatakta mısın?

KorkutucuHarper
Sana yataktayken fotoğraflarımı göndermeyeceğim.

HokeyciÇocuk69
İstemedim ki.

KorkutucuHarper
Bu bir çeşit ters psikoloji falan mı? Sen çok *centilmensin* diye, "Zavallı çocuk, al sana meme fotoğrafı," diyeceğimi mi sanıyorsun?

HokeyciÇocuk69
Memelerinin fotoğrafını yollamayı mı teklif ediyorsun?

KorkutucuHarper
Ne?! HAYIR!

KorkutucuHarper
Tanrım. Bu konuşma berbat gidiyor...

KorkutucuHarper
Lütfen istediğin zaman eşleşmeyi kaldır tuşuna basmaktan çekinme.

HokeyciÇocuk69
Hayır. Beni o kadar kolay korkutamazsın.

KorkutucuHarper
Bu da tehlike işareti mi?

HokeyciÇocuk69
Psikolog olan sensin. Sen söyle.

KorkutucuHarper
Dedim ki, "Psikolog falan DEĞİLİM." Ben bir sanatçıyım.

HokeyciÇocuk69
Sanatçı mı? Ne tür bir sanatçı?

KorkutucuHarper
Hayır, üzgünüm Hokeyci Çocuk. Çok yorgunum. O yüzden cevaplarını yarın alacaksın.

HokeyciÇocuk69
Bu seninle tekrar konuşabileceğim anlamına mı geliyor?

KorkutucuHarper
Bu sana bağlı.

KorkutucuHarper
İyi geceler, Wright.

HokeyciÇocuk69
İyi geceler, Harper.

Hokeyi sevmek, doğduğum ve hastaneden eve babamın eski St. Louis Blues* tişörtüne sarılı olarak geldiğim günden beri kaderimde vardı.

Dört yaşındayken bir keresinde, arazimizdeki donmuş gölete gitmek için ailemden kaçmıştım. Onlar beni bulana kadar geçen on dakika boyunca gölette kaymıştım. Başımı belaya sokmuştum ama ailem de o gün ait olduğum yerin buz olduğunu anlamıştı. Bu yüzden bana paten alarak, yaşımın yettiği her şeye kaydımı yaptırmışlardı. Kaymak, benim için yürümek

* Hokey takımı.

kadar doğaldı. Buzun üzerinde olmak için doğmuştum. Hokey benim ikinci doğal alanım oldu.

Buz ise evimdi. Kendimi en rahat hissettiğim, huzur bulduğum yerdi.

Peki şu anda bok gibi oynadığım gerçeği? Cidden berbat hissettiriyordu.

"Hadi, Wright. Topla kendini, dostum. Kahrolası banttan banda* doğru pas atacaksın. Banttan Hint okyanusuna doğru değil."

Koç'un sözleriyle yüzümü buruşturdum. Hiç dibimden ayrılmıyordu ve buna hakkı vardı. Eğer Rhodes buzun üzerinde diskimi yakalamasaydı banda çarpmayacaktı.

Artık resmi olarak oyundan düştüğüm kesinleşmişti, herkes bunun farkındaydı.

Rhodes belki de stres konusunda gerçekten haklıydı. Belki gevşemeli ve geçen sezonu kafamdan atmanın bir yolunu bulmalıydım. *Ya da* dün gece Harper'ı düşünmekten uyuyamadığım gerçeğini...

Onu bulduğuma inanamıyordum.

Aslında onu bulan *ben* değildim.

Tamamen şans eseri ona rastlamıştım. Bir flört uygulamasında.

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım kız, ilk seferinde olduğu gibi yine rastgele hayatıma girmişti.

İri yarı, bir metre doksan santim boyundaki adam bana doğru kayarak önümde durdu. "Kafanı oyuna ver. Kupayı kazanma şansımızı *yine* mahvetmene izin veremeyiz."

---

* Hokey sopasının ucuna bantlar sarıldığı bu şekilde söylenmiştir. "Tape to tape" ifadesi takım arkadaşına doğru şekilde atılan pası tanımlamak için kullanılır.

Colter, geçen yıl kupayı kazanmaya yakın olduğumuz dönemde takıma dahil olmuştu. Sanırım takımı hayal kırıklığına uğrattığım için en kızgın olan oydu.

Dişlerimi sıktım.

Tepki verme. Tepki verme. Sakın kahrolası bir tepki verme.

"Hey, Colter, bu hafta sonu başka birini daha hamile bıraktın mı?" Rhodes ona dengesini bozacak kadar sert çarptı. "Ne? Annen sana sikine nasıl prezervatif takacağını öğretmedi mi, şapşal?"

Colter, ona ters ters bakarken sırıtışımı saklamaya bile çalışmıyordum. Benden daha kalıplı ve bir iki santim daha uzun olan Rhodes'un, yetişkin bir adama şapşal demesi gerçekten komik olmamalıydı ama komikti ve bu Colter'ı çok kızdırmıştı.

Rhodes'a ters ters bakarken yüzüne doğru yaklaştı. İkisi de birbirlerine gözlerini dikmişti.

Rhodes, "Sadece dostça bir hatırlatma," dedi. "Bu eller herkese karşı çalışabilir. Takım arkadaşım olup olmaman umurumda değil."

Onları ayırmam gerekirdi ama kindar bir yanım Rhodes'un Colter'ı yere sermesini izlemek istiyordu. Colter kalıplı bir şerefsizdi ama Rhodes kavga etmek istemeyeceğiniz türden bir adamdı. Çoğu zaman sakin ve sessiz biri olabilirdi fakat onu öfkelendirirseniz gerçekten delirirdi.

"Bir sorun mu var beyler?" Gözleri üçümüz arasında gidip gelirken Lowell önümüzde durdu.

Birkaç saniye duraksadıktan sonra Colter geri çekilerek, Rhodes'a alaycı bir bakış attı. "Sorun yok, *Kaptan*."

"Güzel," dedi Lowell. Muhtemelen buna alışkın olduğu için iğnelemesini görmezden gelmişti. "O halde herkes işinin başına geri dönsün."

Colter'ın kayarak uzaklaşmasını bekledikten sonra Lowell bize doğru döndü.

"O çocuktan nefret ettiğimi söylersem bu beni kötü bir kaptan mı yapar?"

Rhodes sırıttı. "Hayır. O çocuk lanet bir sik."

"Sik mi?"

Rhodes uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Evet," diye seslendi. "Çirkin ve cılız."

Lowell kafasını salladı ve Rhodes'un kasten Colter'a yaklaşıp, diskini çalarak onunla uğraşmasını izledi.

"Yemin ederim, bazen etrafım çocuklarla çevrili gibi hissediyorum."

"Bizden sadece iki yaş büyüksün."

"Dediğim şeyin hâlâ arkasındayım."

Ona karşı çıkmadım. Bu takımdaki bazı aptallar yüzünden öyle hissetmesi mümkündü.

Kollarını bağlayarak yaklaştı. "Bunu tüm saygımla söylüyorum; çaptan düşmüşsün."

İç çektim. "Sikeyim, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, adamım?"

"Bu yıl sözleşme yılı, değil mi?"

Dişlerimi sıkarak başımla onayladım. Bu küçük hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım yoktu.

Buzun üzerinde zahmetsizce kayan takım arkadaşlarımıza doğru baktı. "Senin için elimden geldiğince takımla ve Koç'la mücadele ediyorum ama..."

Konuşmayı kesse de ben çoktan ne söyleyeceğini anlamıştım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Hem de hızlıca.

"Her neyse. Sadece burada olduğumu bilmeni istedim."

Sessizce, "Teşekkürler, Lowell," dedim.

Başını sallayarak uzaklaştı.

Antrenman çıkışında eve gitmek yerine spor salonuna gidip, başarısızlıklarımı kafamdan atmaya çalıştım. Rhodes içeri girerek yanımdan birkaç ağırlık aldı.

Ben, otururak omuz presi yaparken o da elindeki ağırlıkla squat* yapıyordu.

Rhodes sonunda, "Seni Lowell'la konuşurken gördüm," diyerek sessizliği bozdu.

"Evet."

Bir tekrar daha yaptım.

"İyi misin?"

"Olabildiğince."

Bir tekrar daha.

"Biliyor musun, gerçekten senin ihtiyacın olan şey-"

"Sakin olmam lazım. Biliyorum." Ağırlıklarımı sertçe yere bıraktım ve kollarımı kalçalarıma dayadım. "O uygulamayı indirdim."

"Gerçekten mi?" Çömelmeyi bırakarak şaşkınca baktı. "Biriyle tanıştın mı?"

Rhodes'a Harper'dan henüz bahsetmediğim için omuz silktim. Neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Belki hikâye, kulağa inanılmayacak kadar çılgınca geldiği içindi? Belki de onu bir süre daha kendime saklamak istediğim içindi? Emin değildim.

"Miller ve Lowell'ın bu gece Slapshots'a gitmekten bahsettiklerini duydum. Biz de peşlerine takılabiliriz," dedi dudakları kıvrılırken.

Kelimeler ağzından zar zor çıktığı için güldüm. Rhodes da en az benim kadar evine düşkün biriydi.

---

* Kişinin ayakta durma pozisyonundayken, kalçalarını alçaltıp yükseltmesi. Çömelme hareketi.

"Bir geceni benim için feda etme isteğini takdir ediyorum ama bana bakıcılık yapmana gerek yok."

"Çok şükür," diye mırıldandı. "Dışarı çıkmaktan nefret ediyorum."

"İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz."

Homurdanarak ağırlıklarını rafa kaldırdı. "Bu akşam bana gelip bir şeyler izlemek ister misin?"

Hayır. Evde kalıp Harper'la mesajlaşmak istiyorum.

Onun yerine, "Gelsem iyi olurdu," dedim. "Ama sanırım biraz dinleneceğim."

"Sıcak bir banyo yapmalısın."

Sözleri karşısında yaşadığım şaşkınlığı, ondan saklamaya çalışmadım bile. "Banyo mu yapıyorsun? Yani, mumlar ve köpükler gibi şeylerle mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Doğru müziği açtığın zaman fena rahatlatıcı oluyor."

"Şey, ah, bunu düşüneceğim."

"Hey, denemeden yargılama. Ayrıca bu, takım için, *değil mi*?"

Kaşlarını kaldırdığında ne demek istediğini anladım.

Durumun çok riskli.

Antrenmanımın geri kalanında her şeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım ancak tüm hatalarım kafamda dolaşıp dikkatimi çekmek için yarışıyor gibiydi.

Yoğun geçen kırk beş dakikadan sonra Rhodes'la vedalaşıp duşa girdim.

Arabama doğru ilerlerken Koç beni durdurdu. Henüz bir şey söylememişti fakat söylemesine gerek yoktu. Hayal kırıklığını gözlerinden okuyabiliyordum. İşin kötüsü, Koç'u hayal kırıklığına uğratacağıma, ailemi hayal kırıklığına uğratmayı tercih ederdim.

"Erkek erkeğe dışarı çıkabilirsiniz bence, değil mi? Sahanın dışında da biraz kaynaşırsınız."

Bu kesinlikle bir öneri değildi.

"Evet, efendim."

Bana sorunlarıma çözüm arıyormuş gibi bakıyordu fakat önce sorunumun kaynağını bulmalıydı.

Altıncı maçta yaşanan mağlubiyet miydi sorunumun kaynağı? Kesinlikle bununla ilgisi vardı. Tutuklanmak, geçmişimin araştırılması ve enerjimi tüketecek kadar yoğun olan ilgi miydi? Evet, bunlar da berbattı. Takımın geri kalanının, yaşananlar için beni suçlaması? Evet, bu da çok büyük bir sorundu.

"Tekrar eski haline döneceksin, evlat. Sadece biraz zamana ihtiyacın var."

Maalesef... sesindeki endişeyi yakalamıştım.

Ben de endişeleniyordum.

Koç gergince gülümseyip, sırtımı sıvazlayarak beni yanından kovdu.

Sağ salim arabama binene kadar, nefes alamadım. Açık havanın kafamı dağıtmama yardımcı olabileceğini düşündüğümden, doğruca eve gitmek yerine öğle yemeğimi de alarak parka geldim.

Birkaç saat yürüyüp insanları izledikten sonra, sonunda buraya getirilen Land Cruiser'ımın bulunduğu tamirhaneye uğradım. Her şeyini kontrol edip eve doğru yola çıktım.

Binama girerken kapıdaki yetmiş küsur yaşında olan apartman görevlimize, "Hey, Beau," diyerek selam verdim.

"Bay Wright! İyi akşamlar, efendim. Bugün antrenmanınız iyi geçti mi?"

Bana efendim demesine gerek olmadığını söyleyecektim ama hiçbir faydası olmayacağına emindim. Burada yaşadığım

dört yıl boyunca beni hiç dinlememişti ve şimdi de dinleyeceğini sanmıyordum.

"İyi geçti. Senin günün nasıldı? Meghan hâlâ sana sorun çıkarıyor mu?"

Elli yıldır evli olduğu karısından bahsedince gözleri parladı. "Her zaman ama o benim en sevdiğim bela, efendim."

Bana her zaman aynı cevabı verdiği için her seferinde sırıtmama sebep oluyordu. Eğer bir yerlerde aşka inanmayan birileri varsa, onlara Beau ile beş dakika yalnız bıraksak fikirleri değişirdi.

Elimdeki torbanın birini uzatarak, "Sana bir şey aldım," dedim. Sokağın aşağısındaki markete gittiğimde ona Little Debbie'nin* yulaflı kurabiyelerinden almıştım.

Gözleri tıpkı karısından bahsettiğim zaman olduğu gibi heyecanla parladı. Geçen yıl yaşadıkları o korkunç olaydan sonra Meghan, Beau'nun sadece sağlıklı yiyecekler yediğinden emin oluyordu. Eskiden işe getirdiği atıştırmalık kekleri ve kurabiyeleri getiremiyordu. Artık sık sık yemekten şikâyet ettiği tavuk ve pilav yiyordu. Ben ise aklıma geldikçe ona gizlice atıştırmalıklar alıyordum. Çok sık getirmesem de gülümsemesine yetiyordu.

"Aramızda kalsın," dedim göz kırparak.

Getirdiklerime yiyeceği son şeymiş gibi bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bu gece burada mısınız, efendim?"

"Evet."

"Sizin için asansörü çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır. Ben hallederim." Omzuna dokundum. "İyi geceler, Beau."

"İyi geceler, efendim. Ve tekrar teşekkür ederim."

Ona gülümsedikten sonra asansöre binip yirminci kata çıktım.

---

* Oatmeal Crème Pies yani yulaflı kurabiyelerin markası.

İçeri girer girmez ayakkabılarımı çıkardım ve hemen bir bira açtım. Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp, kalan biraları buzdolabına koyduktan sonra kanepeye uzanarak televizyonu açtım.

Maalesef bu bir hataydı.

Hem de büyük bir hata.

SportsCenter sabıka fotoğrafımı yayınlıyordu.

"Ee, Jonesy, ne düşünüyorsun? Sence Collin Wright bu yıl kelepçeli haliyle art arda üçlü sayı yapabilecek mi?" Diğer sunucu ekranda belirdi. Tam konuşmaya başlıyordu ki hızlıca televizyonu kapattım.

Harika. Sezon resmi olarak başlamamıştı bile ve buna rağmen şimdiden rahatsız ediliyordum. Derin bir nefes vererek biramın kalanını içtiğimde, kafamdan atmaya başladığım hayal kırıklığı tekrardan gün yüzüne çıkıyordu.

"Siktir et," diye mırıldandım kanepeden kalkarken.

Boş şişemi geri dönüşüme atıp, alışveriş torbasını ve bir birayı daha alarak banyoya ilerledim. Biramı kenara koyup ceplerimi boşaltmaya başladım. Suyu açarak, burada yaşadığım dört yıl boyunca hiç kullanmadığım küvetin dolmasına izin verdim.

Emlakçı taşındığımda bu konuda çok heyecanlanmış, maçlardan sonra dinlenmek için küveti kullanabileceğimi söylemişti ama hiç kullanmamıştım. Şimdiye kadar yaptığım tek banyo, buz banyosuydu ve onu da pistte yapmıştım.

Küvet dolarken marketten aldığım köpükten ve Epsom tuzundan* bir miktar döktüm. Yeni aldığım lavanta kokulu mumu da çıkarıp kibritle yaktıktan sonra küvetin kenarına koydum.

Küvet dolup, sudan buharlar çıkmaya başladığında soyundum. Biramı ve yulaflı kurabiyelerimi alıp -bence küvette yemekte hiçbir sakınca yoktu- suya girdim.

* Çeşitli faydaları olan, genelde banyo tuzu olarak kullanılan kimyasal.

Su sıcaktı fakat dayanılmayacak gibi değildi. Telefonumdan klasik müzik çalma listemi açarak arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Sadece rahatla, Collin. Her şeyi akışına bırak. Sağlıklısın. Hâlâ gençsin. Önünde maçlara çıkacağın daha çok yıl var. Düşünceleri kafandan at ve rahatla.

Kendimi en son ne zaman rahatlamış hissettiğimi hatırlamaya çalıştım ancak aklıma gelen tek şey, Harper'la yaptığım araba yolculuğu oldu.

Beni güldürmesi, tavuk parçalarımı sosa batırması... Şaka yapmaktan ve eğlenceli olmaktan korkmaması... Kahretsin! Yanımda uyuyakaldığında ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktığı anda bile kendimi rahat hissetmiştim.

O hissi geri istiyordum.

Telefonuma uzanıp BeeMine'ı açarak, dün geceki mesajlarımızı okumaya başladım. Ukala tavırları beni gülümsetiyordu.

Tekrar konuşup konuşmayacağımızın bana bağlı olduğunu söylemişti ve ben gerçekten tekrar konuşmak istiyordum.

BÖLÜM 8

"Sadece bir tane daha..."

İşime fazlasıyla konsantre olduğum zamanlarda yaptığımı yine yaparak, dilimi dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve tüm dikkatimi elimdeki projeye verdim.

"İşte oldu!" diyerek son dört saattir üzerinde çalıştığım zombi kıza güç bela yapıştırdığım son ilmeği de tamamladığımda, kendi kendime konuştum.

Arkama yaslanarak işime hayranlıkla baktım. Muhteşemdi. Hatta şimdiye kadarki en iyi parçalarımdan biriydi.

Kanada'da yaşayan bir müşterimin özel siparişiydi. Gelecek ay evleneceği nişanlısı ve kendisi için birbirine uyumlu zombi kral ve kraliçe istemişti. Cadılar Bayramı temalı bir düğün yapacakları için nişanlısına bunlarla sürpriz yapmak istemişti.

Ürünlerin hazır olup olmadıklarına karar vermeden önce, yatmaya giderken onları bir kenara koydum. Her sanatçının işinden biraz uzaklaşıp, sabah olduğunda ona yeni bir gözle tekrar bakması gerektiğine inandığım için tüm projelerimde bunu yapıyordum.

Bazen durup düşünmek, sorunlu kısımları fark etmeni ya da favorin olabileceğini hiç düşünmediğin kısımları anlamanı sağlardı.

Çalışma lambamı kapatıp, çoktan soğumuş olan kahvemi alarak bu geceliğine işimle vedalaştım. Herhangi bir planım olmadığından çalışmaya devam edebilirdim ancak işime ilk başladığımda, çalışma saatleri belirleyeceğime ve onlara uyacağıma dair kendime söz vermiştim.

Pijamalarımı giymek için yatak odama gitmeden önce, soğuyan kahvemi döküp kupamı yıkadım ve kupayı beyaz şarapla doldurdum. Taytım yerine bir şort ve boyayla kaplanmış gömleğim yerine de bir atlet giydikten sonra şarabımı almak için geri döndüm.

Nihayet elimde içkimle *Tepedeki Ev*'in devamını izlerken, bir çırpıda bitirmeyi planladığım peynirli patlamış mısırımla koltuğa yerleştiğimde, iç çektim.

Çoğu insan korkunç şeylere olan sevgime Ryan gibi şaşırarak tepki veriyor ya da ilgi duymuyordu. Ama bazen Collin gibi insanlar gelip bunu benimsiyordu.

Collin.

Son birkaç haftadır ne zaman evimden çıksam onu aradığımı inkâr edemezdim. Biliyorum aptalcaydı, gerçekten. Onunla karşılaşma ihtimalim o kadar düşüktü ki neredeyse imkânsızdı. Yine de gözlerim onu aramaktan vazgeçmiyordu.

Geçen gece Ryan beni zorla yemeğe çıkardığında, yüzünü televizyonda görür gibi olmuştum. Ben ikinci kez bakamadan kanal değişmişti.

Ayrıca Collin neden televizyona çıkacaktı ki?

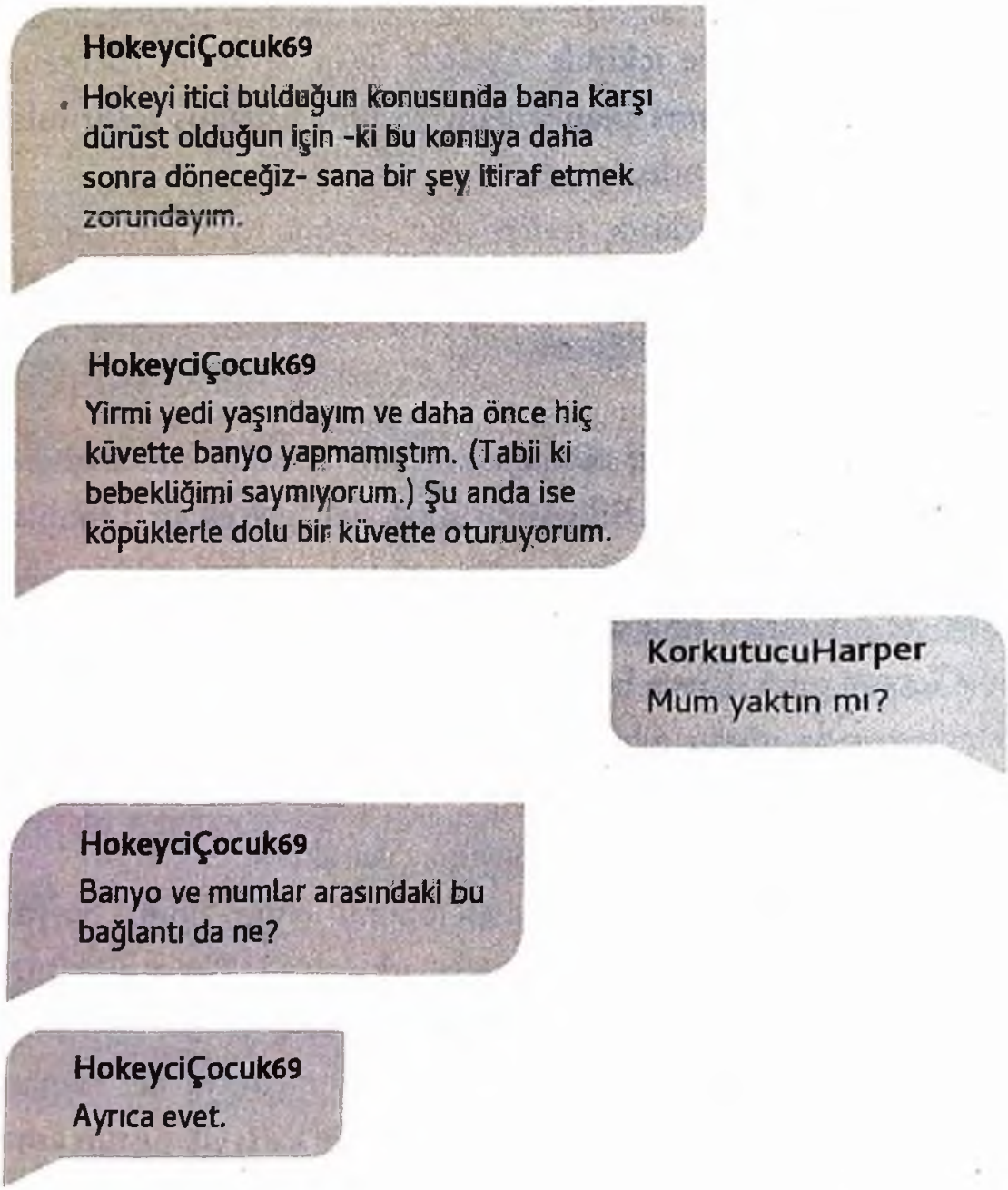
Patlamış mısırımı yerken telefonumu elime aldım. Sosyal medyada gezinmeye başladığımda, arka planda Crain ailesinin hikâyesi oynamaya devam ediyordu. Ryan işim için bir hesap açmam konusunda ısrar etmişti. Sosyal medyaya her zaman temkinli yaklaştığımdan, ilk başta bu fikre karşı çıkmıştım ama -her zaman yaptığı gibi- beni bir şans vermem için ikna etmişti.

Dürüst olmak gerekirse onu dinlediğim için memnundum. Sosyal medyada herhangi bir hesabım olmadan önce de satışlarım iyiydi ancak düzenli olarak paylaşım yapmaya başladığımdan beri siparişlerim gerçekten artmıştı. Şimdi ise özel siparişlerimin neredeyse yarısı, paylaştıklarım sayesindeydi.

Gözlerim bir an gelen bildirime kaysa da sosyal medyada gezinmeye devam ettim.

Bir dakika...

BeeMine'dan gelen bildirime tıkladım ve midem kasıldı.

KorkutucuHarper
Arkada çalan sakinleştirici müzik var mı?

HokeyciÇocuk69
Evet, var.

KorkutucuHarper
Alkol var mı? (Eğer içtiğini varsayarsak.)

HokeyciÇocuk69
İçerim ve evet, var.

KorkutucuHarper
Pizza da yiyor musun?

HokeyciÇocuk69
Little Debbie'nin yulaflı kurabiyelerim var.

KorkutucuHarper
Ding Dong* daha iyi ama bunu da kabul edeceğim.

HokeyciÇocuk69
*penislerle** ilgili şaka yapmamak için kendini zor tutuyor*

---

* Hostess markasının çikolatalı kekleri.

** Dong, aynı zamanda penis, çük anlamına gelmektedir. Karakter 'dong' kelimesi üzerinden şaka yapmamak için zor durduğundan bahsediyor.

HokeyciÇocuk69
Ayrıca teşekkürler. Onayladığına sevindim. Beni yargılayacağından korkuyordum.

KorkutucuHarper
Küvette banyo yaptığın için mi? Bu, büyük ihtimalle çoğu erkeğin yapmadığı bir şey.

HokeyciÇocuk69
Alınırdım ama evet, haklısın.

KorkutucuHarper
Açıkçası biraz kıskandım. Keşke şu an ben de seninle küvette olabilseydim.

KorkutucuHarper
BEKLE.

KorkutucuHarper
HAYIR.

KorkutucuHarper
SİLİ SİLİ

KorkutucuHarper
Küveti kastetmiştim. Genel olarak. Ve yalnız. Ama hâlâ seninleyken... çünkü mesajlaşıyor olurduk.

KorkutucuHarper
Evet, tamamen bunu kastettim.

KorkutucuHarper
Vay canına. Bu konuşma kesinlikle çok iyi gidiyor.

KorkutucuHarper
Seni şimdiden korkutup kaçırdım mı?

HokeyciÇocuk69
Yaklaşamadın bile. Benim yüzümden bu kadar heyecanlanman hoşuma gitti.

HokeyciÇocuk69
Ah, kahretsin. Sanırım gittikçe sana benzemeye başlıyorum.

KorkutucuHarper
Ben, sana benzemediğim sürece sorun yok.

Şaşkınlıkla telefonuma baktım.

HAYIR!

Hayır, hayır, hayır.

Senin sorunun ne, Harper? İşte bu yüzden kimseyle çıkamıyorsun. Garipsin. Aklına gelen ilk şeyi söylüyorsun. Kendine gel kızım!

HokeyciÇocuk69
İyi, o zaman işler değişir.

HokeyciÇocuk69
Şimdi keşke penisle ilgili o şakayı yapsaydım diyorum.

KorkutucuHarper
Dürüst olmak gerekirse bu konuşmaya yanlış bir başlangıç yaptın.

KorkutucuHarper
Çıplaklığınla övünmek için bana mesaj attın.

KorkutucuHarper
Gözüm üzerinde.

HokeyciÇocuk69
Keşke üzerimde gözün yerine sen olsaydın...

HokeyciÇocuk69
İşte oldu. Şimdi ödeştik.

KorkutucuHarper
Bunu daha iyi hissedeyim diye bilerek yaptın.

HokeyciÇocuk69
İşe yaradı mı?

KorkutucuHarper
Biraz.

HokeyciÇocuk69
Tamam hadi konuyu değiştirelim.

KorkutucuHarper
Bunun için önceden uyarman mı gerekiyor? Yoksa direkt konuya mı geçiyoruz?

HokeyciÇocuk69
zihnini kirli düşüncelerden arındır

HokeyciÇocuk69
Bu işte doğuştan yetenekliyiz.

KorkutucuHarper
Kesinlikle hiç beceriksiz değiliz.

HokeyciÇocuk69
Hem de hiç.

HokeyciÇocuk69
Ee, geçen gece sanatçı olduğundan bahsetmiştin. Ne tür bir sanatçısın?

KorkutucuHarper
Sonunda! Güvenli bir konu.

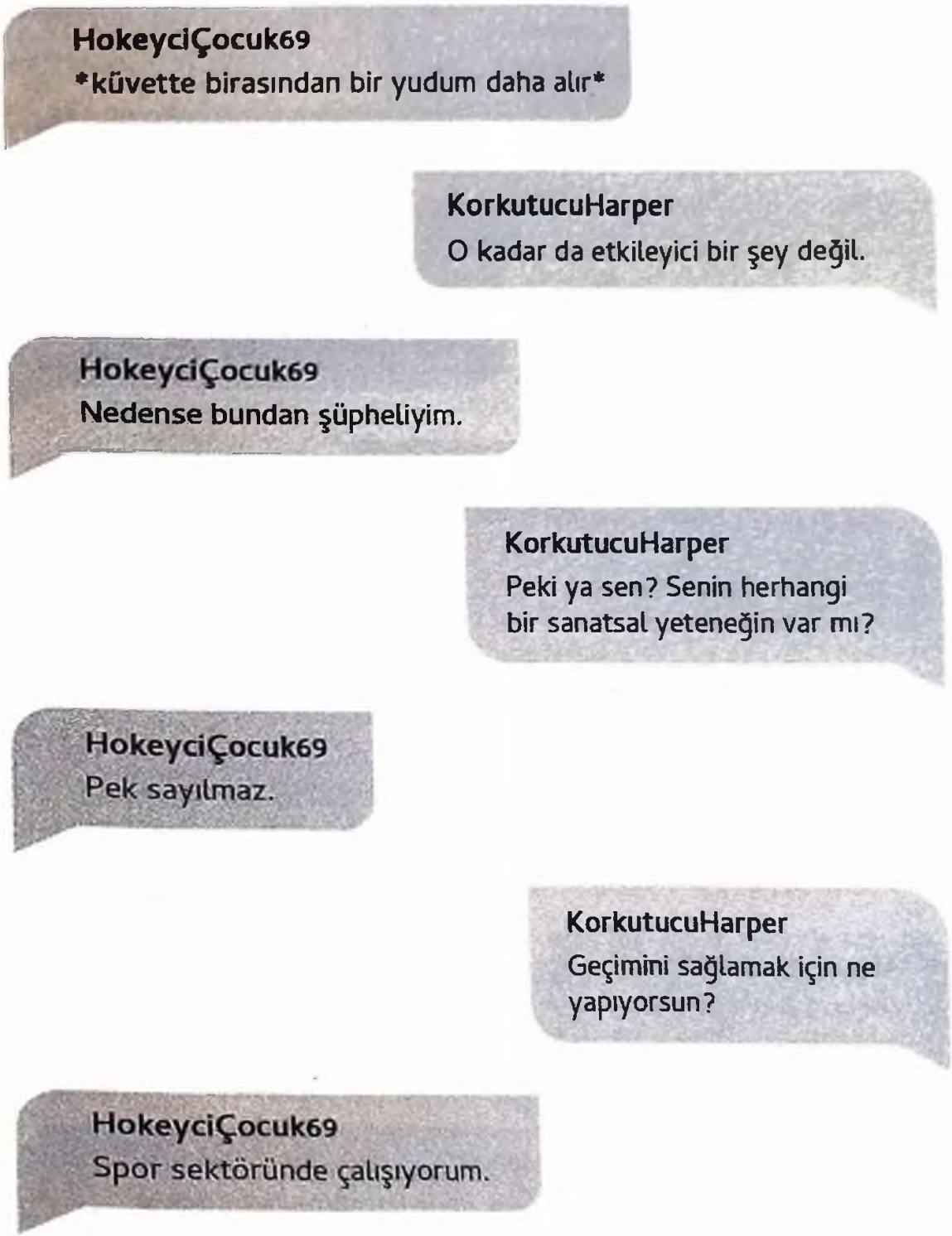
KorkutucuHarper
Benim olayım her şey ve uzmanlık alanım da korku. Biliyorum, şok edici.

HokeyciÇocuk69
Olay mı?

KorkutucuHarper
Evet, sanatımı yaratmak için kullandığım şey. Mesela bir ressamın olayı, üzerine resim yaptıkları şey veya kullandıkları boyanın türüdür. Bir heykeltıraşınki taş ya da kil olabilir. Benimkinde ise her şeyden biraz var.

KorkutucuHarper
Çoğunlukla düşük bütçeli filmler ya da perili evler için sahne dekoru hazırlıyorum. İnternet üzerinden satışlar yapıp bazen de özel siparişler alıyorum. Ve ne zaman kendimi iyi hissetsem resim yapıyorum. Bunları da bölgemdeki sanatçıların eserlerini satan, yerel bir galeride satışa koyuyorum.

HokeyciÇocuk69
Vay canına. Bunların hepsini gerçekten yapıyor musun? Kendimi biraz tembel hissettim.

Sanki şu an déjà vu yaşıyordum.

Spor sektörü mü? Bu cevabı daha önce nerede duymuştum?

HokeyciÇocuk69
Üzgünüm. Sporla ilgilenmediğini biliyorum. Bu yüzden detaylara girip seni sıkmayacağım.

KorkutucuHarper
Şey, ben hobilerim hakkında konuşabiliyorken senin konuşamaman hiç adil değil.

HokeyciÇocuk69
Sorun değil. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeyi tercih ederim. Her zaman sanatçı mı olmak istemiştin?

KorkutucuHarper
Hayır. Eskiden country müzik* şarkıcısı olmak istiyordum. Sonra bok gibi şarkı söylediğimi fark ettim.

HokeyciÇocuk69
Eminim *o kadar da* kötü değildir.

KorkutucuHarper
Küçükken ailem kız kardeşimle beni, pazar geceleri ailece karaoke yapabileceğimiz yerel bir bara götürürdü. Kelimenin tam anlamıyla sahnedeyken yuhalanmıştım.

* Country müzik, ABD'nin güneydoğusunda yaşayan beyazlara özgü müzik tarzıdır.

KorkutucuHarper
On iki yaşındaydım.

HokeyciÇocuk69
On iki yaşındaki birini sahnedeyken yuhaladılar mı?!

KorkutucuHarper
Birisi bana şeker paketi bile fırlattı.

KorkutucuHarper
Ya Tim McGraw'dan* gerçekten nefret ediyorlardı ya da ben gerçekten çok kötüydüm.

HokeyciÇocuk69
Kulağa çok travmatik bir olay gibi geliyor.

KorkutucuHarper
Yemin ederim, sırf bu olay yüzünden hâlâ sahne korkum var.

KorkutucuHarper
Ayrıca ailem, American Idol** seçmelerine katılmamam için bana para ödedi çünkü berbat geçeceği kaçınılmaz olan seçmelerimi televizyonda yayınladıklarında utanmak istemediler.

---

* Amerikalı country şarkıcısı.

** Şarkı yarışması.

HokeyciÇocuk69
Garip bir şekilde çok tatlılar.

HokeyciÇocuk69
Ben de ortaokuldayken Peter Pan rolündeydim ve uçmak için kayışla kaldırıldığımda osurmuştum.

HokeyciÇocuk69
SESSİZ BİR SALONDA!

HokeyciÇocuk69
Onuncu sınıfa kadar bana Osurukçu Peter dediler.

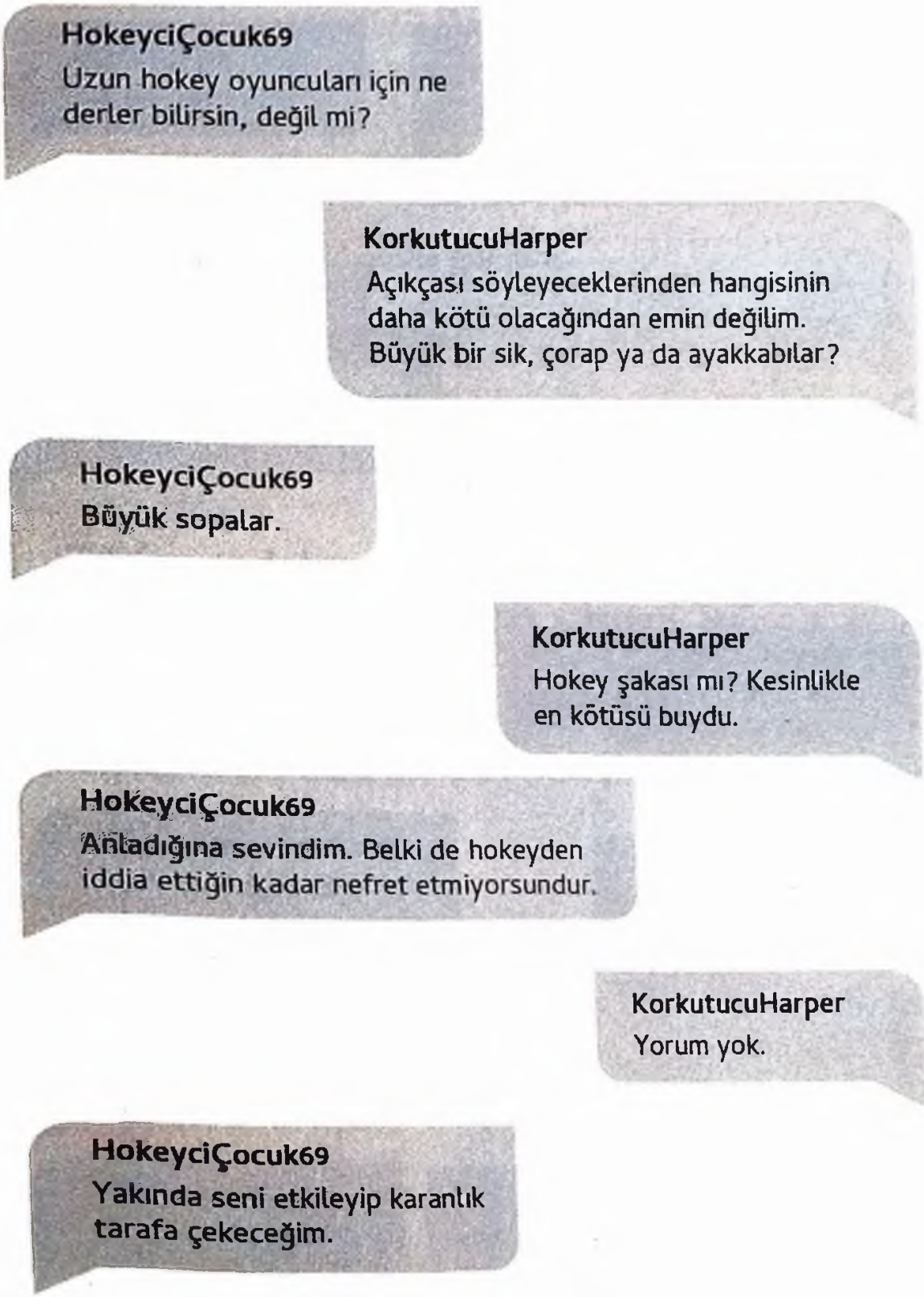
KorkutucuHarper
Onuncu sınıf mı?! Bu çok uzun bir süre.

HokeyciÇocuk69
Evet. Sonra birden büyümeye başladım. Hepsinden daha uzun ve daha yapılı olduğumda seslerini kestiler.

KorkutucuHarper
Boyun kaç?

HokeyciÇocuk69
Bir metre doksan santim.

Kalçalarımı birbirine sürttüm. Uzun boylu erkeklere karşı her zaman bir zaafım vardı. Çok da şaşırtıcı değildi aslında. Benim boyum sadece bir altmıştı. Neredeyse herkes benden uzundu.

KorkutucuHarper
Yapmaya çalıştığın şey bu mu? Beni etkilemeye mi çalışıyorsun, Osurukçu Peter?

HokeyciÇocuk69
göz devirir Eh, artık değil, Bayan American Idol. Bazı insanların aksine, benim iyi bir sesim var.

KorkutucuHarper
Ah. Bu biraz acıttı.

HokeyciÇocuk69
İçimden bir ses, bu şakayı kaldırabileceğini söylüyor.

HokeyciÇocuk69
Şimdi lütfen üstüne alınma ama sanırım uyuyakalacağım.

KorkutucuHarper
Ah, evet, kesinlikle HİÇ üstüme alınmadım.

KorkutucuHarper
kesinlikle üstüne alındı

HokeyciÇocuk69
Banyo beni çok yordu. Kadınlar bunu her zaman nasıl yapabiliyor?

KorkutucuHarper
Savunmamız şu, erkeklerle uğraşmak zorunda olduğumuz için her zaman yorgun oluyoruz. Yani buna alışığız.

HokeyciÇocuk69
Ah. Bu biraz acıttı.

Sözlerimi tekrarladığında güldüm.

HokeyciÇocuk69
Seninle tekrar konuşabilir miyim?

Telefonuma bakıp gülümsedim çünkü bunu ikinci kez sorması hoşuma gitmişti. Çoğu erkek sormazdı. Sadece ne giydiğimi soran bir mesaj atar ya da hiçbir bahaneleri olmadan sik fotoğrafı gönderirlerdi.

Yaptığı... çok düşünceli bir davranıştı.

KorkutucuHarper
Bu sana bağlı.

HokeyciÇocuk69
O zaman bu, evet demek.

HokeyciÇocuk69
İyi geceler, Harper.

KorkutucuHarper
İyi geceler, Hokeyci Çocuk.

HokeyciÇocuk69
Şu anda dünyanın herhangi bir yerine gitme şansın olsa nereye giderdin?

Wright'ın tam zamanında yolladığı mesajı okurken sırıttım. Ryan'ın iş arkadaşıyla birlikte dışarı çıkma davetini reddedip kanepeye kıvrılmıştım. Başka bir zaman bunu telafi etmem gerektiğini biliyordum. Fakat özel siparişlerimi zamanında yetiştirmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki sürekli erteleyip duruyordum.

KorkutucuHarper
İskoçya'ya.

HokeyciÇocuk69
Neden?

KorkutucuHarper
Bunu bir de soruyor musun? Aksanları yüzünden, tabii ki!

KorkutucuHarper
Ayrıca eve ateşli bir İskoç getirirsem belki annemin sürekli erkek arkadaş bulmam konusundaki ısrarından kurtulabilirim.

HokeyciÇocuk69
Tüh! Sanırım benim hiç kazanma şansım kalmadı. Maalesef aksanım yok.

KorkutucuHarper
Çok yazık. İskoçyalı bir göçmen olmanı umuyordum. Ya da belki Avustralyalı.

HokeyciÇocuk69
Avustralya şakası yapma, Avustralya şakası yapma

KorkutucuHarper
Bir tane bile şaka düşünmeseydin hayal kırıklığına uğrardım.

HokeyciÇocuk69
Çünkü isminde 69 yazan bir adamdan daha azını beklemezdin, değil mi?

KorkutucuHarper
Evet.

HokeyciÇocuk69
Yapmadığınız atışların yüzde yüzünü kaçırırsınız.*

---

* *"You miss a hundred percent of the shots you don't take."* Wayne Douglas Gretzky tarafından söylenmiştir.

KorkutucuHarper
Pekâlâ, Gretzky.*

HokeyciÇocuk69
Hokey hayranı olmadığını sanıyordum.

KorkutucuHarper
Çok heyecanlanma. Bu sözü herkes bilir. Tıpkı bunu söyleyenin, gerçekte Michael Scott** olduğunu herkesin bildiği gibi.

HokeyciÇocuk69
*seninle ilgili sevdiği şeyler listesine The Office*** hayranlığını da ekliyor*

KorkutucuHarper
Bu listenin devamı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum...

HokeyciÇocuk69
Olmaz. Henüz hak etmedin.

KorkutucuHarper
Of. Çok kötüsün.

---

* Wayne Douglas Gretzky, Kanadalı buz hokeyi oyuncusudur.

** Michael Gary Scott, NBC'de yayınlanan The Office dizisinde Steve Carell tarafından canlandırılan kurgusal karakter.

*** Komedi dizisi.

KorkutucuHarper
Peki ya sen? Tatil için nereye giderdin?

HokeyciÇocuk69
Kulağa ezikçe gelecek ama eve dönerdim. Temelli falan değil, sadece biraz nefes almak için. Geçenlerde ziyaret ettim. Böyle şakin bir hayatı ve ailemi, özellikle de erkek kardeşimi ne kadar özlediğimi fark ettim.

KorkutucuHarper
Ezikçe falan değil. Aslında tatlı olduğunu bile söyleyebilirim.

KorkutucuHarper
Kardeşin ve sen yakın mısınız?

HokeyciÇocuk69
Çok yakınız. Aramızda iki yaş falan var, o yüzden her zaman çok yakın olduk.

HokeyciÇocuk69
Senin hiç kardeşin var mı?

KorkutucuHarper
Bir kız kardeşim var. Benden iki yaş büyük ve bazen tam bir baş belası olabiliyor. Kısa bir süre önce nişanlandığı için annem sevinçten havalara uçuyor. Sürekli sıranın bana ne zaman geleceğini sorup duruyor.

HokeyciÇocuk69
Sana yardım etmeyi teklif ederdim ama henüz o noktaya geldiğimizi düşünmüyorum. Belki gelecek haftaya.

KorkutucuHarper
Gelecek hafta, ha? O zaman hâlâ konuşuyor olacağımıza emin misin?

HokeyciÇocuk69
Bana bağlı olduğunu sanıyordum.

KorkutucuHarper
Hah. Öyle dedim, değil mi?

HokeyciÇocuk69
Evet.

HokeyciÇocuk69
Ve bu, bana bağlı olduğuna göre... Evet, o zaman hâlâ konuşuyor olacağız.

HokeyciÇocuk69
İyi geceler, Harper.

KorkutucuHarper
İyi geceler, Wright.

BÖLÜM 9

Dört hazırlık maçımızı da kaybetmiştik. Elbette, bunlar çok endişelenilecek şeyler değildi ama yine de berbat hissettiriyordu.

Gelgelim beni asıl rahatsız eden şey bu değildi. Beni asıl rahatsız eden, bok gibi oynadığımı bilmeme rağmen bir türlü kendime çekidüzen verememdi. Normal sezonun başlamasına sadece iki gün kalmıştı -üstelik deplasmandaydı- bu durum beni giderek daha fazla endişelendirmeye başlamıştı.

Bitmiş miydim? Tükenmiş miydim? Hokey... benim için tamamen *bitmiş* miydi?

"Peki, bu endişelenmemiz gereken bir şey mi?"

Masanın karşısındaki menajerime baktım. Su bardağını elinde gevşekçe tutarken kolunu yanındaki sandalyeden sarkıtmıştı. Bir ayağını kaldırıp dizine yaslarken bana dikkatle baktı. Birçok insan, onun sakin hatta soğukkanlı göründüğünü söyleyebilirdi.

Aslında öyle değildi.

Gözlerinde, benim gözlerimde de olan o endişeyi görebiliyordum.

Sorusuna *hayır* cevabını vermeyi her şeyden çok istiyordum. Ona endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence

vermek istiyordum. Hâlâ geçen sezonun kötü etkilerinden kurtulmaya çalıştığımı, sezon resmen başladığında hazır olacağımı söylemek istiyordum.

Fakat içimden geçen her kahrolası şeyi anlayacağını biliyordum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Başını sallayarak, oturduğu yerde öne doğru eğildi. Kollarını son bir saattir oturup, boş boş sohbet ettiğimiz masaya dayadı. Karnımız doyana kadar, asıl meseleye dönmekten kaçınmıştık. "Pekâlâ. O zaman bu işi birlikte halledelim. Neler oluyor?"

Ona her şeyi anlatmaya başladım. Geçen sezonun sonundan beri nasıl kara bulutları üstümde taşıdığımı. Yaşanan tüm o boktan şeyleri. Sözleşme yılımda olmanın üzerimde yarattığı baskıyı. Takım arkadaşlarımın bana bakışını. Bir tek Harper'ı ve ona yalan söylediğim için ne kadar suçlu hissettiğimi anlatmaktan kaçındım.

Bitirdiğimde uzun bir süre hiçbir şey söylemeden, sadece anlayışla beni izledi. Sonra birdenbire gülmeye başladı.

Lanet bir şekilde *gülmeye* başladı.

Ona ters ters bakıp, "Bunu komik bulamadığım için beni affet," dedim ve tepkisinden rahatsız olarak ağzıma bir tane patates kızartması attım.

Umursamayıp sadece gülmeye devam etti.

Yıllardır harika bir menajer ve iyi bir dost olduğu için şanslıydı.

Shepard Clark kapımı çalıp beni temsil edip edemeyeceğini sorduğunda, ona siktir olup gitmesini söylemiştim. Eski profesyonel beyzbol yıldızı ve World Series* şampiyonu olan biri, benim gibi bir hokey oyuncusundan ne isteyebilirdi ki? Anlaşılan, birçok şey isteyebilirmiş.

* Kuzey Amerika merkezli yıllık beyzbol şampiyonluk serisidir.

En başından beri bana dürüst davranmıştı. En iyi arkadaşıyla beraber bir ajans kurmuştu ve kendi konfor alanının dışına çıkmak, başka bir alana geçerek kendini zorlamak istiyordu. Sözlerinde herhangi bir saçmalık yoktu. Beni kandırmaya da çalışmıyordu. Tamamen açık ve netti. Bu yüzden ondan hemen hoşlanmıştım. Tereddüt dahi etmeden bir sözleşme imzalamıştım.

Şanslıydım ki içgüdülerime güvenmek, benim için en doğru şeydi. Tutuklandığımda ve önceki suçlamamla ilgili haberler ortaya çıktığında, tepki bile vermemişti. Sadece yanımda olarak, durumu düzeltmek için kendini her şeyi yapmaya hazırlamıştı. Yıllar boyunca aramızda iyi ve sağlam bir ilişki gelişmişti. Ama tam da şu an, onu yumruklamak istiyordum.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi sonunda. Boğazını temizleyip, omuzlarını silkeledi ve önündeki sudan bir yudum aldı. "Ben iyiyim."

"Bu kadar komik olan da ne?"

"Sensin!" Bir elini saçlarında gezdirirken tekrar kıkırdadı. "Komik olanın sen olduğunu anlamadın mı?" Uzanıp şakağıma hafifçe vurdu. Elini hızla ittirdim.

"Pistteyken aklın olması gerektiği gibi oyunda değil. Oysa rahatlaman gerekiyor. Git seviş. Masaj yaptır. Ya da meditasyon yap."

"Sen de mi?" Başımı arkaya atarak inledim. "Siktiğimin Rhodes'u da aynı şeyleri söyleyip duruyor."

"Ve gayet haklı." Omuz silkti. "Senin durumuna daha önce ben de düşmüştüm. Bana haksızlık yaptıkları için herkese kızgındım. Oysa bir sporcunun iyi oynaması için rahat hissetmesi gerekir. Aslında olay gerçekten bu kadar basit."

"Bunu gel de beynime söyle. Bir türlü susmuyor."

"En son ne zaman sustu? En son ne zaman stresli değildin? En son ne zaman kendini bırakıp eğlendin?"

Aklımda hemen Harper ve paylaştığımız o araba yolculuğu canlandı.

Harper ve geceleri mesajlaştığımız anlar.

Onunla konuşmak çok kolaydı. Zahmetsizdi. Ne zaman konuşmamız bitse bir sonrakinin başlaması için sabırsızlanıyordum.

"Ah." Shep dikkatimi kendine çekti. "Şu an düşündüğün her neyse -ya da her kimse- onu yap... Her şeyi, değiştirebilirsin," diyerek elini bana doğru salladı. Kaşlarımı çattığımda güldü ve suyunu bırakıp hesabı istedi. "Dinle Col, bu sezonun iyi geçmesini senin kadar benim de istediğimi biliyorsun. Kupayı kaldırmayı en az diğer oyuncular kadar hak ediyorsun."

Garson elinde hesabımızla geldi. Shep hesaba bakmadan siyah kartını uzattı. Hesabı rahatça ödeyebilecek durumu vardı. Diğer müşterilerini saymasak bile, sadece benden bile ne kadar komisyon kazandığını biliyordum.

Garson tekrar gözden kaybolduğunda, "Ama kendi kendine engel olmayı bırakmazsan bu gerçekleşmeyecek," diye bitirdi konuşmasını.

Uzun bir iç çektim çünkü derinlerde bir yerde muhtemelen haklı olduğunu biliyordum.

Bu, Rhodes'un da haklı olduğu anlamına geliyordu ancak bunu o göt herife söyleyecek falan değildim.

Ne yazık ki rahatlamak, söyledikleri kadar kolay değildi. Artık buza çıktığım zaman -bir zamanlar sığınağım olan yere- tek görebildiğim takım arkadaşlarımın hayal kırıklığına uğramış yüzleriydi. Tek duyabildiğim ise hakemin kaderimizi belirleyen kararı verdiği andaki sağır edici sessizlik oluyordu.

Genellikle hokey sahası denince akla coşkulu, tezahürat yapan taraftarlar gelirdi. Ancak çoğu insan, o sessiz anları unutuyordu. Herkesin topluca nefesini tuttuğu, oyundaki saniyelerin, gerçekten milisaniyelerin oyununa dönüştüğü anları...

Ben o anları hatırlıyordum.

Hepsini çok iyi hatırlıyordum.

Shep sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Comets seni seviyor," dedi. "Taraftarlar seni seviyor. Koçların, personeller, takım arkadaşların. Hepsi takımda kalmanı en az senin kadar istiyor. Ama..."

Konuşmanın nereye varacağını bildiğim için mideme ağrılar girdi.

"Eğer kendine çekidüzen verip, hokey hislerinin devreye girmesine izin vermezsen, -geçmişini de hesaba katarsak- muhtemelen gelecek yıl başka bir takımda oynama ihtimalini konuşmaya başlamamız gerekir."

Sözlerinin ağırlığını üzerimde hissettim.

Comets'te kalmak istiyordum. Ailemi ne kadar sevsem ve onları ne kadar özlesem de burası artık evim olmuştu. Hokeyde hiçbir şeyin garantisi olmadığının farkındaydım ancak çok çalışarak, bunu başarıp değiştirme şansım olacaksa bunu yapardım.

Garson hesabı bıraktığında Shep fişi imzaladı ve defteri kapattı.

"Biraz daha kalıp sohbet ederdim ama karımın yanına dönmem gerek."

Karısı Denver, bir gazeteciydi ve Shep'in sporcularıyla ilgili haber niteliği taşıyan her şeyi takip ediyordu. Onun sayesinde, daha hikâye ortaya çıkmadan önce basının geçmişimi araştırmaya başladığını biliyordum.

"Asla çocuk yapma dostum," dedi ayağa kalkarken. Suyumun geri kalanını yudumlarken ayağa kalktım ve kenardaki beyzbol

şapkamı başıma geçirdim. Çoğu insanın, beni restoranda rahatsız etmeyeceğinden emindim. Yine de etrafta dikkat çekmemeye çalışıyordum. "Yemin ederim, bokları asla bitmiyor."

Güldüm.

"İnan bana, ailemin hoşuna gitmese de çocuklarla aram iyidir."

"Ağabeyim de böyle demişti ve sanırım bir noktaya kadar haklıydı da... Ama o lanet keçileri, gerçek çocuk sahibi olmak kadar kötü."

Restorandan çıkarken kafasını sallıyordu. Tam bir adım atmıştım ki Shep'in sesiyle tekrar durdum.

"Bak," dedi dışarı çıktığımızda. "Sadece söylediklerimi düşün." Başını salladı. "Biliyor musun? Hayır. *Düşünme.* Bir değişiklik yap ve düşünmeyi bırak. Sadece *yap.* Sana ne iyi hissettiriyorsa onu yap."

Kafamı salladım.

"Güzel. Şimdi eve git ve biraz dinlen." Omzuma vurdu. "Sana daha sonra mesaj atacağım, tamam mı?"

Tekrar kafamı salladım.

Topuklarının üzerinde dönmüştü ki parmaklarını şıklatarak yine bana baktı. "Kahretsin, neredeyse unutuyordum. Açılış maçına ailen geliyor mu?"

"Hayır. Hazırlanmaları gereken büyük bir sonbahar festivali varmış."

"O zaman sizin koltuklarınızı alabilir miyim? Denver, bir fotoğrafçıdan birkaç fotoğraf aldı ve kıza resmen hayran kaldı. İkisi sohbet etmeden duramıyor. O yüzden ona ve bir arkadaşına, açılış maçı için bilet ayarlayabiliriz falan diye düşündüm."

"Tabii ki," dedim. "Hepsi senin olsun. Ben hallederim."

"Teşekkürler. Minnettarım." Geri çekilirken omzuna bir kez daha dokundu. "Unutma, sadece rahatla."

Ona el hareketi çektiğimde güldü.

Shep'in gittiği yönün tersine dönüp, daireme doğru yürümeye başladım. Evim buradan sadece birkaç blok ötedeydi. Yürürken kimse tarafından rahatsız edilmemek için başımı öne eğdim. Kariyerimin başlarında, bu yaptığım bana kendimi hep bir pislikmişim gibi hissettirirdi. Hayranlarım için her zaman "vaktimin" olması gerektiğini düşünürdüm. Ama şöhretim arttıkça, bu duruma sınır koyma konusunda daha iyi olmaya başladım.

Binaya yaklaştığımda, "İyi akşamlar, efendim," dedi Beau kapıyı benim için açık tutarak. "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsunuz. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Görünüşe göre haddinden fazla düşünüyormuşum. Lobotomi* yapabilir misin?"

"Bir keresinde bir uçağı suya indirmiş ve beş gün boyunca okyanusta yüzerek hayatta kalmıştım. Doktor değil, pilottum ama elimden gelenin en iyisini denerim." Yaklaştı. "Sadece yuvarlak kurabiyeler karşılığında, efendim."

Cevabı karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu gece hiç kurabiyem yok. Kurabiyeleri ve lobotomiyi daha sonraya erteleyelim mi?"

"Elbette." Ben asansöre binerken göz kırptı. "İyi geceler, efendim."

"İyi geceler, Beau. Meghan'a selam söyle."

Daireme girer girmez tişörtü es geçip, bir eşofman altı giyerek biramı aldım ve kanepeye yerleştim.

Fiziksel olarak yorgundum ama beynim henüz uyumak için hazır değildi. Şimdi yatarsam uykumun saatlerce gelmeyeceğini biliyordum. Televizyonu açtım ve *SportsCenter* karşıma çıkınca hızla kanalı değiştirdim. Bu gece hokeyi düşünmek istemiyordum. Sadece saçma sapan bir şeyler izlemek ve hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum.

---

* Lobotomi insanda bulunan stres, depresyon, aşırı uykusuzluk, sürekli devam eden ağrı gibi rahatsızlıkları gidermek amacıyla uygulanan bir işlemdir.

Friends'i* tekrar izlemeye karar vererek telefonumu elime aldım ve amaçsızca internette gezinmeye başladım.

Aklımda sürekli Shep'in sözleri tekrarlanıyordu.

Sana ne iyi hissettiriyorsa, onu yap.

Düşünme, sadece yap.

BeeMine'ı açıp Harper'la mesajlarıma tıklarken, kendime düşünmek için fazla fırsat vermedim.

HokeyciÇocuk69
Şey...

Yazıyor... bildirimi anında ekranda belirdiğinde sırıttım.

KorkutucuHarper
Ah, hayır. İyi bir haber asla "şey" ile başlamaz.

KorkutucuHarper
Benden ayrılıyorsun, değil mi?

HokeyciÇocuk69
İlişkimizde yeni bir adım attık da ben mi kaçırdım?

KorkutucuHarper
Pekâlâ, bahsettiğim ayrılma o "ayrılma" değil. Demek istediğim... bir başkasıyla tanıştığını, ona âşık olduğunu ve bu yüzden mesajlaşmayı bırakmamız gerektiğinin söyleyeceksin.

* Amerikan yapımı sitcom türünde dizi.

KorkutucuHarper
Kibar biri olduğun için de bunu, bana açıkça söylüyorsun.

KorkutucuHarper
Yani en azından kafamda senin kibar biri olduğunu kurdum.

KorkutucuHarper
Kibar biri misin?

HokeyciÇocuk69
Nerede olduğumuza bağlı.

KorkutucuHarper
Ah. AH. *kızarır*

HokeyciÇocuk69
Ayrıca başka kimseyle mesajlaşmıyorum. Aklında soru işareti kalmasın diye söylüyorum.

KorkutucuHarper
Ben de öyle.

HokeyciÇocuk69
Güzel. Bu çok iyi.

HokeyciÇocuk69
Hatta bayağı iyi.

KorkutucuHarper
Kendinden çok emin görünüyorsun.

KorkutucuHarper
Ne diyebilirim ki? Ben kendinden emin bir adamım.

KorkutucuHarper
bomba haberi bekler

HokeyciÇocuk69
Benimle bir randevuya çık.

BÖLÜM 10

HokeyciÇocuk69
Benimle bir randevuya çık.

Telefonumu, sanki kırılmasını hiç umursamıyormuşum gibi odanın bir diğer ucuna fırlattım.

Çünkü... Ne... Lanet olsun!

Telefonum düştüğü yerde titredi fakat onu almaya korkuyordum. İnsanlar yüreğim ağzıma geldi derken, bunu kastediyor olmalıydılar çünkü benimki de şu anda oradaydı.

Bir... randevu mu?

Bu ihtimali daha önce düşünmemiş değildim. Demek istediğim, tüm bu olayların buna yol açması gerekiyordu zaten, değil mi?

Birdenbire çok gerçekçi gelmeye başladı. Somut.

Heyecan verici.

Sanırım Wright ile bir randevuya çıkmak istiyordum.

Gerçek hayatta da bu kadar komik ve cesur olup olmadığını merak ediyordum. *Ya da bu kadar çekici...*

Onu şık bir şekilde giyinmiş olarak görmenin düşüncesiyle odanın diğer ucuna koşup, telefonumu yerden aldım.

HokeyciÇocuk69
Kahretsin. Seni korkuttum, değil mi?

KorkutucuHarper
Hayır.

KorkutucuHarper
Tamam. Belki biraz.

HokeyciÇocuk69
Sanırım sormam gereken şey şuydu... Gelecek cumartesi boş musun?

KorkutucuHarper
Cumartesi günleri hep boşum.

KorkutucuHarper
Tanrım. Bu, kulağa sanki benim bir hayatım yokmuş gibi geldi. Yemin ederim bir karım* var.

KorkutucuHarper
Kahretsin! Hayatım demek istemiştim.

* İngilizcede wife: eş, karı anlamına gelirken; life: hayat anlamına gelir. Karakter life yerine wife yazarak kelime hatası yapmış.

KorkutucuHarper
Bir HAYATIM var. Karım yok. Yine de Kate Beckinsale* kapımı çalsa onu geri çevirmezdim.

HokeyciÇocuk69
Aklı başında olan hiçbir insan onu geri çevirmez.

HokeyciÇocuk69
Ayrıca panikle mesaj atman çok sevimli.

KorkutucuHarper
Ah. İşte o korkulan "sevimli" kelimesi de geldi.

HokeyciÇocuk69
Sevimli olmak kötü bir şey mi?

KorkutucuHarper
Tamamen değil. Sadece... Sevimli olmak, kulağa her zaman en iyi arkadaşın küçük kız kardeşine verilmiş bir isim gibi geliyor. Ya da seni güldüren ama... bilirsin işte... sertleştirmeyen arkadaşa.

KorkutucuHarper
Aletini yani... Aletinin sertleşmesinden bahsediyorum.

* İngiliz sinema oyuncusu.

HokeyciÇocuk69
Harper?

HokeyciÇocuk69
Bunu kesinlikle tüm saygımla söylüyorum. Sus artık.

HokeyciÇocuk69
Kadınlar her şeyi gereğinden fazla düşünüyor.

HokeyciÇocuk69
Saçmalaman çok sevimli çünkü bu senin hakkında ne düşündüğümü gerçekten önemsediğin anlamına geliyor. Sevimlisin çünkü komik ve zekisin. Sevimlisin çünkü ilgi duyduğun şeylerden utanmıyorsun. Sevimlisin çünkü flört uygulamasından biriyle randevuya çıkacak kadar cesursun.

HokeyciÇocuk69
Ama Harper... Aynı zamanda, kahrolası derecede muhteşemsin ve benimle çıkmayı kabul edersen çok şanslı bir adam olurum.

Titreyen ellerim ve kızaran yanaklarımla attığı mesajları defalarca kez okudum. Sevimli kelimesi yüzünden telaşlandığım için kendimi çok aptal hissediyordum ama... *Her şeyi böyle açıklaması...*

HokeyciÇocuk69
Seni korkutup kaçırdım mı?

KorkutucuHarper
Hayır.

HokeyciÇocuk69
Beni korkutmadın anlamında "hayır" mı? Yoksa, seninle randevuya çıkamam anlamında "hayır" mı?

KorkutucuHarper
Korkmadım. Şey, belki biraz. Sadece önümüzdeki cumartesi gününe EVET demek istediğim için korkuyorum... Aynı zamanda da endişeliyim.

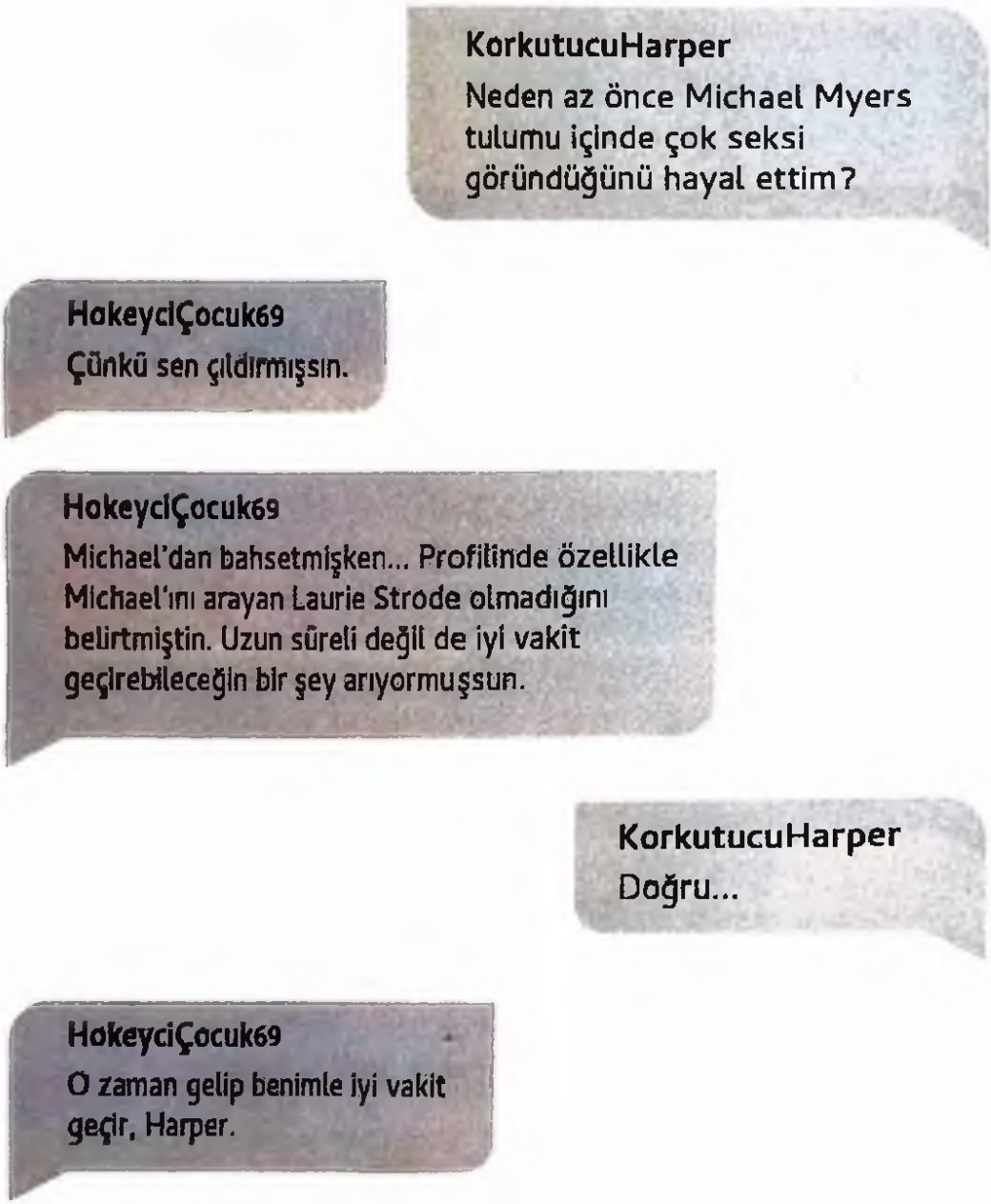
HokeyciÇocuk69
Endişelenecek ne var?

KorkutucuHarper
Şey, ilk olarak beni öldürebilirsin. Ben bir korku filmi âşığıyım. Yabancılarla buluşmanın tehlikelerini iyi bilirim.

HokeyciÇocuk69
Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum.

KorkutucuHarper
Bu gerçek bir söz mü?

HokeyciÇocuk69
Evet. Ayrıca tulum olmadığı sürece takım elbise içinde gerçekten çok iyi görünüyorum.

Hokeyci Çocuk'la bir randevu mu? Bu kötü bir fikirdi. Öyle olduğunu biliyordum. Ekileceğimden ya da hayal kırıklığına uğrayacağımdan neredeyse emindim çünkü internet randevularında genelde böyle olurdu.

Bir yandan da *belkilerin* düşüncelerimin içime sızmasına engel olamıyordum.

Belki de hiçbir şey kötü olmazdı.

Belki de umduğum gibi biri çıkardı.

Belki daha da fazlası...

Kendimi bu düşünceden vazgeçirmeden cevap yazdım.

KorkutucuHarper
Tamam.

"Tamam, neler oluyor? Son on dakika içinde telefonuna en az altı kez baktın. *Birlikte* zaman geçiriyor olmamız gerekiyordu, unuttun mu?"

Ryan'ın dikkatli bakışları altında, yanaklarım kızarmıştı ve tabii ki bunu fark etti.

Telefonuna yapışıp kalmış bir kız olmak istemiyordum ama bu gece ondan hiç haber almamıştım. Genelde mesaj attığı saati de çoktan geçmiştik.

Acaba hata yaptığını mı fark etmişti? Ya da bunların hepsi bir oyun muydu? Yoksa sadece beni görmezden mi geliyordu?

Ryan şok olarak elini masaya vurdu. "Aman Tanrım. *Ne olur* bana o uygulamada biriyle tanıştığını ama benden gizleyecek kadar kötü bir arkadaş olmadığını söyle."

Heyecanla parmaklarını oynatırken gözleri parlıyordu.

Ona yalan söylemek istemiyordum ancak hokeyci çocuğu da henüz onunla paylaşmaya hazır değildim.

Gelgelelim Ryan, yine Ryan'lık yaparak ben daha hiçbir şey söyleyemeden gerçeği anlamıştı.

"Öylesin! Gerçekten de benden saklıyorsun! Kimmiş o? Görmek istiyorum!" Telefonuma uzandı ancak tam zamanında onu çekip aldım. Dudağını büzdü ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak somurttu. "Çok kötüsün."

"Bunlar bizim özel mesajlarımız, seni meraklı şey."

"Bekle bir dakika..." Her şey bir anda kafasına dank etmiş gibi öne doğru oturdu. "Harper Dolores, bu kişiyle *randevuya* çıktın mı?"

"Hayır."

Gözlerini kıstı. "Neden benden bir şeyleri saklıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Onun sert, koyu yeşil bakışları karşısında geri çekildim.

Çok fazla şey beni korkutmazdı ama Ryan?

O, ödümü koparıyordu.

"Çünkü *'henüz değil'* demeyi atladım," diye mırıldandım. Ona bakmamaya çalışarak soğuk daiquirimden* bir yudum aldım ve tepkisini bekledim.

"Senin... senin bir *randevun* var ve bana söylemedin mi?"

Sesi kulağa...*incinmiş* gibi geliyordu ve ben onu incitmek istememiştim.

"Evet. Söylemedim çünkü uğursuzluk getirmek istemedim. Her gece konuşmaya başlamıştık ve işler iyi gidiyordu. Sonra bana çıkma teklifi etti."

"Kapa çeneni. Ne zaman çıkıyorsunuz?"

"Cumartesi."

"Bu cumartesi mi? Üç gün sonra olan?" Başımı sallayınca, sevinçle bağırdı. "Aman Tanrım. Senin için çok heyecanlıyım!"

"Ben de."

Gerçekten öyleydim. Bana çıkma teklif ettiğinden beri çok mesajlaşmasak bile içimden bir ses, ona güvenebileceğimi söylüyordu.

Collin'in arabama binmesine izin verdiğim zaman da aynı hissi yaşamıştım.

Aklım, yine ona kaymaya başladığında hemen kendimi toparladım. Hâlâ onu düşünüyor olmamalıydım. O, benim

* Daiquiri: Rom, şeker şurubu ve lime suyu ile yapılan bir kokteyldir.

için hiç kimseydi. Sadece insanlara anlatılacak eğlenceli bir hikâyeydi. Hepsi bu.

Ryan, onu düşündüğümü anlamış gibi, "O zaman seksi otostopçuyu araştırmaktan vazgeçtik, değil mi?" diye sordu.

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. "*Biz* hiçbir zaman seksi otostopçuyu araştırmadık. Ona takıntılı olan *sendin*."

"Hı hı. Bunu söyleyen de onun hakkında ne zaman konuşsa sürekli yüzü kızaran kız." Bana doğru kaşlarını kaldırırken kokteylinden bir yudum aldı. "Neyse yeni erkek arkadaşımızı görelim. Seksi mi?"

Profiline tıklayıp yazdıklarını ona okudum ve sahip olduğu birkaç fotoğrafa göz atmasına izin verdim. Aynı fotoğraflara ben de uzun zamandır bakıyordum.

"Vay canına. Bunlar gerçek mi?" Gözlerini kısarak ekrana yaklaştı. "Aman Tanrım. Yemin ederim, bu muhteşem şeylerin üzerinde çamaşırlarımı yıkayabilirim. Özellikle de iç çamaşırlarımı."

"Ryan!"

"Ne? Seninkileri de yıkardım. Ayrıca neden yüzünün resmi yok?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Gerçi pek çok profil böyle."

"Bu, seni endişelendirmiyor mu?"

"Pek değil."

Hâlâ karın kaslarına bakarken, "Hokeyci Çocuk, demek?" diye sordu. "Ama sen spordan nefret edersin. Buna rağmen son zamanlarda beğendiğin erkeklerin hepsi spordan hoşlanıyor."

"Biliyorum," dedim burnumu kırıştırıp telefonumu bir kenara bırakırken. "Bu, onun tek kusuru. Diğer konularda anlaşıyoruz, bu yüzden onun bu küçük tutkusunu görmezden gelmeyi seçiyorum."

"Oynuyor mu yoksa sadece bir hayran mı?"

Homurdandım. "Sanki bir hokey oyuncusunun, bir kızın onunla çıkmasını sağlamak için flört uygulaması indirmesi gerekirmiş gibi."

"Hey, asla bilemezsin. Bir keresinde bir film izlemiştim-"

"Ryan, seninle daha önce kurgusal hayatla gerçek hayatı birbirine karıştırmak hakkında konuşmuştuk."

Alaycılığıma karşı dil çıkararak, "İyi. Her halükârda *sonunda* biriyle çıkacağın için mutluyum. Uzun zamandır kimseyle çıkmıyordun," dedi.

"Çok da uzun zaman olmadı. Sadece..." En son ne zaman biriyle çıktığımı düşündüm. *Kahretsin.* "Bir yıl kadar oldu," diye fısıldadım.

Güldü. "Evet, dediğim gibi uzun zaman. Dairene hapsolup havalı bir patron oldun, ki bence bu harika. Ama diğer ihtiyaçlarına da dikkat etmen lazım." Kaşlarını bir aşağı bir yukarı oynattı. "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu.

"Kendimle gayet iyi ilgileniyorum, çok teşekkür ederim."

"Titreşim de harika tabii... ama ikimiz de gerçeğinin daha iyi olduğunu biliyoruz."

"Vibratörüm, her zaman önce benim boşaldığımdan emin oluyor."

İnledi. "Of. Bu en kötüsü. Ya üstüne çullanır gibi sertçe içine giriyorlar ya da klitorisini bulamıyorlar. Iı, bayım, tam olarak orada!"

"Ne yani G noktan kalçanın hemen altında yer almıyor muydu?"

"Bu, iyi hissettiriyor mu, bebeğim?" diye sesini değiştirerek alay etti. "Bilmiyorum, Brad. Aletin yerine göbeğini yaladığımda sen iyi hissediyor musun? Çünkü şu anda klitorisimden o kadar uzaktasın."

Gülme krizine girdiğimizde birkaç kişi bize baktı. Yüksek sesli kahkahalarımızdan dolayı mı yoksa Ryan'ı tanıdıklarından dolayı mı baktıklarından emin değildim çünkü dışarı çıktığımızda bu durum sık sık yaşanıyordu.

"Daha iyi erkeklerle çıkmalıyız," dedi Ryan kendini toparlayarak. Sonra içkisini bana doğru uzattı. "Umarım senin Hokeyci Çocuk tüm ihtiyaçlarını karşılar."

"Ryan! İlk buluşmada onunla seks yapmayacağım!"

"Pardon?! Karın kaslarını görmedin mi? Belki tekrar bakman gerekiyordur." Tekrar telefonuma uzandı ama hızlıca yakaladım. "Yuh!"

"Biliyor musun? Belki de *sen* biriyle çıkmalısın. Kesinlikle azmışsın."

"Ben, şey, aslında yarın akşamki gösterimde Steven'la tekrar görüşeceğim," dedi sessizce. "Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

Of. Steven.

O, gerçekten geçinmesi zor biriydi. Ryan'ın onda ne bulduğunu cidden anlamıyordum. O, karamsar sanatçı klişesine kendini fazla kaptırmış, iddialı bir tipti. Açık konuşmak gerekirse tam olarak bir pislikti ve Ryan ondan daha iyisini hak ediyordu.

"Orada olacağımı biliyorsun. Steven'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." *Ve onu yumruklamak için.*

Ondan hoşlanmadığımı bildiği için sözlerime güldü ama gözlerindeki tereddütü görebiliyordum.

"Her neyse," dedi saçlarını omzunun üzerinden atıp kollarını masaya dayarken. "Bunun telafisini nasıl yapacağını biliyorum."

"Neyin telafisi?"

"Seksi hokeycini bana söylememenin telafisinden bahsediyorum."

"Sana söylemedim çünkü-"

"Uğursuzluk getirmek istemedin, bunun bir yere varıp varmayacağını bilmiyordun... falan filan." Bahanelerimi duymazdan gelerek, "Seni suçlu hissettirmeme izin ver, tamam mı?" dedi.

"Beni suçlu hissettirmek istediğini, bana söylememen gerekiyor."

"Neyse, elimde maç biletleri var..."

"Hayır!" Elimi kaldırarak başımı salladım. "Olmaz. Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyorum."

"Hadi ama Harper, lütfen!" Ellerini birleştirdi. "Lütfen! Sen benim bu dünyadaki en iyi arkadaşımsın, ilk canlı hokey maçıma seninle gitmek istiyorum."

"Hokey maçına bileti nereden buldun ki sen? Hokey hayranı falan mısın?"

"Hokeycilerin kıçlarına hayranım."

Tamam, işte bu mantıklı.

"Şu eski profesyonel beyzbol oyuncusuna sattığım fotoğrafları hatırlıyor musun? Sanırım şimdi başarılı bir spor menajeri falan olmuş ve ekstra biletleri varmış. Benim de hayır diyecek halim yoktu." Kirpiklerini kırpıştırdı. "Lütfen Harper, lütfen. Maç bu cuma ve ben gerçekten gitmek istiyorum."

"Spordan nefret ediyorum, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama sen de benden bir şeyler saklamandan nefret ettiğimi biliyorsun." Kendinden emin bir şekilde sandalyesinde otururken elini masanın üstünden salladı. "Şu halimize bir bak."

Lanet olsun.

"Bu çok alçakça."

Bir omzunu kaldırdı. "Seni suçlu hissettireceğimi söylemiştim."

Söylemişti. Beni uyarmıştı.

"İyi," dedim dişlerimi sıkarak. "Tamam. Ama orada geçirdiğimiz tüm vakit boyunca şikâyet etmeyi planlıyorum."

Zafer kazanmışçasına sırıttı. "Senden daha azını beklemezdim."

"Aman Tanrım."

Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtığında umursamadım bile.

Diğer ayakkabımı da çıkardım ve ayak parmaklarımı yumuşak halıya bastırdım. Ağrıyan ayaklarımın altındaki his hoşuma gittiği için dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı. Kısa süreli işlerim hariç gerçek ayakkabı giymeye bile alışık değildim, o yüzden topuklu ayakkabı giymek beni çok zorlamıştı.

Ryan'ın şehir merkezindeki bir galeride küçük bir sergisi vardı. Bu nedenle son dört saattir, insanlarla dolu bir ortamdaydım ki bu benim için gerçekten çok uzun bir süreydi. Bununla birlikte, yarın katılmak zorunda kaldığım hokey maçında da aynı şeyi yapmam gerekiyordu.

Çok yorgundum ve açlıktan ölüyordum. Servis edilen mezeler çok küçük oldukları için doymamıştım.

Tam olarak bu sırayla önce yemeğe sonra da yatmaya ihtiyacım vardı.

Yatak odama doğru ilerleyerek, sütyenimi çıkarıp göğüslerimi özgür bıraktığım an inlediğimde zerre kadar utanmadım. Kot pantolonumu pijama şortuyla, ipek bluzumu da üzerinde yaklaşık yirmi tane deliği olan bol bir tişörtle değiştirdim.

Telefonum titremeye başladığında, bu gece yaptığım sade makyajı temizliyordum.

Wright olduğunu umarak heyecan ve aceleyle telefonumu kontrol ettim.

HokeyciÇocuk69
Lezzetli ve sabahları bana enerji verecek içecek bir şeyler arıyorum. Şehirdeki en iyi kahve dükkânı hangisi?

KorkutucuHarper
Benimki.

HokeyciÇocuk69
Kahve dükkânın mı var?

KorkutucuHarper
Hayır. Kendi kahvemi kendim yapıyorum.

HokeyciÇocuk69
Şunu bir açıklığa kavuşturalım... Lezzetli bir şey içmek isteyeceğim ve sen de beni evine davet edeceksin, öyle mi?

HokeyciÇocuk69
Çünkü eğer öyleyse cevabım evet.

Gülümsedim. Tabii ki aklı hemen oraya kayacaktı.

KorkutucuHarper
Yavaş ol bakalım, Bay Romantik.

HokeyciÇocuk69
İsimle ilgili iğneleme yapıyormuşsun gibi hissettim.

KorkutucuHarper
Hislerin kuvvetliymiş.

KorkutucuHarper
Kahve konusuna gelince evimde kocaman bir kahve köşesi var. Ama çok ihtiyacın varsa Jennie'nin Java'sı da fena yer değildir.

HokeyciÇocuk69
Kahve köşesi mi? İçki köşesinin kahve için olan versiyonu gibi bir şey mi?

Mutfağıma gidip kahve köşemin bir fotoğrafını çektim ve ona gönderdim. Cevabını beklerken bir yandan da yiyecek bir şeyler bulmak için dolaplarımı karıştırmaya başlamıştım ancak dolaplarda neredeyse hiçbir şey yoktu. Olanlar da hiç hoş şeyler değildi.

Sadece birkaç kilometre ötede olan favori mekanımdan bir sandviç sipariş ettim. Ardından bir kadeh şarap alarak kanepeye yerleştim.

HokeyciÇocuk69
Tam bir Pinterest kızısın.

KorkutucuHarper
Dalga geçme. Bu dahice! Bu şekilde yaparak çok fazla para biriktirdim.

HokeyciÇocuk69
Her zaman kahvenin, sandviç veya salataya denk olduğunu düşünmüşümdür. Başkası yaptığında daha lezzetli olurlar.

KorkutucuHarper
Tabii. Eğer ne yaptığını biliyorsan, öyle.

HokeyciÇocuk69
Az önce yemek yapma yeteneklerime hakaret etmişsin gibi hissettim.

KorkutucuHarper
Sandviç ve salata yapmak, yemek yapmaktan sayılmaz.

HokeyciÇocuk69
Doğru. Ve dürüst olmak gerekirse pek yemek yapmıyorum.

KorkutucuHarper
Ama yemek yapabiliyorsun, değil mi? Sadece yapmamayı seçiyorsun? Çünkü yemek yapabilen bir erkek... vay canına. *eliyle kendini serinletir*

HokeyciÇocuk69
Yemek yapan erkekler seni tahrik ediyor, ha?

KorkutucuHarper
Çok fazla.

HokeyciÇocuk69
aşçılık derslerine kaydolur

HokeyciÇocuk69
Açıkçası genelde programım yüzünden mutfakta fazla zaman geçiremiyorum. Bu yüzden çoğunlukla paket servisi ya da beslenme uzmanının hazır yemeklerini tercih ediyorum.

KorkutucuHarper
"Beslenme uzmanı" anne için gizli bir kod falan mı?

HokeyciÇocuk69
Az önce biramı tükürdüm, şimdi tüm arkadaşlarım bana garip garip bakıyor.

KorkutucuHarper
Şu anda arkadaşlarınla dışarıda mısın?

HokeyciÇocuk69
Maalesef. Evde olmayı tercih ederdim ama burada olmam da gerekiyor. İşle ilgili bir durum.

HokeyciÇocuk69
Ve hayır, gerçekten beslenme uzmanımı kastetmiştim.

KorkutucuHarper
ıslık çalar
Birileri çok havalı.

HokeyciÇocuk69
İşin avantajları işte.

KorkutucuHarper
Sanırım sporla uğraşınca böyle avantajlarınız oluyor.

KorkutucuHarper
Ayrıca hayır, bu spordan konuşmaya başlamak için bir davet değildi. Sporu sevmeyi reddediyorum.

HokeyciÇocuk69
Göreceğiz.

KorkutucuHarper
Bu konunun peşini bıraksan iyi olur. Çünkü böyle bir şey olmayacak.

HokeyciÇocuk69
Biliyor musun, istediğimde gayet ikna edici olabilirim.

KorkutucuHarper
Bundan hiç şüphem yok.

KorkutucuHarper
Profilindeki fotoğraflarda yüzün gözükmese de o aptal yüzünde, aptal bir gamze olduğuna ve istediğin tüm o aptalca şeyleri elde ettiğine bahse girerim.

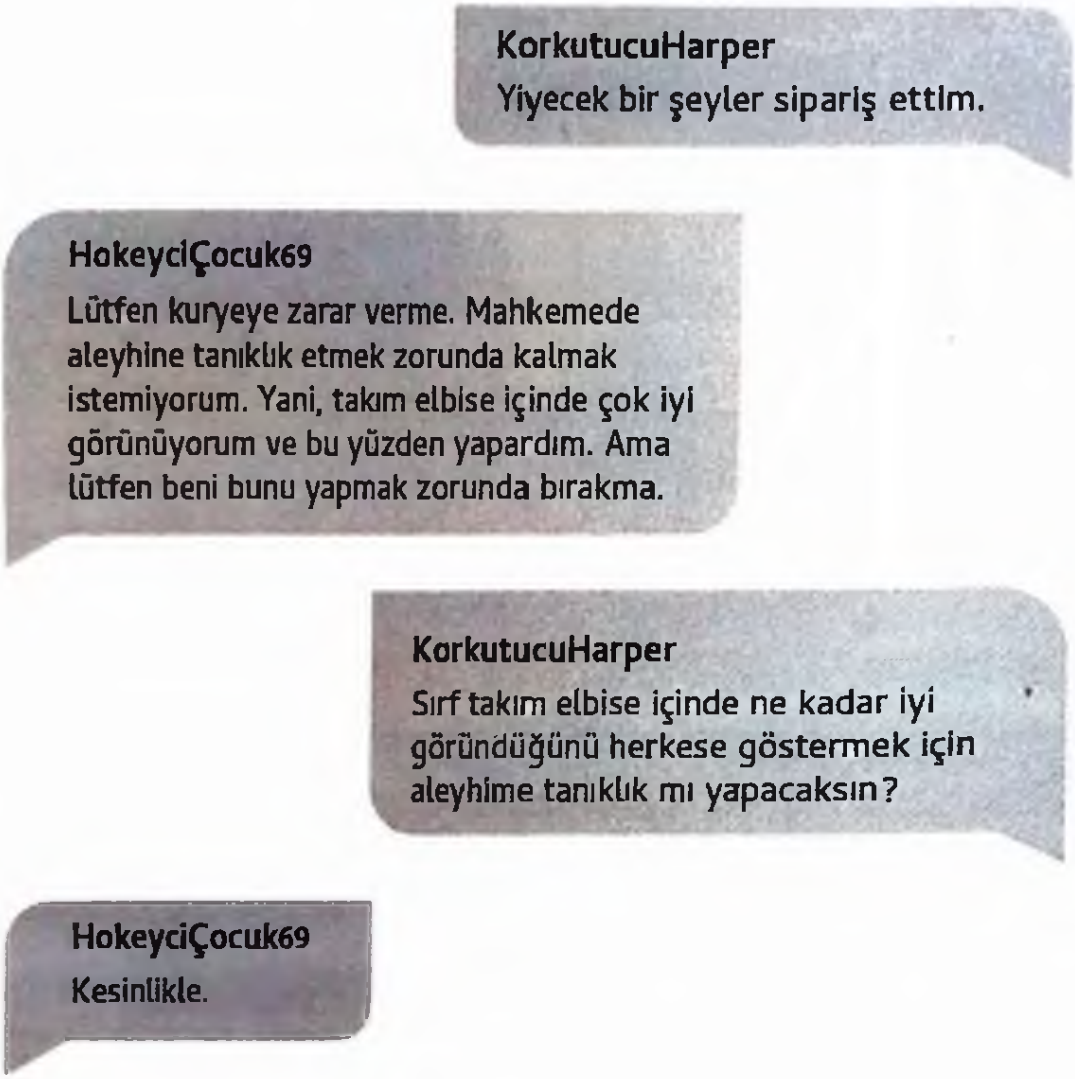
HokeyciÇocuk69
Acı sözlerinle dolu sosuna bandıracak, patates kızartması da ister misin?

KorkutucuHarper
EVET!

KorkutucuHarper
Ama sadece aç olduğum ve henüz yemek yemediğim için.

HokeyciÇocuk69
Saat akşam dokuz! Atıştırma zamanını çoktan geçtik.

KorkutucuHarper
Katılıyorum. Ama yakında zamanda yemek yemezsem öfkeden delirebilirim.

Yazıyor bildirimi ekranda görünüp kayboldu.

Aynı şey tekrar oldu.

Ve tekrar.

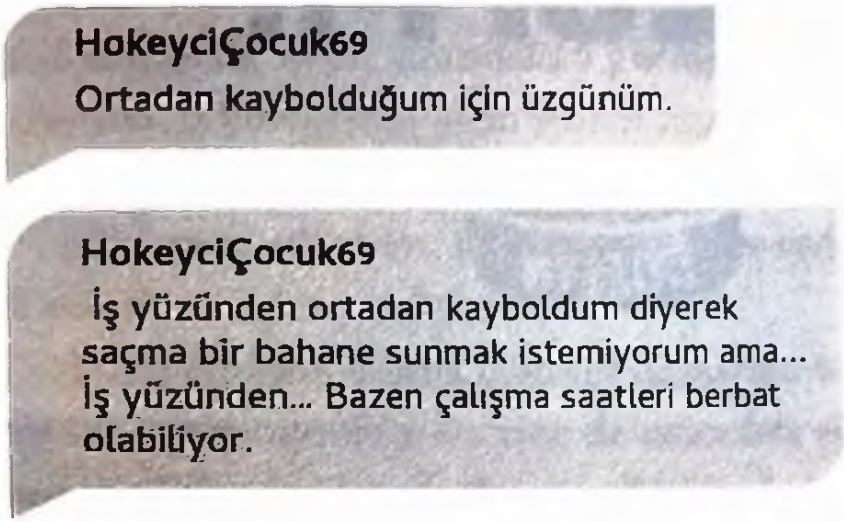
Hımm.

Telefonumu bir kenara bırakıp söylemekte zorlandığı şeyi, kafasında toplaması için ona zaman tanıdım. Dikkatimi, arka planda ses yapsın diye açtığım televizyona verdim.

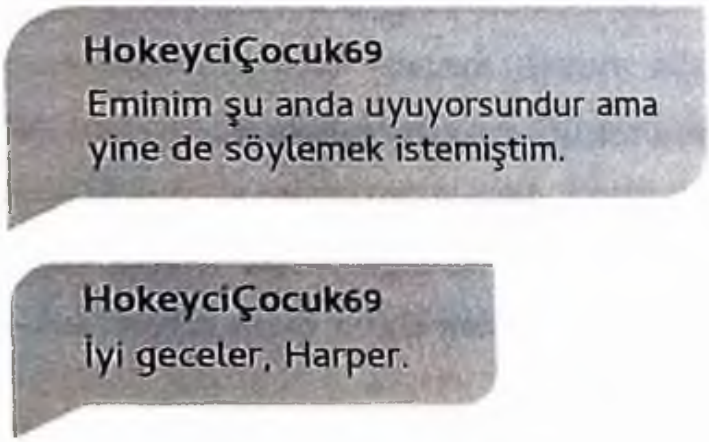
Zil çaldığında yemeğimi alıp kuryeye ödemesini yaptım. Keşke geçen tüm zaman boyunca, hatta yemeğimin başına oturduğumda bile *yazıyor* bildirimini unuttuğumu söyleyebilseydim.

Ama unutmamıştım.

Nihayet yemeğimin yarısına geldiğimde telefonumun sesini duydum.

Sözlerine güveniyordum ama içimden bir ses tüm hikâyenin bu olmadığını söylüyordu. Ben ise tüm hikâyeyi öğrenmeyi hak ediyordum.

Cevap yazmadım.

BÖLÜM 11

Anlaşılan düşünmeden hareket etmek, gerçekten aptalcaymış. Hem de çok aptalca.

Bu akşam kendi sahamızda açılış maçımız vardı ve bunun için hazırlanmalıydık. Ne yazık ki asla odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim Harper'a kim olduğumu nasıl açıklayacağımdı.

Randevumuzda.

Randevu.

Yarın gece için ona çıkma teklifi ettiğim randevu.

Aptal, aptal, aptal.

Bu uygulamanın, bana *rahatlamamı sağlayacak* birini bulmamda yardım etmesi gerekiyordu. Beni daha fazla strese sokması değil.

Kendimi neyin içine soktum ben böyle?

"Sikik bencilliğinden vazgeç, Wright!" Colter'ın sesi düşüncelerimi bölünce, o şerefsize ters ters bakmaya başladım. "Bu sezon sadece seninle ilgili değil, Altın Çocuk."

Altın Çocuk mu? Alakası bile yoktu.

"Siktir git, Colter."

"*Ben* mi siktirip gitmeliyim?" Bana doğru kayarak dibimde durdu. "Asıl *sen* siktirip gitmeye ne dersin? Takımı mahveden sensin."

"Sadece bir maç kaybettik."

Sezonun ilk üç maçını deplasmanda* oynadığımız için ev sahibi olma avantajından mahrum kalmıştık. Ve kaybettiğimiz tek maçta da oyun uzatmalara gitmişti, yani yine de bir puan almıştık. Mahvolmuş yada avantajımızı kaybetmiş değildik.

"Evet, senin bok gibi oynamana rağmen hem de."

Dişlerimi sıkarken, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini belli etmemek için çabalıyordum.

Hokeyle ilgili komik olan şey de buydu, takımınız maç üstüne maç kazanıyorken siz yine de mücadele ediyor olabilirdiniz; atılan paslar, kaleyi *ıskalayan* şutlar, buzda daha iyi kaymak. İşte ben de tam olarak o konumdaydım. Maçı kazanıyorduk ama herkes benden daha farklı bir oyun oynuyordu. Temel şeyleri berbat ediyordum ve insanlar da bunu fark etmeye başlıyordu.

Bütün sezon boyunca maçları sadece bir sayı farkla kazanarak, neredeyse diğer takımın basit hatalarımız sayesinde sayı kazanmasına izin vererek devam edemezdik. Herkes gibi ben de bunun farkındaydım. Bu şekilde oynamak, sözleşmemin uzatılmasını sağlamayacaktı. Hem de hiç.

Colter burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşarak, "Kazanmamızın tek nedeni, iğrenç arkadaşın Rhodes'un senin kıçını kurtarmasıydı. Boston'ı o çirkin yara iziyle korkutup kaçırdı," dedi.

Sabrım bu pisliğe karşı iyice tükenirken, "Siktir. Git." diye hırladım.

"Gitmezsem ne olur? Rhodes yine gelip senin için benimle kavga mı edecek?" Pis pis gülümsedi. "Bana vuracak kadar taşaklı değilsin. Zayıfsın Wright. Eğer kaptan seni bu kadar sevmeseydi ve Koç'u senin takımda kalmaya değer olduğuna ikna etmeseydi, ikimiz de biliyoruz ki senin yerini anında alırdım."

* Deplasman, karşı takımın ev sahipliğini yaptığı müsabakanın oynandığı yere denir.

Ah. Demek mesele buydu.

Kıskanıyordu.

Son zamanlarda berbat oynadığımı düşünürsek, bu oldukça komikti.

Rhodes kayarak bana yaklaşırken, kafamı sallayarak onu engelledim. Bu benim kavgamdı, onun değil.

Takım arkadaşıma doğru bir adım attım. "Elinden gelenin en iyisini yapsan bile yerimi alamazsın," dedim.

Bu doğruydu. Colter bencil bir oyuncuydu, bu yüzden de ilerleme kaydedemiyordu. Şu anda bok gibi oynuyor olabilirdim ancak o benim yaptığımı yapamazdı. Kendini göstermeye yönelik hareketler yapmaya çalışmakla çok meşgul olacağından, bize önemli hamleleri kaybettirirdi.

Şu an sahada mükemmel olmayabilirdim ama yılların tecrübesine ve sabrına sahiptim.

Beni itti, "Siktir git, Wright," dedi.

Bunu hak ettiğim için beni itmesine izin verdim.

Ama tekrarı olmayacaktı.

"Dokunulmaz olduğunu ve yerinin kolay kolay doldurulamayacağını sanıyorsun. Yanılıyorsun."

Beni tekrar ittiğindeyse kendimi kaybettim.

Eldivenlerimi çıkardım ve yumruğumun altında burnunun çatırdadığını duydum. Geriye doğru sendeledikten sonra tekrar üstüme saldırarak çeneme bir darbe indirdi. Ağzımın içine yayılan eşsiz metalik tadı anında hissettim.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirirken ona sırıttım.

Bu hoşuma gitmişti.

Kahretsin, belki de buna *ihtiyacım* bile vardı.

Colter bir yumruk daha salladı ancak bu sefer ıskalamıştı. Kazağımı çekiştirerek vurmaya çalıştı ancak ben ondan daha

iriydim. Kendimi kolayca tutuşundan kurtarıp çenesine bir darbe daha indirdim.

Bir ileri bir geri dönüp, daireler çizerek birbirimize yumruklar savurduk. Etrafımızda hareketsizce duran herkes, biz buza çarpınca birden bizi ayırmaya başladı.

Rhodes kollarımın altından tutup beni yukarı çekerek, Miller'ın tutuşundan kurtulup tekrar bana saldırmaya çalışan Colter'dan kurtardı.

"Yeter!" diye bağırdı Lowell, ikimizin de göğsüne bir elini koyarak bizi birbirimizden uzaklaştırırken. "Bu kadar yeter. Sakinleşin."

Miller, Colter'ı sürükleyip uzaklaştırmaya çalışırken Colter onu itti -ki bu beni yeniden sinirlendirmişti- ve soyunma odasına doğru ilerledi.

Tünelden geçip pisti terk ettiğinde, gelen kapı çarpma sesini hepimiz duymuştuk.

Lowell bana döndü. "Sen iyi misin?" Başımı salladığımda, "İyi. Bir daha böyle bir bok yeme," dedi ve kayarak yanımdan uzaklaşırken mırıldandı. "İlk günden beri bunu yapmak istiyordum."

Kahkaham buzun karşısındaki Koç'la göz göze gelene kadar sürmüştü.

Mutlu değildi.

Hem de hiç.

Harika.

Antrenmanın devamında Colter geri gelmemişti -bu umurumda bile değildi- bu yüzden de sabahın geri kalanı olaysız geçti.

Rhodes, yanımdaki banka çöktüğünde soyunma odasında oturuyorduk. "Pekâlâ. Dökül bakalım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Çatık kaşlarımın arasına sertçe parmağını bastırarak, "Bu saçmalıktan bahsediyorum. Düşüncelere dalan kişi ben olmalıydım," dedi.

Elini vurarak uzaklaştırdım. "Defol git."

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

"Bir şey olduğu yok."

Sessiz kaldığı an, bu işin peşini bırakacağını düşünmüştüm ama o Rhodes'tu. Tabii ki bu işin peşini bırakmayacaktı.

Başını benimkine doğru yaklaştırarak alçak sesle konuşmaya başladı. "Bu gece bir maçımız var, biliyorsun. O yüzden kafanı kıçına sokmadan ve Comets'le olan sözleşmen yanmadan önce konuşmaya başlasan iyi edersin."

Kahretsin.

Haklıydı ve haklı olmasından nefret ediyordum.

Hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışarak dişlerimi gıcırdattım. "Of, tamam."

Ona Harper'ı anlatmaya başladım. Nasıl tanıştığımızı... sonra tekrar nasıl tanıştığımızı. Profesyonel hokey oynadığım gerçeği gibi bazı küçük ayrıntıları nasıl anlatmaktan kaçındığımı. Aynı zamanda geceleri konuştuğu kişinin, aslında Hokeyci-Çocuk69 isimli kişinin arabada plaka saymaca oyunu oynadığı o adam olduğunu ona söylemediğimi.

Bitirdiğimde ağzını açıp kocaman gözlerle bana baktı. "Sen... koca bir aptal falan mısın? Ya da beyin sarsıntısı mı geçirdin?" Elini alnıma koydu. "Hasta mısın?"

Onu tekrar uzaklaştırdım. "Ben iyiyim."

"Böyle saçmalıklar yapıyorsan belli ki değilsin. Sana ne oluyor, adamım? Neden?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... *siktir*!" Bir elimi terli saçlarımda gezdirdim. "Sporla ilgilenmiyor ve benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yok. Hiç umursamıyor." Omuz

silktim. "Bir kereye mahsus bile olsa tüm bunları dert etmemek güzel."

Rhodes kafasını salladı. "Bunun, bana mantıklı gelmesi hiç hoşuma gitmedi."

"Gördün mü? Tamamen aklımı kaçırmadım."

"Hayır, kaçırmışsın. Onunla tanıştığında, ona ne söylemeyi düşünüyordun, ha? Onun, buna sadece gülüp geçeceğini ve sevişeceğinizi mi umuyordun? Bu kadar mı?"

Bu düşünceyle yumruklarımı sıkarak, "Evet, beni anlayacağını umuyordum," dedim.

"Bunun yaşanma ihtimalinin neredeyse imkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi? Yapmak istediğin şey bu mu? Gerçekten emin misin? Vazgeçmek için çok geç değil. Henüz randevuya gitmedin."

"Onu bir pislikmişim gibi görmezden gelmeyeceğim."

"Ama ona yalan söylemekte bir sakınca görmüyorsun." Yumruklarımı bir kez daha sıktım. "Kabul et, boku yedin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Alaycı bir kahkaha attım. "Bunun moral verici bir konuşma olması gerekiyordu. Bu konuda berbatsın."

"Öyle olacaktı, evet. Ama bana böyle saçma sapan bir şey anlatacağını hiç düşünmemiştim. Colter'ın yine götlük yapmasıyla ya da Koç'un kavgadan sonra sana attığı o bakışla ilgili olduğunu düşünmüştüm." Kollarını göğsünde bağlayıp dolaba yaslandı. "Lanet olsun, dostum. Bok gibi oynamana, kolay pasları bile kaçırmana ve kafanı oyuna verememene şaşmamalı. Kafan bunlar yüzünden karmakarışıkmış."

Birkaç takım arkadaşımız etrafta dolanırken kısa bir süre sessizlik içinde oturduk.

Harper'a neden çıkma teklifi ettiğimi bilmiyordum. Sanki işler yeterince karmaşık değilmiş gibi.

Tamam, bu bir yalandı.

Nedenini çok iyi biliyordum. Ondan hoşlanıyordum. Hem de muhtemelen kendime itiraf ettiğimden çok daha fazla.

Benim aslında kim olduğumu öğrenmesi için daha iyi bir yol bulmalıydım. En başından beri ona karşı dürüst olabilirdim ancak bunun için artık çok geçti.

Şimdi ise her şeyi nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyordu.

O herhangi bir kız ve bu da rastgele bir kaçamak olsaydı çok dert etmezdim çünkü benim için hiçbir anlamı olmazdı.

Ama o herhangi bir kız değil, Harper'dı... Benim için önemliydi.

"Randevunuzdan önce ona gerçeği söylemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Çıldıracak."

"Biliyorum."

"Sen bir aptalsın."

"Biliyorum."

"Sen-"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye sözünü keserek ters ters baktım. "Ona söyleyeceğim, tamam mı? Lanet olsun, söyleyeceğim."

"Ne zaman?"

Basit bir soruydu ama arkasındaki anlam hiç de öyle değildi.

Aslında *bu geceden önce söylemelisin* demek istiyordu.

Maçtayken vicdan azabı çekmememi istiyordu.

Maçtayken vicdan azabı çekmemeye *ihtiyacım* vardı. "Ona söyleyeceğim," diye sessizce söz verdim.

"İyi."

Kendi sahanızda, seyircinin önünde oynamak gibisi yoktu. Damarlarınızda akan kanda ve havada farklı bir heyecan dalgası olurdu. Fakat bu gece benim heyecanımın seyirciyle alakası yoktu.

Her şeyi unutmayı deneyip soyunma odasına doğru ilerlerken, muhtemelen bu sabah Colter'la kavga ettikten sonra patlamış olan dudağım ve çenemdeki morluk yüzünden birkaç kişi bana baktı.

Takım elbisemi çıkarıp, üzerime bir şort ve tişört geçirirken kafamı öne eğdim. Ardından kulaklıklarımı takarak bekleme salonundaki kanepeye yerleştim. Rahatlama umuduyla cebimden telefonumu çıkarıp rastgele bir 90'lar çalma listesi açtım.

Gözlerim BeeMine uygulamasına kayıp duruyordu. Daha önce birkaç kez Harper'a mesaj atmayı denemiştim ama yazdığım her şey kulağa korkunç geliyordu.

Öfkeleneceğinden hiç şüphem yoktu. Ayrıca beni asla affetmeyebilir ya da benimle bir daha hiç konuşmayabilirdi. Ki bunu kesinlikle hak ediyordum.

Öte yandan Rhodes haklıydı. Ona gerçeği söylemem gerekiyordu çünkü söylemezsem bu gece düşünebildiğim tek konu bu olacaktı. Bu gece bunu *düşünemezdim*.

Sabah Colter'la yaptığım kavgadan bir şey öğrendiysem o da sürekli her şeyi berbat edemeyeceğimdi. Bundan daha iyi olmak istiyordum. *Ondan* daha iyi.

Uygulamaya tıkladım ve Harper'la olan mesajlarımızı açtım.

HokeyciÇocuk69
Sana söylemem gereken bir şey var.

HokeyciÇocuk69
Muhtemelen bu seni kızdıracak ama şüphelerini gidermeliyim.

HokeyciÇocuk69
Ben Collin.

HokeyciÇocuk69
Collin Wright. Ve NHL'de oynuyorum.

BÖLÜM 12

HokeyciÇocuk69
Sana söylemem gereken bir şey var.

Yazdıklarını okurken mideme bir kramp girdi. Bütün gün, dün gece hiç konuşmadığımız gerçeği hakkında fazla düşünmemeye çalışmıştım ama yalan söyleyemeyeceğim... İçim içimi yiyordu.

Bana çıkma teklifi ettiğinden beri sanki bir şeyler ters gidiyordu. Gergin miydi yoksa gerçekten işle mi meşguldü, bilmiyordum ama yine de bir şeyler yanlıştı.

Bir mesaj daha geldi.

HokeyciÇocuk69
Muhtemelen bu seni kızdıracak ama şüphelerini gidermeliyim.

Kahretsin, işte geliyordu.

"Hayır!" Telefonum tekrar titrediği anda Ryan elimden kaptı ve sahanın merdivenlerinden koltuklarımıza doğru ilerlerken

çantasının derinliklerine fırlatıyordu. "Bu gecelik bu benim. Artık seksi hokeyci özlemi çekmek yok. Bu gece kızlar gecesi yapıyoruz."

İtiraz edip, ona bunun aptalca bir kural olduğunu söylemeliydim ama bunu söylemeye dilim varmıyordu. Wright'ın söyleyeceklerini duymak istediğimden pek emin değildim.

Randevuyu iptal etmek mi istiyordu? Başından beri başka biri gibi davranıp beni mi kandırıyordu? Yani ilk günden beri gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, bu yüzden tamamen şaşırmazdım.

"İşte geldik," dedi Ryan hızlıca koltukların arasında ilerlerken. Heyecanla ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Vay canına. Bu koltuklar harika!"

Daha önce hiç hokey maçına gitmediği için bu koltukların gerçekten iyi olup olmadığını bilmediğini ona söylemek istemiştim. Fakat pist ve koltukları birbirinden ayıran camdan sadece üç sıra geride olduğumuzu düşünürsek, varsayımının doğru olduğunu düşünüyordum.

Ryan, bizi maç başlamadan yaklaşık bir saat önce buraya gelmeye zorlamıştı. Koltuklarımıza sağ salim ulaştığımızdan emin olmak istediğini iddia etmişti ama hokeycilerin ısınma hareketlerini kaçırmak istemediğini biliyordum.

Bir de bunu kabul edersem bana yiyecek bir şeyler alacağına söz vermişti.

"Eee, en iyi kısma ne zaman geçiyoruz?"

"Şey, görünüşe göre birazdan ısınma hareketlerini yapacaklar. Sonra da biraz ara verecekler ve-" Duraksadı, ardından sıkılmış yüz ifademi görünce bir kahkaha attı. "Ah. Yiyecekleri kastediyorsun."

"Patlamış mısır sözü vermiştin. Bir de nachos*."

* Tortilla cipslerin peynir ya da peynir bazlı bir sosla kaplanmasıyla yapılan, Meksika kökenli bir atıştırmalık türü.

"Ve alkol."

"Bütün alkollerden."

Kıkırdadı. "Pekâlâ. Hemen döneceğim. Ama nachoyu sonra alacağım."

"Bütün maç boyunca burada kalmamı sağlamanın tek yolu bu olduğu için, değil mi?"

Sırıtarak, "Beni çok iyi tanımışsın," dedi.

Telefonum çantasında olduğundan, beni yapacak hiçbir şey olmadan orada öylece bırakarak yiyecekleri almaya gitti. Seyirciler toplanmaya başlamıştı. Birkaç koltuk ötede oturan kadının, telefonda keçilerle ilgili bir şeyler konuştuğunu duyabiliyordum. Önümüzdeki iki sırada ise henüz kimse yoktu.

Buza bu kadar yakın oturduğumuza hâlâ inanamıyordum. Babamla bir keresinde futbol maçına gitmiştik ve sahadan o kadar uzakta oturuyorduk ki oyuncuları zar zor görebiliyorduk. Buradaysa sanki uzanıp onlara dokunabilecek gibiydim.

Aynı zamanda burası soğuktu. Havanın soğukluğundan dolayı titrerken hırkamın önünü biraz daha kapattım.

"İlk gelişin mi?" diye sordu kadın dikkatimi çekerek.

"Nereden anladınız?"

Başıyla önümde bağladığım kollarımı işaret etti. "İlk gelişimde ben de öyleydim. Zamanla alışıyorsun."

"Gerçekten bu kadar üşüyeceğimi tahmin etmemiştim ama bilmem gerekirdi. Soğuğa karşı hiç dayanıklılığım yoktur."

Güldü. "Ben de öyleyim. Burası kalabalıklaşmaya başladığında hava biraz daha ısınacak ancak hırkanı çıkaracak kadar değil."

Yanında biri belirerek ona bir bira uzattı. Kadın, yanına oturan uzun boylu, simsiyah saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü adama sırıttı. Adam üzerinde "Tüm zamanların en iyi

babası*" yazan ve birkaç küçük keçi fotoğrafı bulunan bir tişört giyiyordu. Genelde bu zeki öğrenci havasındaki insanlardan pek hoşlanmazdım ama bu adam... vay canına.

Kadın ona uzatılan içkiyi aldı ve bardağı bana doğru uzattı. "Ayrıca alkol de ısınmana yardımcı oluyor. Bu arada ben Delia." Yanındaki adamı işaret ederek, "Bu da benim kocam, Zach. Lütfen utanç verici tişörtünü görmezden gel. Üzerinden hiç çıkarmıyor," dedi.

Adam Delia'nın üzerinden eğilerek bana sırıttı. "Beni sürekli soymaya çalışıyor."

Delia ona vurdu. "Zachary!"

Gülerek, "Ben de Harper. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedim.

"Comets için mi yoksa Caps için mi buradasın? Kombine bilet aldığına göre Comets olduğunu varsayıyorum."

"Şey, Comets. Ama çoğunlukla atıştırmalıklar için buradayım." Şaka yaptığımı sanarak güldüler.

Aslında şaka yapmıyordum.

"Aman Tanrım," dedi Ryan tekrar yanımdaki koltuğa otururken. "Dışarıdaki sırayı görmeliydin. Sanki insanlar birdenbire ortaya çıkıverdi. Buraya erkenden geldiğimiz için çok mutluyum. Sırada bekleyen birinin ısınma turlarının birazdan başlayacağını söylediğini duyd-" Sözü, oyuncuların birden buza doğru hızla gelmeye başlamasıyla kesilmişti.

"Şey, o an geldi, sanırım."

Kısa bir alkış daha yaparak, onların pistte ilerleyişini izlemeye başladı.

---

* G.O.A.T (Greatest Of All Time) : Türkçede tüm zamanların en iyisi anlamına gelen bir kısaltmadır. Goat ingilizcede aynı zamanda keçi anlamına gelmektedir. Bu yüzden de karakter üzerinde keçi fotoğrafları olan bu tişörtü giymiştir.

Dürüst olmak gerekirse... harika görünüyorlardı. Hareketleri nefes kesiciydi. Kusursuzlardı ve sanki buzda değil de havada süzülüyorlardı.

Ryan bana birkaç peçete uzatarak, "Al. Salyaların ve patlamış mısır için," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Salyalarım akmıyor."

"Aynen, tabii ki akmıyor." Göz kırptı ve bir bira uzattı. "Bu arada bunlar bedavaydı."

"Ryan, bedava içki almak için biriyle flört mü ettin?"

"Tabii ki ettim. Buradaki fiyatlardan haberin var mı?" Omuz silkerek arkasını döndü ve birkaç sıra yukarıda oturan bir adama el salladı. Flörtöz gülümsemesiyle bana dönerken, "Ayrıca sevimliydi," dedi.

Ona kafamı salladıktan sonra bakışlarımı piste çevirdim. Birkaç Comets oyuncusu buzun bir yarısında daireler çizerek kayıyordu. Birkaçı ise yere vuruyormuş gibi görünmelerini sağlayan bir tür esneme hareketi yapıyordu ve diğerleri de...

Bir vücut cama çarptığı an sıçrayarak üstümdeki ikinci el Aerosmith* tişörtüme ve hırkama bira döktüm.

"Orospu ço-" Oturduğum yerden ayağa fırladım. Soğuk, yapışkan sıvı üstümdekilere işlemişti.

"Ah, kahretsin!" Ryan bir avuç peçete alarak tişörtümü silmeye başladı. "Siktir ya. Bu tişörtünü ben de seviyordum. Ben..."

Biri cama vurduğu an sesin geldiği yöne doğru döndük.

Oyunculardan biri -yüzünde büyük ve kıvrımlı bir yara izi olan- dudaklarını kıpırdatarak *üzgünüm* dedi. Sonra da arkadaşının omzuna dokunarak dikkatini bize doğru çekti.

* Rock müzik grubu.

Arkadaşıyla göz göze geldiğimiz an, donup kaldım. Artık açık yeşil olduğunu görebildiğim gözleri, şaşkınlıkla irileşerek bana bakakaldı.

"Collin?"

Ryan, "Bekle, seksi otostopçu olan Collin mi?" diye sordu.

Ona cevap vermedim çünkü bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm adama bakmakla meşguldüm.

Arkadaşı ona sessizce bir şeyler söylediğinde, Collin, ona doğru bakmadan kafasını salladı. O da gözlerini benden alamıyor gibiydi.

Hipnoz olmuş gibiydik ve hareket edemiyorduk.

Buzun diğer tarafından biri, onun adını seslendiğinde her şey bozuldu.

Collin arkasını döndüğü andaysa nefesim tamamen kesildi.

Wright.

Soyadı orada, formasının arkasında, 96 numarası ile birlikte net bir şekilde yazıyordu.

Aslında 96 yazmak istemiştim ama bu da güzel bir tesadüf oldu.

Onunla konuşan her kimse, ona kafasını sallayıp tekrar bana döndü. Bir adım daha yaklaştı ancak takım arkadaşı onu kolundan çekerek uzaklaştırmaya çalıştı.

Buradan bile gözlerindeki pek çok duyguyu görebiliyordum. Şok, endişe, pişmanlık.

Takım arkadaşı onu bir kez daha çekiştirince, Collin bu kez kendisini götürmesine izin verdi. Buzun diğer tarafına doğru kayarken üç kez dönüp bana baktı ve ben her seferinde karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Tünel gibi bir yerden geçerek gözden kaybolduğunda, burada kendimi tam bir aptal gibi hissederek kalakaldım.

"Telefonumu ver," dedim Ryan'a. O gittikten sonra kendimi zar zor toparlayıp konuşabilmiştim.

Hiç sorgulamadan çantasına uzandı ve telefonumu verdi.

BeeMine uygulamasından gelen bildirime tıklarken nefesimi tuttum. Tüm bunların iğrenç bir tesadüf olmasını umuyordum.

Ama değildi.

İşte mesajı oradaydı, *itirafı.*

Benimle konuşmak istediği şey buydu.

"Lanet olsun." Yavaşça nefesimi bıraktım.

"Ne? Gerçekten seksi otostopçu muymuş?"

"Ryan..." Telefonu yüzüne doğru çevirdim. "Seksi Hokeyci Çocuk da o."

"Ne? Hayır, değil." Koltuğuma geri otururken telefonu elimden kaptı. Mesajı okuduğunda ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Aman Tanrım. O..."

"Evet."

"Lanet olsun."

"Evet."

"Bu... vay canına."

Yanımda oturmuş, mesajlarımızı okumaya başlamıştı fakat yaptığı şeyi, onu durduracak kadar umursayamıyordum bile.

Artık bir önemi yoktu. Zaten tüm ilişkimiz bir yalandan ibaretti.

"Buna inanamıyorum. Hiçbir fikrin yok muydu?"

"Hayır! Sporla ilgilenmiyorum. Sana hokey denilince akla gelen ilk şeyi bile söyleyemem. Diskin plastikten yapıldığını sanıyordum."

"Kauçuktan," diye düzeltti, Ryan. "Bunu herkes bilir."

"Ben bilmiyordum! İşte spordan o kadar uzağım!"

Gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ama işe yaramamıştı. Gülme krizine girdi ve ne olduğunu anlamadan ben de ona eşlik etmeye başladım.

İnsanların bize baktığından neredeyse emindim ancak umurumda değildi. Gülmek iyi hissettiriyordu ve eğer gülmezsem, ağlayabilirdim.

Otostopçum benim hokeycimdi.

Adı Collin Wright'tı ve NHL'de oynuyordu.

Şimdi ne *bok yiyecektim?*

"Gitmek ister misin?" diye sordu Ryan birinci ve ikinci devre arasındaki molada.

Collin'i orada, buzun üzerinde gördüğüm anda bir yanım çekip gitmek istemişti ama diğer bir yanım da gitmek istemiyormuş gibiydi.

Collin, maçı canlı izlemenin televizyondan izlemekten çok daha iyi olduğu konusunda haklıydı. Bedenlerin panolara çarpma sesini duymak heyecan vericiydi. Diskin kalenin direklerine çarpışını duymak da öyle. Bir de oyuncuların, buzun üzerinde sanki ayaklarının altında bıçağa benzeyen kızaklar yokmuş ve donmuş suyun üzerinde yüksek hızda bir oyun oynamıyorlarmış gibi zahmetsizce kaymalarını izlemek? Hayran olunasıydı.

Collin'in bana söylediği yalanların, tüm bunları gölgede bırakması ise çok kötüydü.

Hem de iki kere.

Spor sektörü.

Bana öyle söylemişti. Bunu tam iki kez yapmıştı.

Aslında o zaman anlamam gerekiyordu.

Anlayamasam bile diğer ipuçlarını görmeliydim. İkinci devre başlamadan önceki tüm zamanı, mesajlarımızı baştan sona okuyarak geçirdim.

Wright, tıpkı Collin gibi Freddy Krueger'ı savunmuştu.

O da Collin gibi yirmi yedi yaşındaydı.

Lanet olsun, hatta aynı Collin'in yaptığı gibi beni sporu sevmem için ikna etmeye çalışmıştı. Hokey hayranı olduğunu söylemesine rağmen sık sık konuyu geçiştirdiği için bir şeyleri gizlemeye çalıştığını fark etmeliydim.

Çok utanıyordum.

Farklı biri gibi davranmanın komik bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı. Daha önce hiç tanışmamışız gibi davranmanın. Tavuk parçalarını bandırdığı o lanet sosu ben tutmamışım gibi davranmanın.

Sanırım en çok acıtan kısım da buydu. Benim kim olduğumu biliyordu. Adımı ya da kişiliğimi, yüzümü göstermediğim fotoğrafların ardına saklamamıştım. Başından beri dürüsttüm. Onun aksine.

Evet, tamam... Bir noktaya kadar onu anlayabilirdim. Sonuçta o, muhtemelen yılda milyonlarca dolar kazanan profesyonel bir sporcuydu. Biraz gizlilik isteyebilirdi.

Ama karşısındaki bendim.

Onun statüsü umurumda değildi. Sadece ondan hoşlanıyordum.

Eskiden hoşlanıyordun diye kendime hatırlattım.

Geçmiş zaman.

"Hayır," dedim, Ryan'a. "Kalabiliriz."

"Emin misin?" Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp, kaşlarını çatarak beni dikkatle inceledi.

"Eminim. Ama kesinlikle biraz daha alkol alabilirim."

"Getirmemi ister misin?"

Kafamı salladım. "Hayır, ben hallederim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Başıyla onaylayarak gitmemi izledi.

Hayranların arasından sıkışarak ilerlerken arkasında, "WRIGHT" yazan insanların sayısını aklımda tutmaya çalışıyordum. Birkaçının bana bakıp beni yargıladığını hissediyordum. Sanki benim ne kadar aptal olduğumu anlamış ve ikiyle ikiyi toplayıp sonucu bulamadığımı düşünüyorlardı.

İçki sırası çok uzun olduğu için ikinci devrenin başına zor yetiştim.

Aldığım üç biradan birini ona uzatırken Ryan, "Buzda kayan küçük çocukları kaçırdın," dedi. "Sanırım onlara Mites* ya da öyle bir şey deniyor. Her neyse, çok sevimlilerdi." İyi bir arkadaş olarak fazladan aldığım bira hakkında yorum yapmamış, sadece, "Özür dilerim," demişti.

"Ne için?"

"Seni o uygulamayı indirmeye zorladığım için. Eğer indirmeseydin, belki de şu anda hissettiğin gibi hissetmezdin."

Ryan'ın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim sessizce.

"Biliyorum. Ama aptal olan o, sen değilsin. Seni kandıran o."

"Evet, ama biraz daha dikkatli olsaydım ipuçlarını birleştirebilirdim."

---

* Küçükler hokey liginde, 7-8 yaşındaki çocukları içeren gruptur.

"Dediğin gibi, sporla hiç ilgilenmiyorsun." Sözlerinin üzerine sırıttı. "İlginin olmadığı bir konu hakkında nasıl herhangi bir şeyi bilebilirsin ki? Bu, benim korku filmleri hakkında bir şeyler bilmeye çalışmam gibi olurdu. Alakanın olmadığı bir konu hakkında bilgi sahibi olmak zorunda değilsin."

Sanırım haklıydı.

Spiker, diyafondan bir şeyler söylediğinde kalabalık çılgına döndü ve oyuncular buza doğru ilerlerken, herkes yüksek sesle tezahürat yapmaya başladı.

Yirmi dakikalık oyun tekrar başlıyordu.

Collin ise pistte, bizim oturduğumuz yerden çok da uzak olmayan mavi çizginin gerisinde duruyordu. Hareket ediş şekli... inanılmazdı. Onun bir sporcu olduğunu daha önce nasıl fark edememiştim, bilmiyordum. Yaptığı her hareketi odaklanarak ve hassasiyetle yapıyordu.

Diskin sopadan sopaya geçişini izlerken kaşları konsantrasyonla birbirine yaklaşıyor, ağzı düz bir çizgi haline geliyordu. Tamamen oyuna odaklanmış halini izlemek heyecan vericiydi. Kalabalığın gürültüsünü nasıl bastırıyordu bilmiyordum ama sanki biz burada yokmuşuz gibi davranıyordu.

Diski aldı ve buzun diğer tarafına, dudağında yara izi olan adama doğru gönderdi. Formasında *Rhodes* yazıyordu. İsminin altında ise kocaman bir 6 numarası vardı.

Partneri diski ona geri gönderdiğinde Collin diske hızla vurdu ve kırmızı ışık yanarken etrafımızdaki kalabalık birden ayağa kalktı.

Sayı kazanmıştı!

Herkes yerinde zıplarken etraftaki gürültü sağır ediciydi. Biz de ayağa kalkarak yumruklarımızı havaya kaldırmıştık.

Collin'in sırtı cama çarptı ve takım arkadaşları anında etrafını sarıp, sırtını sıvazlayarak yumruklarını tokuşturdu.

Bize çok yakınlardı. Birkaç kişi heyecanla cama vurup dikkatlerini çekmeye çalışıyordu.

Her şey çok... heyecan vericiydi.

Collin tam kayarak uzaklaşmak üzereyken döndü... ve doğrudan bana baktı.

Sonra da göz kırptı.

Yemin ederim, koltuğumda erimiştim.

Comets dörde iki kazanmıştı ve Collin tekrar gol atamasa da asist olarak adlandırıldığını öğrendiğim şeyi yapmıştı.

Arena heyecanlı taraftarlarla dolup taşıyordu. Collin'in golünü görebildikleri için çok mutluydular. Birkaç kişiden, takımın geçen yıl Stanley Kupası'nı kaybettiğini ve bunun Collin'in hatası olduğunu söylediklerini duymuştum. Bu yüzden de şimdi onun geri dönüşüne seviniyorlarmış. Ayrıca sanırım *tutuklama* kelimesini de duymuştum ama bu konuda yanıldığıma emindim.

"Tamam, artık kesinleşti. Ben bir hokey hayranıyım," dedi Ryan oyuncular tarafından terk edilen buza özlemle bakarak.

"Hokey hayranı mısın, yoksa sadece hokey oyuncularını izlemeyi mi seviyorsun?"

"Tamam." Dalgın bir şekilde iç çekti. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda tamamen tahrik olmuş durumdayım."

Asla kabul etmezdim ama ben de aynı durumdaydım.

Hem de bu oyuncularla ilgili bile değildi.

Her şey tamamen maçla ilgiliydi. Hız, heyecan, yaydıkları güç... Hepsi çok... *seksiydi.*

"Hadi, gidip camın yanında duralım."

Elimi tuttu ve ben itiraz dahi edemeden beni birkaç sıra aşağıya sürükledi. Aşağıda hâlâ alkışlayıp tezahürat yapan birkaç

kişi vardı. Ryan, daha iyi görebilmemiz için bizi onların arasına doğru sıkıştırdı.

"Bayanlar ve baylar, maçın üç yıldızı!" diye tüm spikerlerde olan o abartılı ses tonuyla seslendi spiker. "Üçüncü yıldızımız, maçın ilk golünü atan 13 numaralı Grady Miller!"

Oyuncu buza çıkarken ıslıklar ve sevinç çığlıkları duyuldu. Buzda bir daire çizip sopasını korkulukların üzerinden sarkan bir çocuğa verdikten sonra tekrar gözden kayboldu.

"Gecenin ikinci yıldızı, maçı kazandıran golü atan 6 numaralı Adrian Rhodes!"

Kalabalık, Collin'in partneri tekrar buza çıkıp sopasını kaldırırken ve geri indirmeden hemen önce etrafında kısa bir daire çizip dönerken tezahürat yapıyordu. O da gözden kaybolmadan önce, sopasını genç bir hayranına vermişti.

"Ve maçın ilk yıldızı, geçen yıl zor bir sezon geçiren ama bir gol ve bir asistle bunu fazlasıyla telafi eden 96 numaralı Collin Wright!"

Collin buza döndüğünde herkes ayaktaydı. Birkaç hızlı tur attıktan sonra sopasını tünelin yanında duran birine uzattı ve o kişiyle konuşmak için eğilip bizim durduğumuz yönü işaret etti.

Kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. Hızla Ryan'ı çekiştirerek benimle gelmesini sağlamaya çalıştım.

"Hayır," dedi beni tekrar aşağı çekerek. "Kesinlikle hayır."

"Ryan, hadi."

"Şşşt! Şimdi konuşmaya başlayacak," diyerek Jumbotronu* işaret etti.

Kamera, elinde mikrofon olan bir adamın yanında oturan Collin'e odaklanmıştı. Kesik kesik nefes alıyordu, kaskını çıkarmıştı ve saçları darmadağınıktı.

---

* Spor müsabakalarında kullanılan devasa boyuttaki ekran.

Yine de bir şekilde harika görünüyordu.

Hatta belki de eskisinden bile daha iyi görünüyordu.

Yüzü terle kaplanmış ve harcadığı efordan dolayı yanakları kızarmıştı ama kahretsin, hâlâ yalanıp yutulabilir biri gibi görünüyordu.

Ryan gülerek, "Doğru söyledin," dedi.

Siktir. Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim.

"Collin, vay canına," dedi muhabir. "Senin için ne geceydi, ha?"

Collin, "Sadece çıkıp hokey oynadım, bilirsin işte," diye cevapladı.

"Aman Tanrım. Sesinin bu kadar kalın olduğunu bana hiç söylememiştin." Ryan'ın neredeyse salyaları akıyordu ve ben onu hiç suçlayamıyordum.

"Geçen sezonki altıncı maç mağlubiyetinden ve ardından yaşanan sezon dışı dramadan sonra bir gol ve bir asist yapmak eminim sana iyi hissettirmiştir."

Collin, yüzünde başkalarına şakacı gibi görünebilecek bir sırıtış belirirken gülümsedi. Oysa bu onun gerçek gülümsemesi değildi. Bundan emindim.

"Öyle diyebiliriz," dedi.

"Collin, bu sezon şu ana kadar biraz zorlandığın bir sır değil. Bunu söylemek için hâlâ erken olduğunu biliyoruz ama sezon öncesi biraz karmaşıktı. Bu gece senin için ne değişti?"

Collin gözlerini buzun üzerinde gezdirdi. Gözlerimi ekrandan ayırdığımda, bu gece üçüncü kez bakışlarımız birbirine değdi.

"Sadece daha iyi odaklandım. Kanıtlamam gereken bir şey var, biliyorsun."

"Ve kanıtladın da." Muhabir dünyanın en komik şakasını yapmış gibi güldü. "Pekâlâ Collin, takım arkadaşlarının yanına

dönmene izin vereceğiz. Bizimle konuştuğun için teşekkürler ve bu geceki galibiyet için de tekrar tebrikler."

"Teşekkürler, J.P."

Collin adamın elini sıktıktan sonra banktan kalkarak tünelden aşağıya doğru ilerledi. Muhabir konuşmaya devam ediyordu ancak ben artık onu duymuyordum.

Ryan yanımda haykırdı. "Vay canına, Harper. O..." Eliyle kendini yelledi. "Ateşli. Kahretsin, hem de çok ateşli."

"Yalancı olması çok kötü."

"Siktir." Kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. "O kısmı unutmuşum. Buradan çıkmaya hazır mısın?"

"Lütfen."

"İçki?"

"Tanrım, evet."

Güldü ve koluma girerek beni merdivenlerden yukarı sürüklemeye başladı.

"Bayan Harper?" diye seslendi birisi.

Arkamı döndüğümde elinde hokey sopası tutan bir adam gördüm. "Şey... benim?"

"Bu, Bay Wright'tan. Özellikle size teslim edilmesini istedi."

"Bana mı?"

"Evet, hanımefendi."

Şu anda insanların bize baktığının farkındaydım. Elinde hokey sopası olan bir adam, onu bana vermeye çalışıyordu. Bense şaşkın bir şekilde orada durmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ryan sessizce, "Harper," dedi. "Al şunu. İnsanlar bakıyor."

"Israr etti, hanımefendi," dedi adam sopayı sallayarak.

"Ben... şey pekâlâ," dedim sessizce, parmaklarımı sopanın etrafına sararken. "Teşekkür ederim."

"İyi akşamlar, hanımefendi."

Adam hızla uzaklaşırken beni elimde uzun, ağır bir sopayla orada bıraktı.

Ryan, "Bu... gerçekten yaşandı mı?" diye sordu.

"Sanırım yaşandı." Sopayı dikkatlice kavradım. Daha önce hiç hokey sopası tutmamıştım. "Beklediğimden çok daha büyük."

"Umarım onu yatağa atarken de bunu söylersin."

"Ryan!"

"Ne var?" Omuz silkti. "Benim romantik yanım da bu." Beni çekiştirerek, "Şimdi gel. Köşede bir bar var. İçelim ve bu işi nasıl halledeceğimize karar verelim," dedi.

BÖLÜM 13

Röportajdan sonra soyunma odasına girdiğimde Rhodes, "Dostum! Evet!" diyerek sırtıma sertçe vurduğunda, su boğazıma kaçıp öksürmeme sebep oldu. "İşte bu! Tüm sezon boyunca ihtiyacımız olan şey bu, dostum."

Çok heyecanlıydı. Rhodes gibi sırıtarak, "Evet, evet. Sen de sayı attın," diye hatırlattım ona.

"Evet ama senin buna, benden daha çok ihtiyacın vardı."

Gerçekten ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Gol attığım için çok heyecanlanmıştım.

Koç'un bana endişeli bakışlar atmak yerine gururla bakması, benim hakkımda kararsız kalmış takım arkadaşlarımın bana başarısız değilmişim gibi bakması... çok iyi hissettiriyordu.

Ama Harper'ın yüzündeki o ifadeyi aklımdan silemiyordum.

"Neyin var? Yüzün tamamen düştü. Sen- ah. Kahretsin. Kız."

"Harper."

"Harper da kim? Ve daha da önemlisi, bu akşamki oyununla bir ilgisi var mı?" Lowell yanıma çökerken sordu. "Eğer ilgisi varsa onu yakınında tutmaya devam et."

"O..."

Sikeyim. Ne diyecektim ki? Beni neredeyse ezecek olan kız mı? Mesajlaştığım kız mı? Yarın randevuya çıkacağım kız mı? Yoksa çok az tanıdığım birisi mi?

"Karmaşık bir durum," dedim en sonunda.

"Pekâlâ, o zaman *karmaşık* olmayan bir hale getir. Bu gece olduğu gibi kafanın oyunda olmasına ihtiyacımız var. O büyüye ihtiyacımız var. Eğer sebebi oysa bu durumu hemen çözmeniz gerek."

Kahrolası hokey oyuncuları ve batıl inançları. Bazılarımız maçlardan önce kendini sopasına bantlardı. Bazıları buzdan en son çıkan kişi olmak isterdi. Bazılarının da uyması gereken özel rutinleri vardı.

Hepimizin kendine göre bir inancı vardı.

Doğrusu, Harper sayesinde sayı yaptığımda bir an için benim de aklımdan geçmişti çünkü hayatımdaki tek değişiklik oydu.

Belki... belki de o, benim uğurumdu.

Rhodes boğazını temizlediğinde ona baktım. "Şu anda kafanda dönenleri bir kenara bırak ve bu durumu çöz."

İç çektim. Haklıydı... yine.

Pislik herif.

"Ne demek istediğini anladım," dedim.

Lowell'ın bakışları ikimiz arasında gidip gelirken, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Miller yanımıza gelerek, "Bu gece Slapshot'a gidiyoruz beyler," dedi. Ellerini çırptı, muhtemelen hâlâ maçın etkisindeydi. "Favori ihtiyarımız için bu iki puanı kutlamalıyız."

Lowell ona öldürücü bir bakış attı. "Ben ondan büyüğüm ve buna alınıyorum, bu yüzden senin işini bitireceğim."

"Korkudan titriyorum," dedi Miller ve kaptanımızın tehdidinden hiç etkilenmeyerek gözlerini devirdi.

"Hatırlatmama gerek var mı, ben hepinizden daha büyüğüm," dedi orta saha oyuncularımızdan Smith. Yıllardır NHL'de olan ve takımınızda olmasını isteyeceğiniz oyunculardan biriydi. Gereksiz hareketleri yoktu, sadece işine odaklıydı. O, hakkında çok fazla şey duymadığınız ama bir takımı çoğu kişinin tahmin ettiğinden daha fazla bir arada tutan, bir arka plan oyuncusuydu.

İki metrelik dev adama bakarken Miller'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Kahretsin. Şimdi gerçekten korkudan titriyorum."

Hepimiz çaylağın bu lafına güldük.

"Slapshots'a ben de gelirim," dedi, Lowell. "Zaten bir galibiyetten sonra asla uyuyamam."

"Rhodes, var mısın?"

Onaylamadan önce bana baktığında omuz silktim. "Neden olmasın?"

"Siktir et," dedi, Rhodes. "Ben de geliyorum. Ama Lowell hepimize bira ısmarlayacak."

"Ben mi?"

"Evet." Rhodes onun sırtını sıvazladı. "Merak etme yıllık gelirini gördüm, hepsini karşılayabilirsin."

Slapshots'a girdiğimiz anda, ilgimize aç hayranlarımızın istilasına uğradık. En iyi gülümsemelerimizi sunarak, arka tarafta sessiz bir masa bulma umuduyla kalabalığın arasından ilerledik.

Rod, bize her zamanki içeceklerimizi getirirken kalabalığa ölümcül bir bakış attığında, *Onları rahat bırakın!* mesajı veriyordu. Bakışları, birkaç sarhoş taraftarın ara sıra tökezleyerek yanımıza gelmesi dışında oldukça işe yarıyordu.

Sadece yirmi dakikadır buradaydık ve sanırım dakikada en az iki kez telefonumu kontrol etmiştim.

Harper sopanın üstüne yazdığım numaramı görmemiş miydi? Ya da görmesine rağmen umursamamış mıydı?

Eşleşmemizi kaldırıp kaldırmadığını görmek amacıyla nefesimi tutarak BeeMine uygulamasına tıkladım.

Kaldırmamıştı.

Tüm mesajlarımız duruyordu. Bir şeyler yazmayı denedim.

Her şeyi mahvettim.

Sildim.

Ben bir aptalım.

Sildim.

Üzgünüm.

Ve gönderdim.

"Pekâlâ dostum, neden takıntılı biri gibi sürekli telefonunu kontrol edip duruyorsun? Siktir, bu sefer röportaj sırasında hangi salakça şeyi söyledin?"

Lowell'a el hareketi çektiğimde güldü.

Canlı yayında yapılan röportajlarım sırasında yanlışlıkla küfretmek ya da söylememem gereken bir şeyi söylemek konusunda biraz ün yapmış olabilirdim. Koç'a beni kameralardan uzak tutmasını söyleyip duruyordum ama hiç dinlemiyordu.

"Bir kızla ilgili," dedi Miller neye baktığımı görmek için omzumun üzerinden kafasını uzatarak. "Yani öyle olmalı. Telefonunda BeeMine uygulamasını gördüm. Anlam veremiyorum. Sen yetenekli bir hokey oyuncususun, istediğin zaman birileriyle sevişebilirsin."

Masanın karşısından Lowell'ın bakışlarını üzerimde yakaladım. Neden uygulamayı indirdiğimi sormamıştı, muhtemelen ben bir şey söylemeden bile beni anladığı içindi.

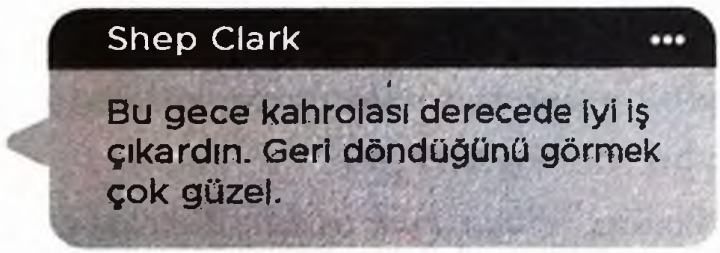
Hepimiz bir zamanlar Miller gibiydik. Genç, aptal, kadınların kendilerini üzerimize atmasından heyecan duyan. Sonra yaşlanmış, bıkmış ve daha temkinli olmaya başlamıştık.

Lowell'ın son ilişkisinin nasıl gittiğini düşünürsek beni anladığından emindim.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım.

"Evet, kesinlikle bir kız. Bahse girerim..."

Telefonum titredi ve âşık olduğu kızdan haber bekleyen bir ortaokul öğrencisinden daha hızlı kontrol ettim.

Mesajına kısa bir cevap yolladıktan sonra iç çekerek telefonumu masaya bıraktım. Kafamı kaldırdığımda, bütün çocukların bana baktığını gördüm.

"Ne?" diye bağırdığımda Lowell güldü, Miller sessiz kaldı ve Rhodes ise sadece kafasını salladı.

"O, herhangi bir kız değil. O- Harper?"

Barın karşısında oturmuş, başını öne eğerek arkadaşının -profil fotoğrafında yanında duran kızdı- söylediği bir şeye kıkırdıyordu.

O olduğuna inanamıyordum.

Bu gece maçıma geldiğine inanamıyordum.

Burada olduğuna inanamıyordum. Tam burada. Bu barda.

Biri masasının önüne geçerek onu görmemi engelledi. Adam ona yaklaşıp dirseklerini masaya dayarken, Harper'ın ondan uzaklaşma çabalarını görmezden geliyordu.

Adam arkasını döndüğünde, yemin ederim öfkeden deliye dönmüştüm.

Onun, o çirkin pislik suratını nerede görsem tanırdım.

Colter.

Ne yaptığımı anlayamadan yerimden fırlayıp bara doğru ilerledim. Bizimkiler arkamdan bağırsa da onları umursamadım çünkü Harper'ı onunla yalnız bırakmamın imkânı yoktu.

O, iğrenç pisliğin tekiydi ve ona güvenmiyordum.

Harper'a yaklaşıp, onunla göz göze geldiğimde bakışlarındaki rahatlamayı fark ettim. Kolumu beline dolayıp, "İşte buradasın," derken Colter'ın suratına bakmadım bile.

Harper, bana sokulduğunda bunun göstermelik mi yoksa vücudunun kendi kendine bir hareketi mi olduğunu anlayamadım. Her iki durumda da bu çok hoşuma gitti.

"Sana mesaj atmayı denedim." *Bana ayak uydur,* dermiş gibi kaşlarımı kaldırdım. "Arka köşeye geçtik." Gözlerimi takım arkadaşıma çevirdim. "Selam Colter. Seni görmedim."

Gözleri ben ve Harper arasında gidip geldi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet." Harper'ı kendime daha çok yaklaştırıp şakağına bir öpücük kondurdum. "Onu kontrol ettiğin için teşekkürler, bundan sonrasını ben hallederim." Harper'a döndüm. "Hadi hanımlar. Pisliklerin sizi daha fazla rahatsız etmesini istemeyiz."

Harper gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı ve arkadaşı da Colter'ı geride bıraktığı için çok mutlu görünerek içkisini aldı.

Elinin avucumun içnde ne kadar iyi hissettirdiğini çok fazla düşünmemeye çalışarak, Harper'ı barın arkasına doğru ilerlettim.

Arka tarafa varacağımız sırada beni durdurarak elini çekiştirdi.

"Artık rahatız." Elini çektiği anda sıcaklığını hemen özledim. Ona bakmak için döndüğümde, neredeyse çarpışacak olmamızdan dolayı irkilerek bana baktı. "Kurtardığın için teşekkürler."

"O adamda tam bir şerefsiz havası vardı," dedi arkadaşı ve elini uzattı. "Merhaba, ben Ryan."

Elini elimle kavradım. "Memnun oldum, Ryan. Ben-"

"Ah," diye sözümü keserek elimi daha çok sıktı. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen götün tekisin."

Yardım için Harper'a döndüm. Ama o sadece *aynen o dediğinden* der gibi kaşlarını kaldırdı.

Elimi geri çekerken, Ryan'a, "Buna katılmıyor değilim," dedim. Elimi sallamak istedim çünkü gerçekten de çok güçlü bir tutuşu vardı fakat ona bu zevki tattırmak da istemiyordum. Harper'a dönüp, "Konuşabilir miyiz?" dedim.

"Şey-"

Ryan, onun yerine cevaplayarak, "Evet," dedi. Ardından da Lowell, Miller ve Rhodes'un bulunduğu masayı işaret etti. "Ben müstakbel kocamı bulmaya gideceğim. Siz ikiniz de gidip konuşun."

Harper'a anlayamadığım bir bakış attıktan sonra çocukların olduğu masaya doğru ilerlemeye başladı. Kalktığım sandalyeye oturduğunda, "İyi akşamlar, beyler," dediğini duydum.

Hepsi, onun varlığıyla neşelenirken üzerine salyalarını akıtmaya hazır hale gelmişlerdi.

Onları suçlayamazdım.

Ryan muhteşem biriydi ama...

O, Harper değildi.

Harper'a döndüğümde, bana temkinli gözlerle baktığını gördüm. Başımla barın olduğu yönü gösterdim. "Oturmak ister misin?"

Cevap vermedi, sadece başıyla onaylayarak önden yürümeye başladı.

Tabureye oturduğumuzda Rod'a işaret verdim. Normalde sezon boyunca, dışarı çıktığımızda bir ya da iki biradan fazla

içmezdim ama bu gece birkaç tanesine ihtiyacım olacağına emindim. Rod bana bir bira, Harper'a da içtiği şey her ne ise ondan bir tane daha getirdi.

Biramı kafama dikip uzun bir yudum aldım ve alkolün etkisini göstermesine izin verdim. Elimin tersiyle ağzımı sildikten sonra bakışlarımı Harper'a çevirdim. Parmaklarını pipetin etrafına dolamış, içkisini karıştırıyordu. Sanki aradığı tüm cevaplar ondaymış gibi içkisine bakıyordu.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip ona doğru döndüm. "Bak, Harper ben-"

"Hey, dostum! Bu gece kahrolası derecede güzel bir gol attın," dedi adamın biri tökezleyerek dibime girerken.

"Teşekkürler," diyerek cevabımı kısa kestim. Dikkatimi tekrar Harper'a yönelttim. "Ben-"

"Ah, dostum. Burada kim varmış böyle?" dedi az önce lafımı bölen adam, bu kez Harper'ın yüzüne doğru eğilerek. "Kahretsin, çok seksisin."

Ona dokunacakmış gibi elini uzattığında hızla elini ittim. Ayağa fırlayıp, adamı yakasından tutarak parmak uçlarına kalkana kadar çektim.

Sandalyelerin yerde sürtünme sesini belli belirsiz duydum. Seslerin, gerektiğinde beni desteklemeye hazır olan arkadaşlarımdan geldiğine hiç şüphem yoktu.

Etrafımızda şaşkınlıkla bakan ve ne olacağını görmek için bekleyen birkaç kişi vardı.

Aptal sarhoşu daha da yakınıma çekerek, "Ona ya da bir başkasına elini sürmeyi aklından bile geçirme," dedim.

Ellerini havaya kaldırdı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "B-Be-Ben."

"Anladın mı?" diye hırladım.

Adam başını birkaç kez aşağı yukarı sallayıp yutkundu. "E-evet, dostum. Ö-özür dilerim."

"Benden değil, ondan özür dileyeceksin."

Harper'a bakarken gözlerinde korku vardı. "Özür dilerim, hanımefendi. İçkiyi biraz fazla kaçırmışım."

"Bu kahrolası bir bahane değil." Onu tekrar ayakları üzerine bıraktığımda tökezledi. "Şimdi siktir git ve ayıl."

Gitmek için acele ederken, "Kahretsin dostum," diye mırıldandı. "Sanırım çoktan ayıldım."

Kalabalığın içinde kaybolana kadar onu izledim.

Rhodes, "İyi misin?" diye seslenirken Ryan'ın, "Yemin ederim şu an çok ıslandım," dediğini duydum.

Onları görmezden gelerek tabureme geri döndüm.

"Sen iyi misin?" diye Harper'a sordum.

"İki oldu."

"Anlamadım?"

"Bu gece beni kurtarman. Bu iki oldu."

"Ah." Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

Sadece başını sallayarak içkisinden bir yudum daha aldı.

Aramıza rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve bundan nefret ettim. Arabadayken aramızda olan o rahatlık seviyesini özlüyordum. Ya da mesajlaşırken yaptığımız o kolay sohbetleri.

Bu, her neyse hoşuma gitmemişti ve hepsinin benim hatam olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm," dedim sonunda gerginliği kırarak.

Kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi. "Üzgün müsün?"

"Evet."

"Hangi kısım için?" Sözü bana bırakarak elini salladı. "Devam et. Beni aydınlat. Tam olarak ne için üzgün olduğunu söyle."

Bir şeyleri açıklamak için ağzımı açtım ancak ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Sanki kelimeler dilimde donup kalmıştı.

Güldü. "Tabii. Üzgünsün ama neyi yanlış yaptığını itiraf edemiyorsun." Başını salladı. "O zaman şunu deneyelim; Harper, o gece arabada sana kim olduğumu söylemediğim için üzgünüm. Elbette birlikte geçirdiğimiz dört saatten fazla zamanın herhangi bir anında bundan bahsedebilirdim. Ama bunun yerine yalan söylemeyi seçtim. Ya da bir flört uygulamasında profilini gördüğümde, normal bir insan gibi sana mesaj atıp kim olduğumu söylemek yerine yalan söyleyip, seni haftalarca oyaladığım için üzgünüm. Hatta iyi biri olduğuma inanmana izin verdiğim için üzgünüm. Bu arada saldırıdan dolayı iki kez tutuklandım. Bunlardan birini deneyebilirsin, *Collin*."

Adımı, hayatında duyduğu en iğrenç şeymiş gibi söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse böyle hissetmeye hakkı vardı.

Bunu hak ediyordum.

Söylediği her şey doğruydu ve öfkesinde de haklıydı. Yine de bu, acısını azaltmıyordu.

"Sana en başında kim olduğumu söylemediğim için üzgünüm. Şey... Pekâlâ. Daha önce olduğum kişi yüzünden, benden faydalanmaya çalışan insanlar oldu. Bu yüzden sana güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Ve evet, seni BeeMine'da bulduğumda, sana kim olduğumu söylemeliydim. Ama *gizlediklerim*," söylediklerimin tam olarak yalan olmadığını belirtmem gözlerini devirmesine neden olmuştu, "Artık düzeltemeyeceğim bir hale gelmişti."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ancak sözünü kestim.

"Ayrıca belirtmek isterim ki iki kez saldırı suçundan tutuklandım. Ancak sadece birinde suçlu bulundum."

"Bunun her şeyi düzeltmesi mi gerekiyor?"

"Şey, hayır ama birine öylesine saldırmış falan değilim. Kendimce sebeplerim vardı."

Kendimi açıklamamı bekledi. Bu konuda çok fazla konuşmazdım çünkü bu kayıtlar zaten sicilimden silinmişti. Şimdi ortaya çıkmasına rağmen hâlâ ağzımı sıkı tutuyordum. Ne söylersem söyleyeyim günün sonunda, bunu neden yaptığımın bir önemi kalmayacaktı. Nasıl olsa herkes istediğine inanacaktı.

Gelgelelim söz konusu Harper'dı... Onun aklındaki tüm yanlış anlaşılmaları düzeltmek istiyordum. Ona doğru eğildim. Bu gece, ona yaklaşan diğer iki adama yaptığının aksine geri çekilmedi, o da bana yaklaştı.

Taze bir elma gibi kokuyordu ve ben elmaya bayılırdım.

"Sana bahsettiğim kardeşimi hatırlıyor musun?"

"*Wright*'ın bana bahsettiği kardeşini mi diyorsun?"

Kendime sinirlenerek dişlerimi gıcırdattım. "Evet." Boğazımı temizledim. "Her neyse, gençken yaşadığım bu olay onunla ilgiliydi. Küçük bir kasaba olan Kansas'taki bazı insanlar, onun eşcinsel olmasını pek hoş karşılamadı. Bazı çocuklar ona saldırdıktan ve okul yönetimi buna göz yumduktan sonra meseleyi kendim halletmeye karar verdim. Kimse eşcinsel çocuğa ne olduğuna inanmak istemedi ya da umursamadı, bu yüzden başı belaya giren ben oldum. On altı yaşındaydım. Saldırı suçundan yargılanıp, bir yıl ceza aldım ancak şartlı tahliye edildim. Ve tazminat ödemek zorunda kaldım. Kardeşimden bir kucaklama ve ailemden de bir pasta aldım. Peki diğer çocuklar? Yaptıkları için bir bok almadılar." Sanki dokunulmazlarmış gibi gördükleri muameleden iğrenerek kafamı salladım. "Yapabildiğim ilk anda bu olayı sicilimden sildirdim fakat medya bunu ele geçirdiğinde..." Bir omzumu kaldırdım. "Artık bir önemi kalmamıştı."

Bir an bana dikkatle baktı. Gözleri yüzümde, bu sabah Colter'la olan kavgam nedeniyle dudağımda oluşan kesiğin üzerinde gezindi.

Ona, asabi birinden başka bir şey değilmiş gibi göründüğüme emindim ama kardeşimi savunduğum için özür dilemeyi reddediyordum. Bir an bile düşünmeden hepsini tekrar yapardım. Tıpkı o kadına izni olmadan dokunan adamı yumrukladığım gibi.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Kardeşin sana sahip olduğu için çok şanslı."

Sözleri beni şaşırttı ve neden olduğundan emin olamasam da boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oldu. Kafamı sallayarak yutkundum.

"Bu arada tutuklamaları sen nereden öğrendin?"

"Maçta bazı insanlar bu konuda yorum yapıyordu ve..."

"İnternetten hemen beni mi araştırdın?"

"Ryan araştırdı."

Ona göz kulak olacak birinin olması hoşuma gitmişti. Bu iyi bir şeydi.

"Ryan... eğlenceli biri gibi görünüyor."

Arabadaki gecemizden beri ilk kez, Harper bana içten bir gülümsemeyle baktı. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, gülümsemesini görene kadar fark etmemiştim.

"O en iyisi. Gerçekten. Beni kabuğumdan çıkmaya zorluyor. Belki bazen biraz fazla zorluyor."

Gözlerini kaçırıp, pipetini parmaklarının arasında çevirirken dikkatini tekrar içkisine verdi ve gerçekten nefret etmeye başladığım o sessizlik, bir kez daha üzerimize çöktü.

Sessizlik sürdü ve sürdü... ve biraz daha sürdü.

Daha fazla dayanamayarak, konuşmak için ağzımı açtığımda o benden önce davrandı.

Kafamı çevirdiğimde onu yoğun bakışlarla bana bakarken buldum. "Sana gerçekten kızgınım, Collin."

Onun duruşunu taklit ederken yavaşça nefesimi verdim. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Yalan söylenmesinden nefret ederim. Bu, benim için biraz ilişki bitirici gibi bir şey."

"Biraz mı?" Başını salladı. "Güzel."

Kaşları çatıp başını yana eğdi. "İlişki bitirici bir şey olması iyi bir şey mi?"

"*Biraz* ilişki bitirici bir şey olması güzel. Bu, seni aksine ikna etmem için hâlâ biraz şansım olduğu anlamına geliyor."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ancak bu gülümsemeyi anında yok etti. Alt dudağını dişlerinin arasına, sanki serbest kalmak isteyen gülümsemesiyle savaşmaya çalışıyormuşçasına sıkıştırdı. Hislerini bastırmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ne yaptığımın farkına varamadan uzanıp alt dudağını serbest bıraktım ve başparmağımı dişlerinin bıraktığı izlerin üzerinde gezdirdim.

Sıcak nefesi tenime değiyordu. Mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Yumuşak dudaklarında parmağımı gezdirmeye başladım. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Zaten o da bana durmamı söylemiyordu.

Barın gürültüsü yok oldu.

Şu anda sadece biz vardık.

Ona daha çok yaklaşarak sessizce, "Sana kim olduğumu söylemediğim için özür dilerim," dedim. "Ama izin verirsen sana göstermek isterim."

Nefes alışı tekledi ve zorlukla yutkundu. Başparmağımı tekrar dudağının üzerinde gezdirdiğimde ise gözleri kararda.

"Benimle bir randevuya çık, Harper. Lütfen."

Bir yutkunma daha.

Sonra kafasını salladı.

"Tamam."

BÖLÜM 14

"Dürüst ol. Onunla çıkmayı kabul ederek, aptallık mı ettim?"

"Tabii ki hayır!" Ryan'ın sözleri küçük banyomda yankılandı. Hazırlanırken, bir yandan da onunla konuşabilmek için telefonumu bir saç serumu şişesine dayamıştım. "Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle, yüzde yüz doğru şeyi yaptın."

Sırıttım. "Bunu, sadece onun takım arkadaşlarına sırılsıklam âşık olduğun için söylüyorsun."

Bir elini kaldırıp ojeli tırnaklarını inceledi. "Yani, fena değillerdi. Özellikle o adam, tam bir huysuz olsa da yine de seksiydi."

Dün geceki Uber yolculuğumuzda, onun hakkında asla susmamasına rağmen Rhodes'tan *o adam* diye bahsetmesine gülümsedim.

Dün gece Collin'le bir randevuya evet dediğim aklıma gelmişti... yine.

Hâlâ bunu neden yaptığımı bilmiyordum ve Ryan'ın söylediklerine rağmen -gerçi onun romantik hallerine nasıl güvenebilirdim ki- bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim.

Ama... tanıştığımız ilk gece bana neden tam olarak açık olmadığını anlayabiliyordum. Ben bir yabancıydım ve o zor bir durumdaydı. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

İkinci kez söylediği, haftalarca onun başka biri olduğunu düşünmeme izin verdiği yalanına gelince... eh, bunu affetmek biraz daha zordu.

Beynim ona hayır demem için uğraşsa da ağzım hayır diyememişti.

Evet demişti.

Daha doğrusu, *tamam* demişti.

Şimdi de buradaydım, bir NHL oyuncusuyla olan randevuma hazırlanıyordum.

Saçımı atkuyruğu yapmaya çalışırken, "Saçını açık bırak," dedi.

"Ya önüme gelip beni rahatsız ederse? Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum."

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Ben de nasıl giyinmem gerektiğini bilmediğim için bunun, benim için inanılmaz derecede rahatsız edici olduğunu söyledim ama o sadece güldü. Güldü, Ryan!"

"Erkekler," dedi gözlerini devirerek. "Anlamıyorlar işte. Muhtemelen o aptal kaslarını saran bir tişört ve üzerine yapışmış gibi görünen bir kot pantolonla gelecek."

Saçlarımı açarken, ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Randevuya çıkacağım kişiyi mi inceliyordun?"

"Tabii ki de. O çok seksi."

Kıkırdadım. Collin'i süzdüğü konusunda dürüst olmak, tam da Ryan'ın yapacağı bir şeydi. Onu suçlayacak değildim. Adam çok seksiydi.

Onu dün gece maçta gördüğümde, arenanın parlak ışıkları tüm özelliklerini daha önce hiç görmediğim bir şekilde aydınlatmıştı... ve o çok harikaydı. Karanlıkta da çekiciydi ama ışıkların altında? Dudağındaki kesiğe ve çenesindeki morluğa rağmen çok güzeldi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip doğal buklelerimi kendi haline bıraktım. Her zaman en son saçlarımı yapardım ve açık bıraktığımda, bu demektir ki...

Ellerimi iki yanıma indirdim. Bunun, o an olduğunu anladığımda, sinirlerim gerildi ve avuç içlerim terlemeye başladı. *Collin Wright ile bir randevuya çıkıyordum.*

Kendimi son bir kez daha aynada inceledim. Genelde çok fazla makyaj yapmazdım ve bu gece de bir istisna değildi. Sadece birkaç kat maskara, hafif bir göz farı ve mat, açık pembe bir ruj. Nereye gideceğimize dair hiçbir fikrim olmadığı için de rahat bir şeyler giymeyi tercih etmiştim. Vücudumu güzelce saran kot pantolonumla, koyu turuncu kolsuz bir bluz ve ona uygun renkli hırkamı giymiş, altına da bir çift Converse'le kombinlemiştim.

"Çok mu.... sade görünüyorum?"

"Hayır."

"Bana bakmadın bile!" diye şikâyet ettim.

"Çünkü bakmama gerek yok. Seninle ilgili hiçbir şey sade olamaz. Sözüme güven."

"Bu kulağa neredeyse hem bir iltifat hem de bir hakaretmiş gibi geldi."

"Çünkü öyleydi."

Ona dil çıkardım. "Pislik."

"Yine de beni seviyorsun. Şimdi bana bir iyilik yap ve mutfağa git."

Nedenini sorgulamadan telefonumu alıp direkt olarak mutfağa ilerledim.

"İçki dolabını aç ve arkada sakladığın viskiden bir shot at."

"Ryan! Randevumdan önce içki içmeyeceğim."

"Evet, içeceksin. Yemin ederim ki gerginliğini buradan bile hissedebiliyorum. Bu çok açık."

"Öyle değilim," dememe rağmen parmak uçlarıma kalkarak, sakladığım içkiye uzandım. Bir shot bardağı çıkardım -buraya Ryan'ın bıraktığından emindim- ve içkiyi doldurdum.

"Bakmayı bırak da iç şunu. İşte, ben de seninle bir tane içeceğim."

"Biliyor musun, bu komik çünkü bana yardım edecekmiş gibi görünüyorsun ama birkaç shot atmanın senin için zor olmadığını biliyorum."

"Tamam, beni yakaladın. Bunu sadece yalnız içmemek için yapıyordum."

"Bu gece yine Steven'la görüşeceğini sanıyordum."

Bana bu konuda konuşmak istemediğini belirten bir bakış atarak, elinde tuttuğu tekila şişesinden bir yudum aldı. Üstüne gitmek istiyordum ancak konuyu değiştireceğinden emindim. Eğer konuşmak isteseydi, zaten konuşurdu. Onu, şu anda bu konunun peşini bırakmam gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Devam et," diye beni cesaretlendirdi. "İç. Gerginliğine iyi gelir."

Eh... ne olacaksa olsun. Neden içmeyecektim ki?

Bardağı kaldırdım ve kafama diktim. Alkol boğazımı yaktı. Başımı sallayarak biraz öksürdüm. "Iy." Dilimi dışarı çıkardım. "Diş macunumla karışınca pek iyi olmadı."

"Kötü tadı bastırmak için bir tane daha iç."

Bu sefer beni ikna etmesine gerek kalmadı.

"Ah. Çok daha iyi," dedim. Dilimi dudaklarımda gezdirirken içkinin damarlarıma işlediğini şimdiden hissedebiliyordum.

"Bir tane daha?" diye sordu.

Başımı sallayarak reddettim. "İçmesem iyi olur. İlk randevumda sarhoş olmak istemem."

"Yuuh!" İkimiz adına birer tane içki alarak ikisini de kafasına dikti. Yüzünü buruşturup elinin tersiyle dudaklarını

sildikten sonra sarhoşluktan parlayan gözleriyle bana baktı. "Bir NHL oyuncusuyla randevuya çıktığına inanamıyorum. Yani, ne alaka? Sen spordan nefret edersin."

"Ama seksi erkekleri seviyorum."

Kıkırdadı. "Seksi erkekler iyidir. Özellikle de seni oyalamayanlar." Son kısmı sessizce eklemişti ama neyi kastettiğini anlamıştım. Bu geceyi iptal edip onunla vakit geçirmeyi teklif etmek dilimin ucundaydı. Fakat bunu söylersem muhtemelen bana bağırırdı.

Kötü düşüncelerden kurtulmak ister gibi başını salladı. "Her neyse, bu gece gittiğin yere vardığında bana mesaj atarsan ya da telefon edersen iyi olur. Gelip seni kurtarmam gerekirse diye."

Elindeki şişeyi dikkatle inceledim. Bu gece herhangi biri kurtarılacaksa, onu kurtaran kişi ben olacaktım. Bana ihtiyacı olursa diye telefonumu yakınımda tutmayı aklıma not ettim.

"Ne?" Omuz silkti. "Uber'le gelirim."

Kapı zili çaldığında sırtım anında dikleşti.

Hassiktir! "Geldi!"

Ryan'ın gözleri açıldı ve mutluluk dansı yapmaya başladı. "Ahh! Tamam, tamam. Git, onu içeri al. Sonra da onunla seviş. Sonra randevunuza gidersiniz."

"Ryan!"

"En azından adama sakso çek!"

Collin'e kapıyı açmak için oturma odasına ilerlerken, kahkahalarımı bastırmaya çalışarak başımı salladım.

"Peki." Ofladı. "Önce randevu, sonra sevişme."

"Uslu dur. Yukarı geliyor," dedim.

"O gelene kadar telefonu kapatmasan iyi olur. Bazı temel kurallar koymak istiyorum."

"Hayır. Şimdi kapatıyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin." Suratını astı. "Ama tamam." Bir an için ayılır gibi oldu ve telefona derin derin baktı. "Bana ihtiyacın olursa ara beni. Nerede olursan ol. Ne kadar uzakta olursan ol."

"Şimdi sarhoş olduğuna gerçekten inandım. Şarkı sözleriyle konuşuyorsun."

"Bir kraliçeden alıntı yapıyordum, çok teşekkür ederim. Bu gece iyi eğlen. Kendin ve benim için."

"Bu kaldırabileceğimden bile daha eğlenceli olabilir."

"Muhtemelen."

Kapım çaldığında Ryan yüksek sesle çığlık attı.

"Şşşt!" diye tısladım.

"Özür dilerim, özür dilerim. Daha önce başka birinin sikilmesi için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Ryan Felicity Bell!"

"Ne? Beni sevdiğini biliyorsun."

"Evet. Bu yüzden kapatıyorum."

"Hareket etmiyorsun ki," dedi.

"Çünkü gerginim."

"Gergin olma. Sadece git. Kendin ol. O da seni en az benim kadar sevecek, bunu biliyorum."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Böyle söylemek zorundasın."

"Hayır, değilim. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve beni hareket edemeyen halde, öylece telefonuma bakarken bıraktı.

Kapı bir kez daha çaldığında sıçradım.

Ellerimi kot pantolonuma sürterek derin bir nefes aldım. Ve bir tane daha.

Tamam. Sorun yok. Bunu yapabilirim. Halledebilirim. Bu sadece bir ilk randevu. Daha önce de ilk randevularım olmuştu. Yani önemli bir şey değil. Tabii bu seferki bir NHL oyuncusuyla ama her neyse. Ben hallederim.

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

Çığlık attığımda Collin'in derin, gürültülü kahkahasının sesi duyuldu.

"Söz veriyorum, ısırmam. Şey, aslında bu doğru değil. Isırabilirim ama kimsenin göremeyeceği yerlerinden."

Eğer bunun gerginliğime iyi geleceğini düşünüyorsa yanılıyordu. Aksine, sözleri dizlerimin bağını çözüyor ve bende daha çok saklanma isteği uyandırıyordu.

"Harper..."

Dudaklarından adımı duymak benim felaketim oldu.

Kapıyı açtım ve...

Kahrolası piç. Ryan haklıydı.

Üzerine yapışan koyu yeşil bir tişört ve arkadan çok güzel göründüğüne emin olduğum bir kot pantolon giymişti. Omuzlarını kaplayan koyu kahverengi deri ceketi ve kesik dudağıyla biraz tehlikeli görünüyordu. Çenesini kaplayan sakalların altında, orada olduğunu bildiğim bir morluk vardı..

Sonunda gözlerimi vücudundan çekip yüzüne baktığımda, onu sırıtarak bana bakarken buldum.

"Merhaba."

Sesim bir fısıltı gibi çıkınca sırıtışı büyüdü.

"Merhaba."

Gözleri omzumun üzerinden, küçük ve sade dairemi inceledi. Muhtemelen onun alabileceği daireler kadar büyük ve gösterişli değildi.

"Şey, içeri gelmek ister misin?"

"Aslında biraz zaman sıkıntımız var."

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır." Basit cevabının ardından tekrar sırıttı.

"Tamam ama oraya vardığımızda uygun şekilde giyinmemiş olursam senin... bacağına... tekme atarım."

"Çünkü üzerimde ulaşabileceğin en yüksek nokta bu mu?"

Kaşlarımı kaldırdım ve ona düzgün bir şekilde bakabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldığımı fark ettim. "Bu... kısa boy şakası falan mıydı?"

"Evet. Beni daha iyi duyabilmen için eğilerek mi söylemem gerekiyordu?"

Kafamı sallayarak güldüm ve kapının yanındaki askıdan çantamı almak için uzandım.

"Sana hiç aptal olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordum. Aynı zamanda, kapımı kapatıp kilitlemek için onu kapının eşiğinden zorla çıkarmaya uğraşıyordum.

"Birkaç kez." Yakınımda durdu, sıcaklığını hissedebiliyordum. Şimdiden saçlarımı toplamış olmayı dilememe neden oluyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Muhteşem görünüyorsun, Harper."

Yutkundum. "Teşekkür ederim."

Asansöre binip, sessizlik içinde dört kat aşağı indik. Kabin zaten küçüktü ama içinde Collin varken, sanki daha da küçükmüş gibi geliyordu.

Binadan çıkarken kapıyı benim için açık tuttu ve elini belime koyup ileriye doğru yönlendirdi.

Arabayla gitmediğimiz için birden topuklu ayakkabı giymediğime sevindim. Birkaç blok boyunca yan yana, tek kelime konuşmadan, kollarımız birkaç adımda bir birbirine sürtünerek yürüdük.

"Demek hokey, ha?"

Bir kahkaha attı. "Oradan mı başlamak istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu senin için çok önemli."

Geniş omuzlarını kaldırdı. "Hayranı olduğumu söyleyebilirsin."

Gözlerimi kıstım. "Bu biraz komik, sporla ilgilenip ilgilenmediğini ilk sorduğumda da aynı şeyi söylemiştin."

Yüzünü buruşturarak, "Sanırım söyledim. Ve teknik olarak yalan söylemiyordum. Ben hokey hayranıyım," dedi.

"Ve bir oyuncusun."

"Ve bir oyuncu," diye onayladı ellerini ceplerine sokarken. "Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim, Harper."

Yürümeyi bıraktığımda o da birden durdu. Kaldırımın ortasında durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Öyle olduğunu biliyorum, Collin. Yine de şunu bilmeni isterim ki bunu kendince haklı bir nedenle yaptığını düşünsen de bana yalan söylenmesine tahammül edemem."

Kafasını bir kez salladı. "Anlaşıldı."

Yürümeye devam ettik.

"Peki bir NHL oyuncusunun flört uygulamasında ne işi var?"

Neşesiz bir şekilde güldü. "Gerçekten aptalca. Bu yıl aklımdakilerden kurtulup... oyuna odaklanmakta biraz zorlanıyordum. Tahmin edebileceğin gibi biriyle çıkmak da zor. Ben de düşündüm ki..."

"Uygulamadan birini bulup becerecek sonra da bu probleminden kurtulacak mıydın?"

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Kulağa korkunç geliyor ama hemen hemen öyle, evet. Bunları seni orada görmeden önce düşünüyordum. Profiline rastladığımda planlar değişti ve ben-"

"Yani benimle yatmak istemiyor musun?"

"Ne? Hayır! Yani evet! Tabii ki istiyorum. Sen harikasın. Seninle kesinlikle yatardım. Ben- ah." Yüzümdeki sırıtışı fark etti. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Evet. Ama bunu bilmek güzel..." Ona baktım. "Her ihtimale karşı."

Sözlerime karşı gözleri ilgiyle parladı. "Her ihtimale karşı, ha?"

"Evet."

Bir anda büyük elleri belimi sardı ve beni bir ara sokağa çekerek duvara yasladı.

Collin, bir elini belime, diğer elini de duvara çarpmasın diye başımın arkasına koyarak beni hapsetti. Vücudunu benden uzakta tutuyordu ama sıcaklığı kemiklerime işlemeyecek kadar da uzakta değildi.

Evet, saçlarımı kesinlikle toplamalıydım. Ensemde oluşan terleri hissedebiliyordum ve bunun dışarıdaki havayla hiçbir ilgisi yoktu çünkü serin bir ekim akşamıydı. Havada zerre kadar nem yoktu.

Yaklaştıkça, yeşil gözleri beni delip geçiyordu. "Her ihtimale karşı ne, Harper?"

Tıpkı daha önce de olduğu gibi adımın onun dilinden dökülmesi bana bir şeyler yapıyordu. Dizlerimin bağı neredeyse çözülecekti ama beni kolaylıkla ayakta tuttu.

"Zaman sıkıntımızın olduğunu sanıyordum?" Buna neden olacak hiçbir şey yapmamış olmama rağmen soruyu sorarken nefes nefese kaldım.

"Evet, zamanımız kısıtlı ama senin *her ihtimale karşı* senaryonu dinleyecek kadar vaktimiz var."

Boğazımdaki yumruyu yutarak, dilimi kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkardım. Gözleri hareketimi takip etti ve elini duvardan ayırıp yüzümü kavradı. Başparmağını tıpkı dün gece yaptığı gibi dudağımın üzerinde gezdirdi.

Dün gece uykuya dalarken, hâlâ hissettiğime yemin edebilirdim. Basit dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkarırken nefesimi tuttum.

Sanki tenimi yakmış ve beni işaretlemiş gibiydi. "Viski gibi kokuyorsun."

"Birkaç shot attım."

Anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Gergindim," diye açıkladım. "Beni geriyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Kafamı salladım, sanki konuşma becerimi kaybetmiştim.

Dudaklarıma baktı ve ileri geri hareket ettirdiği başparmağını izledi.

"Seni öpmeliydim," diye mırıldandı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "O gece araba yolculuğumuzdan sonra... seni öpmeliydim."

"Öpmeliydin," diyerek ona katıldım. Beni öpmesini o kadar çok istemiştim. "Sana izin verirdim."

"Seni şimdi de öpmek istiyorum."

"Öpebilirsin."

Sözlerim üzerine gözleri kararda ve daha da yaklaştı. Dudaklarımız arasında santimler kalmıştı.

"Öpemem." Fısıltıyla söylediği kelimelerden sonra dudaklarımdan çıkan iniltiyi ikimiz de fark ettik. "Eğer seni şimdi öpersem durmam."

"Bu, kötü bir şey mi?"

"Bütün bir akşamı planladığın zaman öyle."

"Gitmek zorunda mıyız?"

Bir dizi küfür savurduktan sonra aramıza biraz mesafe koydu. "Evet. Sana kim olduğumu göstermek istediğimi söylediğimde bunda ciddiydim. Öpücüklerini hak etmek istiyorum, senden almak değil."

Onun almadığını, benim teklif ettiğimi söylemek istiyordum ama hatalarını telafi etmek istemesine de saygı duyuyordum.

"Centilmenlik yaptığın zamanlardan biri mi bu?"

"Evet. O yüzden hâlâ şansın varken tadını çıkar."

Sırıttım ve duvardan uzaklaştım. "O zaman yolu göster."

BÖLÜM 15

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim."

Gözlerini söz konusu binaya dikti. "Bu çok zalimce."

Bundan sonraki planladığım şey hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Değil."

"Ama hepsini eve götürmek isteyeceğim."

"İsteyeceksin."

"Ve hepsini eve götüremem."

"Götüremezsin," diye katıldım. "Ama inan bana, bu, şu anki en iyi seçenek."

"İyi. Ama buradan kırık bir kalple çıkarsam bunun, senin hatan olduğunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Anlaştık."

Pawever in Love'ın kapısını açtım ve içeri girdik.

"Ah, Collin! Seni görmek çok güzel. Bu yaz seni fazlasıyla özledik."

Harper bana sorgulayıcı bir bakış attığında, anlamının *sonra açıklayacağım* olmasını umduğum bakışımla cevap verdim.

Sayamayacağım kadar çok kez önünde durduğum tezgâhın arkasında oturan veteriner teknikerine, "Selam Rachelle," dedim. "Çocuklar nasıl?"

"Yaramazlar. Aslında az önce çıktılar. Dante bu yıl birinci sınıfa başlıyor, Dixon da altıncı sınıfta. Bana futbol oynamak istediğini söyledi."

"Futbol mu? Onun yerine hokey oynamak istemediğinden emin mi?"

Güldü. "Ona böyle cevap vereceğini söyledim ama..." Omuz silkti. "Tom Brady'ye kafayı takmış durumda."

"Bir gün mutlaka onlar buradayken uğrayacağım. Belki onu ikna edebilirim." Göz kırptım. "Peki ya diğer çocuklar? Bizim için hazırlar mı?"

"Ah, evet. Gidip onları getireyim." Başını sallayarak bana içten bir gülümseme yolladı. "Buna ne kadar minnettar olduğumuzu -olduklarını- bilemezsin. Çok meşgul olduğunu hepimiz biliyoruz. Nasıl zaman ayırıyorsun bilmiyorum ama bunu takdir ettiğimiz kesin."

"İnan bana, bunu onlar için yaptığım kadar kendim için de yapıyorum."

Rachelle koridorda hızla uzaklaşırken, bakışlarıyla başımın yan tarafını yaktığını hissedebildiğim Harper'a döndüm.

"Buraya sık sık gelir misin?"

"Programım ne zaman izin verirse. Eğer maçlarımız kendi sahamızdaysa haftada birkaç kez uğrarım. Genelde sezon bittiğinde burada daha çok zaman geçiririm ama bu yıl, Koç eve dönmemin daha iyi olacağını düşündü."

Anlayışla başını salladı. "Tutuklama yüzünden."

Yüzümü buruşturmamaya çalışarak, "Evet," dedim.

"Peki burada ne yapıyorsun? Gönüllü müsün?"

"Ben-" Heyecanlı patilerin yere sürtme sesi dikkatimi dağıttı. Rachelle'in iki neşeli yavru köpek tarafından koridorda çekiştirildiğini görmek için arkamı döndüm.

"Ah, Mario, adamım!" En sevdiğim İngiliz buldogu koşarak yanıma gel kısa bacaklarıyla yapabildiğince kucağıma atladığında, kıçımın üstüne düştüm. Elimle kulaklarının arkasını okşarken, bana sokulup tişörtümü yalamaya başlaı. "Ben de seni özledim, dostum."

Yeni, tanımadığım bir Chihuahua*, Mario'yu itmeye çalıştı ancak Mario yerinden kıpırdamadı.

"Peki senin adın ne? Lütfen bana Luigi** olduğunu söyle."

"Her ne kadar harika bir fikir olsa da hayır. Bu küçük prenses Nacho."

Rachelle'e baktım. "Nacho mu?"

"Bir barın arkasında, nacho yerken bulunduğundan bu ismi almış."

Mario'nun hayal kırıklığına rağmen ellerimi Nacho'nun üzerinde gezdirdim. Durumu iyi görünüyordu. Görünürde yara izi ya da bir sorunu yoktu. "Onu kimse sahiplenmedi mi?"

"Hayır, ama getirildikten kısa bir süre sonra Chihuahua arayan biri aradı. Onlara Nacho'dan bahsettiğimde rahatlamış gibilerdi ve telefonu hemen kapattılar. Sanırım onların köpeğiydi ve onu terk ettiler. Sonra da suçluluk hissedip iyi olduğundan emin olmak istediler."

"Şerefsizler," dedim. "Küfür için özür dilerim."

Rachelle elini salladı. "Lütfen. Benim kocam Deniz Kuvvetleri'ndeydi. On kat daha kötülerini söylüyor."

Ayağa kalktığımda, iki köpek de onları bırakmama itiraz ederek bacaklarıma atladı. Daha sonra Nacho zıplayarak Harper'ın yanına gitti, onu kokladı ve onun ayaklarının üstüne kıvrılıp yattı.

---

* Dünyanın en küçük türlerinden biri olan köpek ırkı.

** Mario video oyunu serisinde bulunan kurgusal bir karakterdir. Ayrıca Mario'nun daha genç ama daha uzun erkek kardeşi olarak bilinir.

"Ah, kahretsin. Çok kabayım. Harper, bu Rachelle. En sevdiğim veteriner teknikeri. Rachelle, bu Harper. O..."

"Arkadaşıyım," dedi Harper, *arkadaşlığımıza* hiç de inanmayan bakışlarını ikimizin arasında gezdiren Racelle'i selamlamak için elini uzatırken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," dedi, Rachelle ona yaklaşırken. "Bu adamın seni kandırmasına izin verme. Penny'nin onun favorisi olduğunu biliyorum. Altmış beş yaşlarında ve her zaman Collin'in kıçını okşuyor. Hepimiz biliyoruz ki buraya geri gelmesinin nedeni o."

Harper güldü. "Sana inanıyorum."

Rachelle, Nacho'nun tasmasını Harper'a, Mario'nunkini de bana uzattı. "Pekâlâ," dedi. "Dördünüze iyi eğlenceler. Sadece bir saat içinde döndüklerinden emin olun ki temizlik için zamanımız olsun."

"Tabii hanımefendi," dedim Mario'nun beni kapıya doğru çekiştirmesine izin vererek.

Ön kapıdan dışarı çıktık ve daha yirmi adım bile atamadan biri köpekleri sevmek için yaklaştı.

"Demek hayvanlara karşı zaafı olan bir hokey oyuncusu, ha?" Harper nihayet hedefimize doğru yola çıktığımızda sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Büyürken bir köpeğimiz vardı ve onu çok severdim. Her yere birlikte giderdik. Yemin ederim, Bobby öldüğünde üç hafta boyunca ağlamıştım."

"Köpeğinin adı Bobby miydi?"

"Evet. İsmi gelmiş geçmiş en iyi defans oyuncularından biri olan Bobby Orr'dan geliyor."

Sırıttı. "Tabii ki öyle."

Bizi sokağın biraz ilerisindeki parka doğru yönlendirerek, "Her neyse, bir köpek sahiplenmeyi hep istemişimdir ama tek yaşadığım ve programım da yoğun olduğu için bunu yapmak

içime sinmiyor. Bunun yerine, fırsat buldukça barınaktaki köpekleri gezdiriyorum. Böylece hem ben köpekleri sevebiliyorum hem de onlar hak ettikleri sevgi ve ilgiyi görüyorlar."

"Bu çok tatlı bir düşünce, Collin."

"Gerçekten önemli bir şey değil." Kızarmaya başladığını hissettiğim yanaklarımı görmediğini umarak omuz silktim.

Sonunda parka vardığımızda, köpekleri onlar için ayrılmış alana götürdüm ve çitlerin içinde tasmalarını çıkardım. Çılgına dönüp, bir ileri bir geri koşturmaya başladılar. Bölgelerini işaretlemek için birkaç adımda bir işemek için durdular.

Harper'la banklara oturup köpeklerin birkaç dakika oynamalarına izin verdik ancak gözümüz hep üzerlerindeydi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Harper'a baktım. Gözleri köpeklerin olduğu yöndeydi ama aklı çok daha uzaklarda, bambaşka bir yerdeydi.

"Tabii ki."

"Arabadayken kafamda seninle ilgili bir imaj oluşmuştu. Spor sektöründe çalışan sıradan bir adamdın," -bana attığı sert bakışı görmezden geldim- "ve tavuk parçaları yemek, korku filmleri izlemek gibi normal şeyler yapıyor ve seviyordun."

"O şeyleri hâlâ seviyorum."

"Doğru. Ama hokey oyuncusu olduğunu öğrendiğimde bunların hepsi aklımdan silindi. Sen..." Kafasını sallayarak bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Gözümde başka bir şeye dönüştün. Daha büyük bir şey. Ve şimdi..."

"Şimdi?"

"Şimdi hâlâ bacağına tekme atmak istiyorum."

Gülerek başımı eğdim. "Neden?"

"Çünkü sen hâlâ büyük, dokunulmaz bir şeysin ama aynı zamanda barınak köpeklerini yürüyüşe çıkaran, Rachelle'le çocukları hakkında sohbet eden, beni aptal sarhoşlardan kurtaran

ve kardeşine kötü davrandıkları için insanları dövmek gibi iyi şeyler yapan normal bir adamsın. Bu can sıkıcı."

"Can sıkıcı mı?"

"Evet! Çünkü sen..." Yorulmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "İşte, *sensin*! Seksi, ünlü, kötü bir şöhreti ama aynı zamanda içten içe altın gibi bir kalbi olan hokey oyuncususun. Ben ise sadece benim."

"İlk olarak," dedim ona doğru yaklaşırken. Bir kolumu bankın arkasına koyarken, diğer elimi gözlerini benimkilerle buluşturmak için yüzüne uzattım. "Seksi olduğumu düşünmen beni gururlandırdı."

Gözlerini devirip, elimden kurtulmaya çalıştı ama kaçmasına izin vermedim.

"İkincisi, ben hâlâ benim. Sana hokey oynadığımı söylememem dışında, söylediğim her şey doğruydu. Hokey hayatımın büyük bir parçası, evet. Bunu inkâr etmeyeceğim ama oyun dışında da bir kimliğim var."

"Bunu biliyorum. Ben sadece-"

"Üçüncüsü," diyerek sözünü kestim, "Sen *sadece* sen değilsin, Harper. Zekisin, komiksin ve muhteşemsin. İnanılmaz yeteneklisin. Bazen şu *sevimli,*" -kelimeyi vurguladığımdan emin oldum- "saçmalamalarını yapıyorsun. Neyi seviyorsan onu sevmeye devam ediyor ve bunun için kimseden özür dilemiyorsun. Toplum için belli bir kalıba sığmaya çalışmıyorsun. Sen sensin... ve işte tam da bu yüzden senden hoşlanıyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu, yalan söylediğime dair bir ipucu aradığına emindim.

Ama söylemiyordum. Her kelimesinde ciddiydim.

Sen diğer kızlar gibi değilsin, lafının çok klişe olduğunu biliyordum ama doğru olan buydu. Onu tanıdığım için profili

dikkatimi çekmeseydi bile başka bir nedenden dolayı çekeceğine emindim.

Birçok kez takım arkadaşlarımın eşleriyle tanışmış ve kendilerinden bahsetmelerini dinlemiştim. Sanki hepsi aynı senaryoyu okuyor gibi gelmişti. Hatta kahrolası sosyal medya hesapları bile aynı görünüyordu. Aynı filtreler, aynı içerik, aynı sponsorlu paylaşımlar, aynı kıyafetler, aynı evler.

Aynı, aynı, aynı.

Eskimişti. Sıkıcıydı.

Harper mı? O sıkıcı olmak dışında her şeydi.

"Ve dördüncüsü..." Ona daha da yaklaştığımda o da -bilerek mi yoksa bilinçsizce mi yapıyordu emin değildim- aynı şeyi yaptı. "Seni temin ederim ki ben dokunulmaz değilim. Bana istediğin zaman dokunabilirsin."

"Gördün mü? İşte bu!" İnleyerek uzaklaştı. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden?"

"Çünkü senden hoşlanmamı sağlıyor!"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Henüz bilmiyorum."

Harper onlara sarılmadan duramadığı için Nacho ve Mario'yu geride bırakmamız on beş dakika sürmüştü.

"Madem köpekleri bu kadar çok seviyorsun, neden bir tane almıyorsun?" Pawever in Love'dan çıkıp, arabamı bıraktığım kapalı otoparka doğru ilerlerken sordum.

"Bilmiyorum. Bu tür bir bağlılığa hazır olduğumdan pek emin değilim."

"Profilinde de bağlılıkla ilgili bir şeyler yazıyordu," diye belirttim.

"Ben sadece... tedbirliyim, hepsi bu." Bunu söylerken bana bakmadığından, ortada açılması gereken başka bir konu olduğunu hissettim ama bu gerçekten de beni ilgilendirmiyordu.

Ayrıca ben de ciddi bir ilişki aramıyordum. En azından şimdilik.

"Anladım. Ciddi olmayan, sıradan bir ilişki arıyor ve neler olacağını görmek istiyorsun, değil mi?

"Evet. Bu... sorun olur mu?"

Harper aklımı maçtan uzaklaştırmama yardımcı oluyordu. Ona ciddi bir şey sunacak konumda değildim ve o da bağlanacağı bir ilişki istemiyordu. Yani evet, ciddi olmayan, sıradan bir ilişki benim için mükemmel olurdu.

"Hayır, bunu yapabilirim."

"Güzel, güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Sırıttı. "Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Akşam yemeğine, istersen tabii."

"Ah, süper." Birkaç dakika önce guruldamasını duyduğuma emin olduğum karnını okşadı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Açlıktan ölüyorum. Nereye gidiyoruz?"

Sırıttım. "Sürpriz."

"Tahmin etmeliydim."

"Sadece açık fikirli olmalı ve belki de o tehlikeli tekmelerini kendine saklamalısın."

Onu parlak, koyu gri Audi S8'ime doğru yönlendirirken, gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi. Arabamı gördüğünde, bakışlarındaki şaşkınlığı fark ettim. Aslında takımdakilerin çoğunun kullandığı arabalarla kıyaslandığında çok da abartılı bir şey değildi.

"SUV'ne ne oldu?"

"Hâlâ tamirhanede. Yeniden boyatıp döşemesini yaptırıyorum."

"Ah." Arabaya tekrar baktı. "Ben de parasını ödemeyi bitirdiğim Honda'mın havalı olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı, ben binmesine yardım ederken. "Bunun için uygun giyinmemiş gibi hissediyorum."

Güldüm. "Arabama binmek için mi?"

"Evet."

"Bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama parasının hepsini kendin ödediğin Honda'nı çok havalı buluyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bunun için çok çalıştın ve benim kitabımda bu, tam olarak havalının tanımıdır."

Kapısını nazikçe kapatıp, direksiyonun başına geçtiğimde yüzünde bir gülümseme vardı.

Şehir merkezinde ilerlerken havadan sudan konuştuk. Havadan sudan konuşmaktan kastım, çoğunlukla Harper'ın arabamı internette aratıp bana arabamla ilgili her şeyi anlatmasıydı. Heyecanı çok tatlıydı ve ben başka bir otoparka girdiğimde, o çoktan arabamdan kendine de bir tane alabilmek için yılda ne kadar para kazanması gerektiğini planlamaya başlamıştı.

Eğer şu anda olduğu gibi gülümsemeye devam edecekse, ona bugün bir tane alabilirdim.

Fakat bunu ona söylemeyecektim çünkü böyle düşünmemem gerekiyordu.

Benim kahrolası sorunum neydi?

Düşüncelerimden sıyrıldım ve Harper'ın arabadan inmesine yardım ettim. Bana aynı şapşal sırıtışı gösterdi. Bu, beni hem kızdırmış hem de göğsümde bir şeylerin çırpınmasına neden olmuştu.

Her iki tepkiyi de görmezden gelerek gülümsedim.

"O sırıtışını koru."

Sırıtmayı bırakıp, mavi beyaz karışımı olan o güzel gözlerini kıstı.

"Neden?"

Bunu, soru sorar gibi söylememesine rağmen sadece daha fazla gülümseyerek onu hedefimize doğru yönlendirdim. Tuhaf bir kapının önünde durduğumuzda dikkatlice bana baktı.

"Neden şu anda oraya girmek istemiyormuş gibi hissediyorum?"

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Collin..."

"Gel hadi. Yemek bizi bekliyor."

Bu, onu harekete geçirmeye yetti. Kapıdan geçip loş binaya girdik. Her şeyden biraz sunan, sessiz bir yerdi. Ne çok süslüydü ne de çok sade.

Biz masaya doğru yönlendirilirken hoparlörlerden müzik sesi geliyordu. Garsonumuz içki siparişimizi aldı ve kısa süre içinde döneceğini söyledi.

"Burası da neresi böyle?"

"Akşam yemeği yiyebileceğimiz ve gösteri izleyebileceğimiz bir yer."

Kaşlarını çattı. "Ne tür bir gösteri?"

"Eğlenceli türden."

Dudakları gerginlikle büzüldüğünde, gülmeden edemedim. "Açık fikirli ol."

Garson tekrar ortaya çıktığında ellerinde içkilerimiz vardı.

"Pekâlâ, bu geceki eğlencenin tadını çıkarmanız için size ne ikram edebilirim?" Omuzlarını salladığında, kovboy kızlarından esinlenilmiş gömleğinin püsküllleri de sallandı.

Harper, "Ben atıştırmalık tabağı ve bir de patates kızartması alacağım," dedi. "Sonra da o ne yiyorsa ondan."

"Hamburger, lütfen. Az pişmiş olsun. İçinde sebze istemiyorum. Mümkünse bolca da patates kızartması."

"Elbette, tatlım. Siparişinizi hazırlayıp hemen getiriyorum. Eğlencemiz birazdan başlayacak. Lütfen ellerinizi kendinize saklamayı unutmayın. Bahşiş verilmesine izin verilir ve teşvik edilir." Göz kırptı. "İyi eğlenceler, canlarım."

"Collin..." Harper garsonumuzun arkasından bakarak, konuşmaya başladı. "Bu..." Bana baktı. "Beni bir drag şovuna* mı getirdin?"

"Hayır. Bu karaoke. Belki o harika sesinle sahneyi şereflendirmek istersin."

"Seni göt!" Güldü. "Sana bu hikâyeyi anlatmamam gerektiğini biliyordum, Osurukçu!"

"Tamam, bu çok kabaydı." Bana bir şeker paketi fırlattı. "Hey, bir şeyler fırlatmak yok!"

"Şarkı *söylemeyeceğim*."

"Tanrım, umarım söylemezsin. Berbat olduğunu duydum." Biramı içerken ona sırıtıyordum.

"Bunun *sadece* karaoke olduğuna emin misin?"

"Oldukça eminim, evet. Bu sabah baktım."

"Ama..." Etrafına bakındı. "Belki de tarihi karıştırmışsındır?"

Bakışlarını takip ettim. Kalabalık hem yaşlı hem de genç insanlarla doluydu. Rahat giyimli insanlar da vardı, şık giyimli insanlar da ve...

"Ah. *Ah.*"

Etrafa dikkatlice baktığımda her şey çok barizdi. İçeri ilk girdiğimizde bunu nasıl gözden kaçırmıştım, asla bilmiyordum.

Bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım. Şu an yüzünün halini görmelisin."

---

* Genellikle bir barda veya gece kulübünde, erkek ya da kadın kimliğine bürünen drag sanatçıları tarafından gerçekleştirilen bir eğlence biçimidir.

"Düşündüm ki... Ben..."

Harper gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Gitmek ister misin?"

"Ne? Hayır. Neden gitmek isteyeyim ki?"

"Çünkü burası," -elini salladı- "kesinlikle senin tarzın değil."

"Drag queenlerle* ilk kez karşılaştığımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Kardeşim LGBTQ+ üyeleri için güvenli bir yer işletiyor ve orada her zaman drag geceleri düzenliyorlar. Evde olduğum zamanlarda ona yardım ediyorum."

Bana bakarken ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne oldu?" diye sordum, bakışları altında kendimi rahatsız hissederek.

"Hiçbir şey. Sadece... beni şaşırttın."

"İyi yönden mi yoksa kötü yönden mi şaşırttım?"

"İyi. Çok iyi."

"Kraliçeler, krallar ve insanlar!" diye hoparlörlerden yüksek bir ses duyuldu. "Kollarınızı bağlayın çünkü bu gece muhteşem, hayat dolu ve harika görünüşü yüzünden yasadışı olması gereken Clitney Spears** bize katılıyor!"

Harper'ın ağzı açık kaldı. "Az önce *Clitney* Spears mı dediler?"

Işıklar söndüğünde, sadece bir çift topuklu ayakkabının sahnedeki tıkırtısı duyuldu. Sonra bir şarkının -muhtemelen Britney Spears'a ait bir şarkının- melodisi başladı ve ışıklar teker teker yanarak sahneyi aydınlattı. Sahnedeki sanatçı şarkı söyleyip, dans etmeye başladığında salondaki herkes çılgına döndü ve çığlık atıp, bağırdı.

---

* Drag queen, eğlence veya moda için genellikle abartılı feminen tavırlar ve toplumsal kadın rolleri benimseyerek kadın kıyafetleri giyen kişidir. Bu kişilikler genellikle erkekler tarafından yaratılır.

** İngilizce "Clitoris" olarak yazılan klitoris kelimesi ile şarkıcı Britney Spears'a gönderme yapılmış.

"Aman Tanrım," dedi Harper, gözlerini sanatçıdan ayırmadan. "Bu hayatımın en güzel gecesi olabilir."

Keşke gösterinin iyi olduğunu söyleyebilseydim.

Keşke yeni bir şey deneyimlediğimi söyleyebilseydim.

Gel gelelim bütün gece, sadece karşımda oturan kadına odaklanabildim.

Ve belki... belki de başından beri ihtiyacım olan şeyin, o olduğunu düşündüm.

Harper'ın kahkahası sessiz koridorda yankılandı. "Ve sonra kucağına düştüğünde, sen de neredeyse sandalyenden düşüyordun."

Daha fazla gülmeye devam ederken, bir yandan da bacaklarının üst kısmına vuruyordu.

Bu akşam planladığım -akşam yemeği ve karaoke olması gerekiyordu- gibi gitmemişti. Sadece tarihi karıştırdığım için değil, aynı zamanda sanatçılardan biri sahneden kucağıma düştüğü için. Topuğu gelip tam gözümün üstünü çizmiş, derimi yarmış ve pansuman yapılması için gösteriye ara verilmesine neden olmuştu.

Eminim çoktan sosyal medyada bir yerlerde yayınlanmıştı.

Yaşanan tüm aksiliklere rağmen yine de eğlenceli bir akşamdı çünkü Harper'ın bu kadar eğlenmesini izlemek beni çok mutlu etmişti.

Uzun zaman sonra ilk kez hokeyle ilgili tüm sıkıntılarımı unutmuştum.

Harper, kapısının önünde durduğunda kıkırdamaları kayboldu. Uzanıp parmağını başımdaki kesiğin üzerinde gezdirdi.

"Eminim yarın bunun yüzünden bir sürü soru sorulacak sana."

"Eh. Bırak istediklerini söylesinler."

Ellerini indirdiğinde, anın gerçekliğinin yüzüne yansıdığını görebildim.

"Şey, burası benim evim."

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet, bunu birkaç saat önce seni buradan aldığım zamandan hatırlıyorum."

Gerçekten nefret etmeye başladığım, o rahatsız edici sessizlik tekrar aramıza yerleşti. Bana baktı ve beklentiyle ellerini ovuşturdu.

Onu öpmemi bekliyordu.

Onu öpmemi *istiyordu.*

"Ah, siktir et," diye mırıldanarak parmak uçlarına kalktı ve ellerini saçlarımın arasına daldırarak beni kendine çekti.

Dudaklarımız birleştiği an, neye uğradığımı şaşırdım. Hayatım boyunca, hiçbir kadın beni öpmek için ilk adımı atmamıştı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda kocaman gözlerle bana baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Ağzı açık kaldı, şaşırmıştı. Utanmıştı. "Ben... Ben... *Aman Tanrım.* Özür dilerim. Düşündüm ki... Ben-"

Onu duvara yaslayarak sözünü kestim. Kucağıma aldığımda bir çığlık atarak, bacaklarını sanki oraya aitmiş gibi belime doladı. Bir elimle onu havada tutarken, diğer elimi saçlarının arasına kaydırıp başparmağımla yanağını okşadım. Mavi gözleri büyümüş, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Kendimi ona doğru bastırıp, bana ne yaptığını hissetmesini sağladığımda gözleri daha da açıldı.

"Az önce benden ilk öpücüğümüzü mü çaldın?"

Dudaklarının kenarlarında bir sırıtış belirdi. "Beklemekten yoruldum."

Başımı iki yana salladım ve dudaklarımız hafifçe birbirine değene kadar başımı onunkine yaklaştırdım.

"Bunun *böyle* olması gerekiyordu."

Dudaklarımı nazikçe onunkilerle birleştirip, yavaş ve yumuşak bir şekilde tadına baktım.

Ellerini göğsümden yukarı kaydırırken kısık bir sesle inlediğinde kontrolümü kaybettim. Yavaş ve yumuşak olmayı bırakıp, onu sertçe öpmeye başladım. Dilimi ağzının içine ittiğimde kahrolası derecede mahvoldum.

Tadı akşam yemeğinde içtiği tatlı şarap gibiydi ve çok güzeldi.

O çok güzeldi.

Kendimi ona biraz daha bastırdığımda, bir başka yumuşak iniltisi sessiz koridoru doldurdu. Sürtünmeyi arttırmak için kalçalarını hareket ettirdi. Azgın ergenler gibi birbirimizi kıyafetlerimizin üzerinden beceriyorduk ve durmak istediğimi hiç sanmıyordum.

Teninin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için parmaklarımı bluzunun altına soktum. Ellerini saçlarıma geçirip beni daha fazla kendine çekti ve aynı anda bir şekilde beni uzaklaştırdı.

Dudaklarıma doğru, "Collin..." diye fısıldadı.

İsteksizce geri çekildiğimde, nefeslerim buz üzerinde saatlerce vakit geçirmişim gibi keskin ve hızlıydı. Bunu yüksek sesle itiraf etmekte zorlanırdım, ama bu? Buz pistinin bana verebileceği her şeyden çok daha iyiydi.

"İçeri gel."

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Arka cebinde hissettiğim anahtarları çıkarıp birini kapıya yerleştirdim.

Sanki lanet bir mucizeymiş gibi kapı anında açıldı.

Henüz onu içeri taşımak için hareket etmediğimden, bana bakarken kaşlarını çattı.

"Emin misin?" diye sordum. "Çünkü dairene girersek, bunun geri dönüşü olmayacak. Seni becereceğim, Harper."

Sözlerim karşısında nefesi kesildi ve gözleri şehvetle karardı.

"Önce sert ve hızlı olacak," diye devam ettim. "Sonra yumuşak ve yavaş olacak. Bunlardan sonra bile seninle işim bitmeyecek. Daha fazlasını isteyeceğim."

Yutkunup, parmaklarının arasındaki saçlarımı çekti.

"Bu yüzden tekrar soruyorum, emin misin?"

Sanki düşünüyormuş gibi alt dudağını dişleriyle ısırdı. Dudaklarını dişleri arasından kurtarıp, acısını hafifletmek için kendi dudaklarımın arasına almak istiyordum.

Ama bekledim.

Bunun kararını kendisi vermeliydi.

Sonunda dişlerini çekip, dudaklarından şimdiye kadar dökülen en tatlı sözcüğü söyledi.

"Evet."

BÖLÜM 16

Ben daha sözümü bitiremeden Collin dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Ardından ön kapımı iterek açıp, ayağıyla çarparak kapattı. Bunları yaparken dudaklarını bir kez bile dudaklarımdan ayırmadı.

Beni başka bir duvara doğru itti ve tek düşünebildiğim, beni burada tutarken tişörtünün altındaki kaslarının kahrolası derecede ateşli göründüğüydü.

Onu hissetme ihtiyacıyla ceketini üstünden sıyırdığımda, o da omuzlarımı saran hırkayı iterek uzaklaştırdı. Hırka yere düşerken, bluzumu yukarı sıyırarak parmaklarını aşırı ısınmış tenimde gezdirdi.

Sonra da bluzum vücudumu terk etti. Bacaklarım onun beline dolanmışken üzerimde sadece kot pantolonum ve sütyenim vardı.

Kahretsin, bu sabah güzel bir sütyen giydiğim için mutluydum.

Collin'in bana bakan yeşil gözleri, sanki beni içine çekiyordu. Gözlerindeki ateş tenimi yakarken, bakışlarının değdiği her bir santimi hissedebiliyordum.

"Yatak odan," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yatak odan nerede?"

Titreyen parmağımla arkasındaki koridoru işaret ettim. Beni serbest bıraktı ve ayaklarımın yere değmesine izin verdi. Keşke bırakmasaydı diye düşündüm çünkü şu anda arzuyla titremekten ayakta duramıyordum.

"İlerle."

Tek bir kelime.

Tek söylediği buydu.

Bu yüzden ben de söylediğini yaptım ve ilerledim.

Sendeleyerek yanından geçip hızlıca odama ilerlerken, arkamdaki varlığı gerçekten hoşlanmaya başladığım sıcaklığıyla beni bir battaniye gibi sarıyordu.

Odama ulaştığımızda ışığı yaktı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Işıklar açık mı olacaktı? Ne çeşit bir manyaktı?

Sanki içten içe çıldırdığımı biliyormuş gibi, "Seni görmek istiyorum," diye açıkladı.

Ellerini belime dolarken beni kendisine doğru çekti. Saçlarımı bir tarafa toplayıp, kendine alan açarken ereksiyonunun sırtıma değdiğini hissedebiliyordum.

Dudakları açıkta kalan boynumda gezindi. Sütyenim kollarımdan aşağı kaymaya başlayana kadar, kopçasını açtığını fark etmedim bile. Vücudumun üst kısmındaki son giysinin de yere düşmesine izin verdiğimde benim yarı çıplak, onunsa tamamen giyinik olduğunun farkına vardım.

Normalde birinin önünde bu kadar çıplak olmaktan utanırdım ama Collin'leyken utanmıyordum.

Collin'leyken asla utanmıyordum.

Göğüslerimi avuçladı ve parmaklarıyla sertleşmiş meme uçlarımı okşadı. "Profilini gördüğümden beri bunlara dokunmak istiyordum."

"Öyle mi?" Boynumu dişlediği için sesim nefes nefese çıkmıştı.

Dilini, ısırdığı yerde gezdirirken, "Evet," diyerek cevapladı.

Bir eli göğsümde kalırken diğeri karnımdan aşağı, kotumun üst kısmına doğru ilerliyordu. Parmakları külotumun kenarında gezindi. "Fotoğraflarından birinde göğüslerini belli eden, şık, seksi, lacivert bir elbise giymiştin." Bir daha ısırdı. "Çok belliydiler. O gece herkesin sana baktığından eminim."

Eli iç çamaşırımın içine girip, düzgünce tıraş ettiğim kadınlığıma dokunurken, "Deniz Kuvvetleri Balosu," dedim. "Ryan'ın erkek kardeşi bir denizci."

Bunu ona neden söylediğimden emin değildim. Önemli bir şey değildi.

"Harper?"

"Hımm."

Soru sormuyordum. Bu, sadece parmağının ucuyla klitorisimi okşarken çıkardığım saf iniltiydi.

"Şu anda başka erkekler hakkında konuşma. Elim senin amındayken olmaz."

Başımı salladım ve yutkundum, o şişmiş klitorisimin üzerinde yavaş, kısa daireler çizerken kendimi ayakta tutmaya çalıştım.

Yemin ederim ki şu anda, sadece bu nazik dokunuşuyla bile boşalabilirdim.

İşin çılgın tarafı bunun, uzun zamandır dokunulmamış olmamdan değil de Collin'den kaynaklı olduğunu biliyordum.

Bir eli göğsümde, diğer eli bacaklarımın arasındayken, orada ne kadar durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama çok uzun sürmediğine bahse girebilirdim. Gelmek üzereydim ve yemin ederim, Collin biraz daha baskı uygulayıp bir iki kere daha ovsa patlayacaktım.

Ama yapmadı.

Elini çektiğinde sızlandım.

Tehditkâr bir şekilde kıkırdadı. "Pantolonunu çıkar ve yatağa uzan."

Bir saniye bile kaybetmedim. İç çamaşırımı üzerimde bırakarak pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdim ve yatağa ilerleyip sırt üstü uzandım. Collin yatağın kenarında durmuş, bana bakarken bakışlarında bariz bir tutku vardı. Tişörtünü kafasının üzerinden sıyırdı ve onlara bakarak çok fazla zaman harcadığım o karın kaslarını nihayet ortaya çıkardı.

Siktir, inanılmaz görünüyordu. Tüm kasları belirgindi ve keskin hatları sanki taştan yontulmuş gibiydi.

Sık sık resim yapmazdım -ve kesinlikle insan resmi yapmazdım- ama şövalemi ve fırçamı alıp bu görüntüyü tuvale aktarmak için çılgınca bir istek duyuyordum.

Bir dizini yatağa koyduğunda yatak onun ağırlığıyla çöktü. Yavaşça, neredeyse fazla yavaş bir şekilde bana doğru ilerledi.

Sanki ait olduğu yer orasıymış gibi kendini bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde, vücutlarımız birbirine uyum sağlamak için yaratılmışçasına şekillendi. Aleti kot pantolonunu zorluyordu. Pantolonunun kumaşı tenim için sert olsa da Collin, aletini bana sürttüğünde çok iyi hissettiriyordu.

Dudaklarıyla dudaklarımı yakalayıp, hiddetli bir şekilde öpmeye başladığında ellerimi karnında ve sırtında dolaştırarak kaslarını keşfettim.

Her bir kıvrımını ve sertliğini hissediyordum.

Bu sırada onun elleri de beni keşfediyordu. Parmakları yan taraflarımda gezinip kendi yollarını çiziyordu.

Çenemden aşağı ilerleyerek boynumu, ardından da göğüslerimi öpmeye başladı. Ağzını büzülmüş meme ucumun etrafına kapatıp, ustaca emerken gözlerini bir saniye bile benimkilerden

ayırmadı. Dişlerini hassas noktanın üzerinde gezdirdi ve dilini döndürerek ısırığını yatıştırdı. Aynı muameleyi diğer meme ucuma da yaptığında, bacaklarımın arasındaki kör edici ağrıyı dindirecek bir şeye ihtiyaç duyarak, kadınlığımı aletine doğru ileri geri sürtmeye başladım.

Üstündeki ıslaklığı hissetmemesinin imkânı yoktu. İhtiyacım olan şeyi anlayarak meme uçlarımı son kez yaladı ve ağzı bacaklarımın arasına varana kadar durmadan, dudaklarını vücudumdan aşağı doğru sürükledi.

Uyluklarımın hassas yerlerini ısırdığında, kimsenin göremeyeceği yerlerime tam da bu şeyi yapacağına dair verdiği sözü düşünmeden edemedim.

"Bunu seviyor musun?"

"Neyi?"

"Bu iç çamaşırını..." Bir parmağını üzerimde gezdirdi, inledim. "Seviyor musun?"

"Ben... evet?" Bilmiyordum. Zar zor düşünebiliyordum. Hatta şu anda ne giydiğimi bile hatırlayamıyordum.

"O zaman çok yazık olacak, değil mi?"

Kumaşın yırtılma sesini duyduğumda çıplak kadınlığıma soğuk bir hava çarptı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, dilini kıvrımlarımda gezdirmeye başladı ve uzun uzun yaladıktan sonra klitorisimi ağzına alıp emdi.

Nefesimin kesildiğine yemin edebilirdim.

Daha önce hiç olmadığı kadar sert ve hızlı bir şekilde boşalırken, tüm vücudum titredi fakat bu onu durdurmadı. Sadece yalamaya ve emmeye devam etti, beni tüketiyordu.

Bir sihirbaz gibi beni tekrar boşalmanın sınırına getirdiğinde, tam gelmek üzereyken ağzını geri çekti.

"Aman Tanrım. Senden nefret ediyorum."

Yüzüme yaklaşırken güldü. "Amının dilimi nasıl sıktığına bakacak olursak, bundan oldukça şüpheliyim."

Amının.

Söyledikleri kulağa çok edepsiz geliyordu. Bu... Tanrım. Biraz ateşliydi.

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudaklarından kendi tadımı alabiliyordum... *Dilinden.*

Geri çekildiğinde, neredeyse ağlayacaktım ama yataktan kalkıp kot pantolonunun düğmesini açtığında, bu fikrimden hemen vazgeçtim.

Elini arka cebine uzatıp cüzdanını çıkardı ve içinden bir prezervatif alıp -neden yanında bulundurduğunu düşünmek istemiyordum- bana fırlattı.

Ellerini tekrar kot pantolonuna uzatıp, tek kaşını kaldırarak tepkimi bekledi.

Eğer bu anı durduracağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Onu durduramayacak kadar, bu anın yaşanmasını istiyordum. Onu üstümde hissetmek istiyordum... İçimde. Onun da benim gibi kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Bir şey söylemediğimde fermuarını yavaşça indirdi. Gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım. Ne pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardığında ne de yatağa tekrar çıktığında. Ne dizlerinin üzerinde bana doğru eğilip prezervatifi açtığında ne de gözleri bacaklarımın arasındaki çıplaklıkta gezinirken. Ne prezervatifi uzunluğu boyunca kaydırdığında ne de kendini birkaç kez okşadığı anda. Kendini üstüme bırakıp, bir bacağımı beline doladığında ve aletini girişime hizaladığında, gözlerim hâlâ onun üzerindeydi.

İnleyerek yavaşça içime girdiğinde gözlerimi kapattım. Beni daha önce hiç esnemediğim kadar esnetirken, verdiği hissin

tadını çıkardım. Büyüktü, acıtıyordu ama aynı zamanda çok iyi hissettiriyordu.

"Bana bak," diye emretti.

Baktım.

"Siktir," diye mırıldandı kendini benden uzakta tutarken. Beni büyüklüğüne alıştırmaya çalıştığından, hareket etmeye cesaret edememişti. "Harika hissettiriyorsun. Çok iyi. Hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Bunu hayal mi ettin?"

"Çok fazla."

İki kez yutkunduğunda, şakaklarında oluşmaya başlayan minik ter tanecikleri gözümden kaçmadı.

"Collin?"

"Evet?" Sesi zar zor çıkmasına rağmen onu duydum.

"Sert ve hızlı olacak dediğini hatırlıyorum."

Sözlerim üzerine gözleri benimkilerle buluştu. Sanki içinde bir şeyler kırılmış gibiydi. Kendini dizginlemeyi bırakıp, dizlerinin üzerine çöktü ve ustalıkla içime girdi. Bana kıyasla ne kadar çok pratik yaptığını, bu becerisini de buzdaki becerisi kadar geliştirmiş olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Tekrar tekrar içime girerken alnını benimkine dayadı, "Sadece sen, Harper," diye fısıldadı. "Sadece sen."

Ne demek istediğini anlamamış olmama rağmen sözleri beni ıslatmaya yetmişti.

İçimde gidip gelmeye devam ederken, ellerimi sırtında gezdirdim ve onu kendime daha çok yaklaştırdım. Kaslarının ellerimin hareketine karşı kasılmasını, vücudunun üzerimde hareket edişini sevmiştim.

Bir elini aramıza soktu ve parmağı klitorisimi bulup, daireler çizerek okşadığında ikinci orgazm anında beni yakaladı.

Eline boşaldığımda beni bir kez daha okşayarak, "Lanet olsun, çok güzel," dedi.

Sanki başından beri benim boşalmamı bekliyormuş gibi kalçalarımı kavradı. Hareketsiz kalana kadar içime daha sert, daha hızlı girmeye devam etti. Boşaldığında ağzını açmış, gözlerini sımsıkı kapatmış ve başını geriye atmıştı.

Kendini yatağa, yanıma bıraktı. Uzanırken hâlâ ellerim titriyordu ve tamamen tükenmiş durumdaydım. Dairedeki tek ses bizim ağır soluklarımızdı. Collin'in, eğer çok zorlarsa göğsümden fırlamaya çalışan kalbimin sesini duyabileceğine emindim.

Bu ciddi bir şey değil, Harper. Bağlanmak yok.

Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliydim.

Sabahın ilk ışıkları yatak odasına yayılıp, gözlerime ulaştığında beni hiç uyanmak istemediğim bir rüyadan kaldırdı. Rüyamda Collin'le birlikte yataktaydım. Yüzünü bacaklarımın arasına gömmüş, beni defalarca boşaltıyordu. Beni önce sertçe, sonra yavaşça beceriyor, en son da yüzü yine bacaklarımın arasındayken beni uyandırıyordu.

Battaniyenin üzerinde gerinirken vücudumun ağrıdığını ve yorgun olduğumu hissettim.

İşte o zaman her şey aklımda canlandı.

Dün gece rüya değildi.

Tüm o şeyler yaşanmıştı.

Collin.

Gözlerimi açıp onu aradım ama yatağın onun yattığı tarafı, sanki bir süredir boşmuş gibi soğuktu.

Doğrularak, odada ondan bir iz var mı diye etrafıma bakındım. Yere saçtığı kıyafetleri yoktu. Duştan sonra kullandığı havlu -şifonyerin yanında yere fırlattığı- bıraktığı yerde değildi.

Gitmişti.

Bunun beni hayal kırıklığına uğratmaması için çabalıyordum çünkü tabii ki gidecekti. Seviştikten sonra kalmasının, onun için rutin bir şey olmadığına emindim. Ayrıca bana kahvaltı falan hazırlamasını da beklemiyordum.

Aslında ben ciddi bir şey istemediğim için gitmişti.

Yine de en azından bir veda güzel olabilirdi.

Beynimin bacaklarımın arasındaki ağrıyı görmezden gelmesini umarak, yataktan çıktım ve banyoya doğru ilerledim. İşimi halledip, şu anda hissettiklerimden arınmaya çalışarak duşa girdim.

Sonunda mutfağa girdiğimde duraksadım.

Masanın üzerinde parlak, bebek mavisi bir kutu duruyordu.

Yanında da bir kâğıt parçası vardı.

Ona kızıp, hiç düşünmeden gittiğini varsaydığım için kendimi suçlu hissettim ama daha da önemlisi kendime, önemsememem gerektiğini bilmeme rağmen önemsediğim için kızdım.

Kâğıda uzandım. Daha ne yazdığını okumadan bile yüzümü bir sırıtış kaplamıştı.

Günaydın, güzelim.

Umarım bu donutlar, erken ayrılmak zorunda kaldığım gerçeğini telafi eder. Bunları, harika donutları olan küçük bir yemek arabasından aldım. Şehirdeki en sevdiğim yerlerden biridir. İzin verirsen bir dahaki sefere, seni oraya götürmek isterim. Umarım izin verirsin.

Col

Not: Uykunda şarkı söylediğini biliyor muydun? Ailen, American Idol'a katılmaman için sana para verme konusunda haklıymış.

Kutuyu açtığımda içinde iki donut vardı; biri sade, diğeri ise üzeri beyaz kremayla kaplanmış çikolatalıydı.

İlk önce çikolatalı olana uzandım.

Bir ısırık aldığımda, neredeyse inliyordum.

Hatırlamıştı.

Çikolatalı donutun içinde krema dolgusu vardı ve bana tam olarak Ding Dong'u hatırlatıyordu. Sadece bu, ondan daha lezzetliydi.

Tuzlu karamel ve kahve şurubu karışımından oluşan bir kahve yaptım. Diğer donutu da alarak balkonuma ilerledim.

O sırada Collin'in numarasının bende olmadığını fark ettiğim için BeeMine uygulamasını açarak, ona mesaj attım.

KorkutucuHarper
Öncelikle donutlar için teşekkür ederim. Harikaydılar.

KorkutucuHarper
İkincisi, cevabım evet. Bir dahaki sefere beni oraya götürebilirsin.

KorkutucuHarper
Üçüncüsü, dün gece için teşekkür ederim. Dün... *vay canına*. Söyleyecek bir kelime bile bulamıyorum.

HokeyciÇocuk69
*Vay canına*yı memnuniyetle kabul edeceğim.

KorkutucuHarper
Fazla mı ukalasın?

HokeyciÇocuk69
Kendinden emin diyelim.

HokeyciÇocuk69
Erken ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Sabah antrenmanım vardı. Genelde maç günleri gelmek isteğe bağlı oluyor ama burada olmam gerekiyor gibi hissettim.

KorkutucuHarper
Tamamen anlıyorum. Gerçi kaçtığını sanıp biraz endişelendim.

HokeyciÇocuk69
Donutları yastığının üstüne koymam gerektiğini biliyordum. Ama sen biraz dağınık yatıyorsun. Onların üzerinde yuvarlanmanı istemedim.

KorkutucuHarper
Bunu takdir ediyorum. Onları yine de yerdim ama teşekkürler.

HokeyciÇocuk69
Birisi yüzümdeki kesiğin sebebini sordu bile.

KorkutucuHarper
Hahaha! Onlara ne söyledin?

HokeyciÇocuk69
Gerçeği. Bir drag queenin ayakkabısıyla beni kestiğini.

HokeyciÇocuk69
Benimle alay etmeyi bırakmıyorlar.

KorkutucuHarper
Umarım o yara izi kalır demek, yanlış olur mu? Gelecekteki eşine ve çocuklarına, o yaranın sebebini açıkladığını hayal edebiliyor musun?

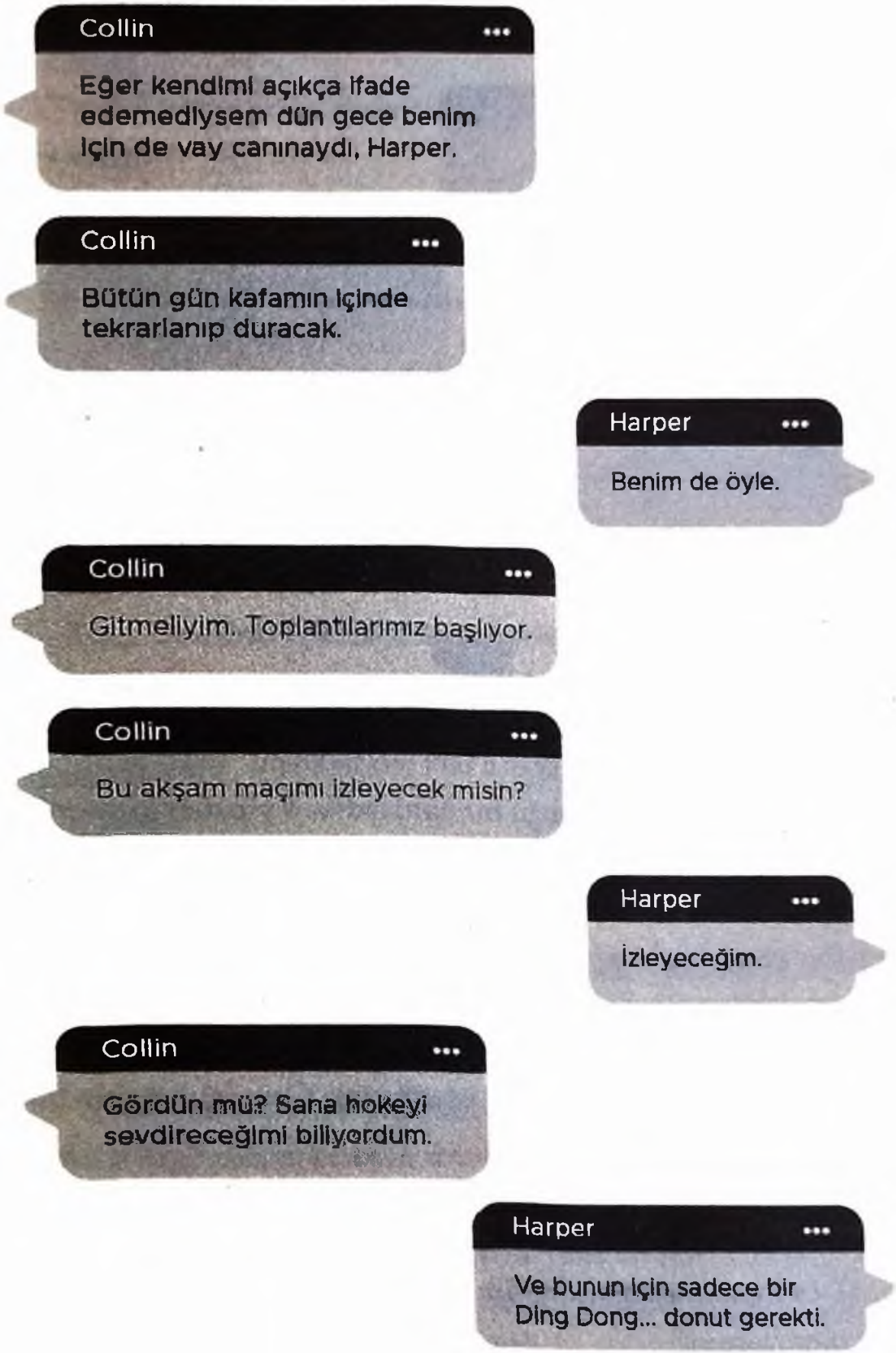
HokeyciÇocuk69
Eğer şansım yaver giderse buna gerek kalmayacak.

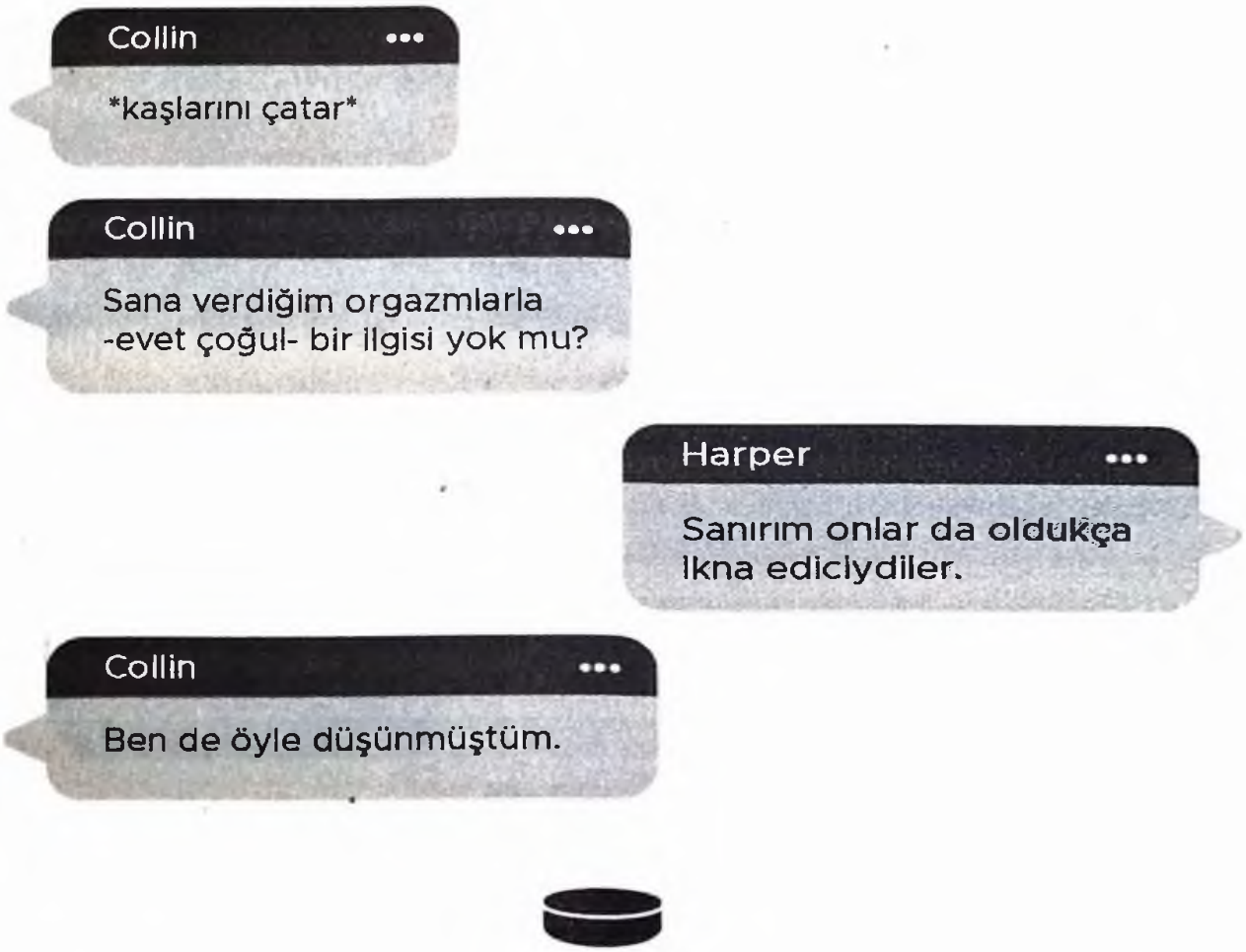
HokeyciÇocuk69
Seni tekrar görmek için şimdiden sabırsızlanıyorum.

HokeyciÇocuk69
Seni sonra arayabilir miyim?

KorkutucuHarper
Bu hoşuma gider.

Ona telefon numaramı gönderdim. Anında bir mesaj geldiğinde kalbim hızla çarptı.

"Ha! Biliyordum! Artık kesinlikle hokey sürtüğü oldun!"

Masanın karşısından Ryan'a ters ters baktım. "Şşşt! Sesini alçalt." Sporcuların bulunduğu bir bardaydık, o yüzden kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Collin, maçını izleyip izlemeyeceğimi sorduğunda evet demiştim ancak hiç hesaplayamadığım bir şey oldu. Spor kanallarını izleyebileceğim bir kablolu yayınım yoktu. Hatta bir hokey maçı izlemek için hangi kanala bakacağımı bile söyleyemezdim, bu yüzden de Ryan'dan yardım istemiştim. Önerisi üzerine bir spor barına gelmiştik.

Bence, Steven'ın kırdığı kalbini onarmak için evde geçirdiği geceden sonra dışarı çıkmak istiyordu.

"Ben hokey sürtüğü değilim. Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Öyle bir şey var mı, onu da bilmiyorum. Bu kadar insanın arasında, senin maç izleme arayışında olduğuna hâlâ inanamıyorum. Dün gece seni iyi becermiş olmalı."

"Ryan!"

"Ne? Öyle yapmış! Buraya gelirken, düzgün yürüyemediğini fark ettim."

Bu utanç verici konuşmayı, başka birinin duymadığını umarak yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Ama gerçek şuydu ki... beni gerçekten iyi becermişti.

Hatta çok, çok iyi.

Bugün uyuklamak, projelerime geç başlamak ve sadece Collin'in ellerinin üzerimde olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamamış olduğum için berbat bir haldeydim. Sonunda saat dört gibi pes ederek, çalışmayı bırakmış ve hissettiklerimden uzaklaşmak için banyoya girmiştim.

Ryan ellerimi yüzümden çekerken ona, "Çok kötüsün," dedim.

"Ve buna bayılıyorsun. Ayrıca ben sana sataşmazsam kim sataşacak?"

Collin.

"Aman Tanrım. Yine onu düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır, düşünmüyordum."

"Düşünüyordun. Onu düşündüğünde yüzünde beliren o şapşal sırıtma tekrar ortaya çıktı."

Ona bir kez daha öldürücü bir bakış attığımda, sadece güldü.

"Peki, harika seks yapması dışında, gerçekte nasıl biriydi? Onu tekrar görmek istiyor musun... yatak odasının dışında mesela?"

Mesele de buydu. Seks güzeldi ama bence bu kadar güzel olmasının bir diğer nedeni de onun yanında olmanın bu kadar kolay olması ve iyi hissettirmesiydi.

Sanırım şimdiye kadar çıktığım herhangi bir erkek, çıktığı kızı yanlışlıkla bir drag şovuna götürdüğünü öğrendiği anda kaçardı. Sahip oldukları azıcık boş zamanı da kesinlikle bir hayvan barınağında geçirmezlerdi. Benim için kapıları açmazlar ve arabalarına binmeme yardım etmezlerdi. Neredeyse altıma işeyene kadar beni güldürmezlerdi.

Gelgelelim Collin'le hepsi çok farklıydı.

"Gerçekten çok iyiydi," dedim, Ryan'a. "Neredeyse fazla iyiydi."

"Çok mu iyiydi?"

"Evet. Hani bir filme gidersin ve filmle ilgili her şey mükemmeldir; sevimli bir tanışma, müzik, arka plandaki hikâyeler... hepsini seversin. Ama sonra eve dönüp eleştirileri okursun, kaçırdığın tüm küçük detayları görürsün ve o da mükemmel olan filmi senin için mahveder? Collin'de de durum böyle. O mükemmel ve ben de onun göründüğü kadar mükemmel olmadığını anlamak için eleştirilerin gelmesini bekliyorum."

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini anlıyorum..." Dirseklerini masaya dayadı. "Ama ya öyleyse? Ya o kadar iyi ve mükemmelse?"

"Bu mümkün değil."

Kaşlarını çattı. "Değil mi? Yani Goldie Hawn ve Kurt Russell'a bak. Evli bile değiller ama harika bir ilişkileri var."

"Onlar istisnaydı. Ayrıca bunu umutsuz bir romantik olduğun ve destansı bir aşk hikâyemiz olmasını umduğun için söylüyorsun."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu doğru. Öyleyim. Ama belki de bu sefer haklıyımdır."

"Haklı değilsin. Aramızdaki ciddi bir şey değil."

"Bunu, o mu söyledi?"

"İkimiz de söyledik."

"Hımm. İlginç."

"Neden ilginçmiş?"

"Hiç," dedi televizyonu işaret ederek. "Bak, seninki çıktı."

Dikkatimi konudan uzaklaştırma çabasına izin verdim çünkü gerçekten Collin'in maçını izlemek istiyordum.

Ama Ryan'ın söylediklerini bütün gece unutamamıştım.

Comets kazandığında ve Collin maçtan sonra beni arayıp evime gelip gelemeyeceğini sorduğunda da. Beni soyup yatağa yatırdığında ve yavaşça içime girdiğinde de. Ve *belki aramızda daha fazlası olabilir...* diye düşünerek uykuya daldığımda da unutamamıştım.

BÖLÜM 17

Henüz sezonun başıydı, uğursuzluk getirmeye falan çalışmıyordum ama şimdiden çok iyi durumdaydık. Altı maçlık bir galibiyet serimiz vardı ve bu altı maçın biri hariç hepsinde sayı yapmıştım.

Koç benden memnundu. Shep benden memnundu. Colter da sonunda kahrolası yakamdan düşmüştü.

İçimdeki batıl inançlı hokey oyuncusundan mı kaynaklı bilmiyorum ama yaşanan bu güzel olayların, Harper'dan kaynaklandığını düşünmeden edemiyordum.

Sanırım o, benim uğurumdu.

"Col, dostum. O gol inanılmazdı. Kutlamaya geliyor musun?" diye sordu Rhodes yanımdaki banka çökerken. "Burada harika drag kulüpler olduğunu duydum."

Vegas'ta yeni bir galibiyet kazanmıştık ve yarın sabaha kadar buradan ayrılmayacaktık. Bu yüzden takımdaki bazı çocuklar kutlamak için içki içip, çapkınlık yapmaya gideceklerdi.

Ona gözlerimi devirdim. "Hayır. Böyle iyiyim. Ben-"

"Kızını mı arayacaksın?"

"O *benim* kızım değil."

"Dostum, hadi ama." Bana bir bakış attı. "Yolda olduğumuz her gece onu aradın, olmadığımız zamanlarda da onun evinde kaldın. Kabul et, o senin kızın."

"Hayır." Kafamı salladım. "Aramızda ciddi bir şey yok."

Bu konuda anlaşmıştık. Basit ve kolay olacaktı. Puanımı yükseltmeye ve maçları kazanmaya odaklanmam gerektiği için olması gereken buydu. Aramızdakiler benim için gayet iyiydi.

"Hı hı. Aynen öyledir."

Sesinden benimle aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu. Yine de sırtımı sıvazladı ve soyunmamı bitirmem için yanımdan ayrıldı.

Hızlıca duş alıp, otobüse yetişmek için tam zamanında giyindim. Otele vardıktan sonra çoğu kişi eşyalarını bırakıp tekrar dışarı çıktı. Ben de odada kalıp, akşam yemeği sipariş ettim ve yatağıma uzanarak Harper'ı aradım.

Orada saat geç olmasına rağmen uyanık olduğunu biliyordum. Ona her ne kadar maçları, özellikle de farklı zaman dilimlerindeki maçları izlemek için uyanık kalmasına gerek olmadığını söylesem de bana sadece gülmüştü.

Bunu kabul etmeye hazır olduğunu sanmıyordum ama hokeye tamamen bağımlı olmuştu.

"Selam."

Yumuşak, pürüzsüz sesini duyduğumda, "Selam," dedim sırıtarak. "Lütfen bana o golü gördüğünü söyle."

"Colter'ın attığını mı? Evet, çok iyiydi."

Göğsümden bir hırıltı çıktığında güldü.

"Evet Collin, attığın golü gördüm. Çok *güzeldi**."

"Güzel, ha? Bakıyorum da birileri hokey dilini öğrenmeye başlamış."

---

* "Beauty" hokeyde sadece yetenekleri için değil, aynı zamanda kişiliği için sevilen oyunculara söylenen bir terimdir. Takımdaki en havalı kişilere söylenir.

"Spikerlerin söylediği birkaç şeyi internette aratmış olabilirim. Bazen yabancı bir dil konuşuyor gibiler."

"Hızlı öğreniyorsun."

"Deniyorum. *Güzel* golün dışında," -gülümsemesini duyabildiğime yemin edebilirdim- "gecen nasıldı?"

"Aynı bok, farklı şehir. Az önce oda servisinden bir şeyler sipariş ettim ve televizyon izlemeyi planlıyorum. Bu kadar benden konuştuğumuz yeter. Senin günün nasıldı?"

"Uzun." İç çekti. Onu, elinde bir şarap kadehiyle kanepesinde otururken hayal ediyordum. "Ama bugün üç yeni sipariş aldım, bu beni ve banka hesabımı çok mutlu etti."

"Stüdyonu hiç görebilecek miyim?"

R'yi uzatarak, "Hayır," dedi.

En son oraya gittiğimde, ne yaptığını görmek için içeri girmeye çalışmıştım ancak kapıyı kilitlemişti. Bu konuda neden bu kadar utangaç olduğunu anlamıyordum. Bunu yaparak geçimini sağlıyorsa yetenekli olduğu açıktı.

Yine de şimdilik onu zorlamayacaktım.

"Ee, şu an ne giyiyorsun?"

Aniden konuyu değiştirdiğimde kahkaha attı. "Vay canına. Harika bir geçiş."

"Bu, sorumun cevabı değil."

"Evet, sanırım değil."

Su sesi duyduğumda yatakta doğruldum. "Küvette misin?"

"Belki," dedi alaycı bir şekilde kelimeyi uzatarak.

İnledim. "Çok fenasın, biliyorsun değil mi?"

"Sanki beni iki gece önce görmemişsin gibi konuşuyorsun."

"Yeterli değildi."

"Sen sadece düzenli olarak sevişmeyi seviyorsun."

"Ve seninle vakit geçirmeyi."

Kapım çaldığında, ayağa kalkıp oda servisini içeri aldım. Adama bahşiş verdim ve bu kadar geç bir saatte getirdiği için teşekkür ettim.

Yatağa tekrar yerleştiğimde, Harper'ın henüz cevap vermediğini fark ettim.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

"Evet."

"Bunun sadece seksle ilgili olmadığını biliyorsun, değil mi? Seninle vakit geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun? Yeterince söylememiş olma ihtimalime karşı, tekrar söyleyeyim. Senden hoşlanıyorum, Harper."

"Ben de senden hoşlanıyorum, Collin."

"Bana göğüslerini gösterecek kadar mı?"

Güldü. "Az önce her şeyin seks olmadığını söylüyordun."

"Ve ciddiydim. Ama şu anda seni küvette çıplak bir halde düşündüğüm için sikim pantolonuma baskı yapmaya başladı ve göğüslerini görmeyi gerçekten çok ama çok istiyorum."

Kulağıma gelen bip sesiyle telefonu uzaklaştırdım ve sırıtarak FaceTime aramasını kabul ettim. Etrafı köpüklerle kaplı Harper, ekranda belirdiğinde daha önce söylediğim sözlerin ne kadar doğru olduğunu anladım.

Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Onu görmek, onu özlediğim gerçeğini bana hatırlatmıştı.

Sadece seksi değil, *onu* da özlemiştim ki ben, insanları özlemeye alışkın biri değildim.

"Merhaba."

Bu basit kelimeyle yanakları kızardı. Telefonu bir şeyin üzerine dayayıp tekrar küvete yaslandı. "Merhaba."

"Sana hiç sevimli olduğunu söyleyen oldu mu, Harper?"

Gözlerini devirdi. "Sana hiç sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Daha önce bana böyle dendiğini hatırlıyor gibiyim."

Küvetin içinde kıpırdandı. Göğüs tanrıları bugün benim tarafımda olmalıydı çünkü kesinlikle meme ucunu görmüştüm.

"Memelerini bana bilerek mi gösterdin?"

"Ah. Öyle mi yapmışım?" Haince sırıttı. "Benim hatam."

"Beni öldürüyorsun."

"Öldürüyor muyum?

"Evet. Keşke şu anda orada olsaydım."

"Burada olmanı ben de isterdim."

"Ne kadar?"

"Çok fazla."

"Biz... bir şeyler deneyebilir miyiz?"

Yavaşça başını salladığında, sırtım yatak başlığına dayanana kadar yatağımda geriye doğru kaydım. Telefonumu lambaya dayadım ve tişörtümü başımın üstünden çekip çıkardım. Üzerimde kot pantolondan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Yatağa yerleşip, telefonumu tam zamanında tekrar elime aldığımda, Harper'ın dilini alt dudağının üzerinde gezdirdiğini gördüm.

"Gördüklerini beğendin mi?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden cevapladı. "Hem de çok."

"Şimdi burada olsaydın ne yapardın?"

"Muhtemelen dilimi karın kaslarında gezdirirdim." Yanaklarındaki kızarıklık arttı. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Sana izin verirdim, biliyorsun. Tek yapman gereken, istemek."

"Biliyorum." Kelimeler ağzından bir fısıltı gibi çıktı.

"Seni daha fazla görebilir miyim?"

Gözleri karardı ve kamerada daha fazla görünene kadar telefonun arkasına dayadığı şeyi itti. Bir bacağını yukarı çekerek

bacaklarını açtı ancak güzel yerleri hâlâ köpükler tarafından gizleniyordu.

Orada uzanırken muhteşem görünüyordu. Sıcak su cildini parlatmıştı. Saçları topuz yapılmış, birkaç tutamı aşağı sarkıyordu ve yüzünü tam olarak çerçeveliyordu. Şu hali, küvette seksi bir kız yakalamakla ilgili tüm gençlik fantezilerimin özeti gibiydi.

"Siktir," diye mırıldandığımda sırıttı. "Şu anda inanılmaz görünüyorsun. Islak bir rüyanın hayata geçmiş hali gibisin."

Parmak uçlarını göğüslerinin üst kısımlarında gezdirerek, hem kendini hem de beni tahrik etmeye başladı.

"Şu anda ıslak mısın?"

Kıkırdadı. "Islak tanımına bağlı."

"Amın, Harper," dediğimde hem nefesi hem de kahkahası kesilmişti. "Amın benim için ıslak mı?"

Sesli bir şekilde yutkundu ve elini köpüklerin altındaki memelerinin üzerinden, bacaklarının arasına doğru kaydırdı. Kendine dokunduğu anda göz kapakları bir anlığına kapandı.

"Evet," diye mırıldandı.

"Güzel. Kendine dokun. Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Islak." Elini hareket ettirirken dişlerini alt dudağına bastırdı. "Yumuşak."

Pantolonumun fermuarını indirdim. Çıkan ses, odanın sessizliği yüzünden neredeyse sağır ediciydi.

Duraksadığında, başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendirdim ve pantolonumdan kurtuldum.

Sikim zonkluyordu ve çok fena mastürbasyon yapmak istiyordum ama kendimi durdurabildim.

O, kendisiyle ilgilenmeye devam ederken su etrafında çalkalanıyordu.

"Başka ne var, Harper? Başka nasıl hissettiriyor? Parmaklarının amında olması nasıl hissettiriyor?"

"İyi," dedi sessizce. "Ama senin parmaklarının hissettirdiği kadar iyi değil."

"Benim parmaklarım olduğunu düşün," dedim ona. "Oradayım ve bir parmağımı içine kaydırıyorum." Dediğimi yaparken ağzı açık kaldı. "İçine sokup çıkarıyorum... ama yavaşça. Neredeyse acı verecek kadar yavaş, başparmağımın her hareketinde klitorisine sürtündüğünden emin olarak."

Kendisine dokunurken, en sevdiğim noktası haline gelen bu yerin içinde yaptığı her harekette, gözleri daha fazla kapanmaya başladı.

"Bir parmağımı daha ekliyorum, Harper. Ama hızımı artırmıyorum."

İkinci parmağını da ekleyip, kendini iyice esnetirken o lanet olası alt dudağına yine dişleriyle eziyet etti. Vay canına, muhteşem görünüyordu. Parmakları içine gömülmüş haldeyken başını geriye yatırdığında, gözlerini açık tutmak için savaşıyordu.

Sikime uzanıp, parmaklarımı ucunda toplanan zevk suyuna dokundurdum ve bunu, yavaşça kendimi sıvazlamaya başlarken kayganlaştırıcı olarak kullandım.

Harper, ben söylemeden bir parmağını daha içine soktuğunda, onun dudaklarından duymak istercesine ne yaptığını sordum. Cevap vermek yerine inledi.

Gözleri kapalı, nefesleri kesik kesikti. Gelmeye çok yakındı ve şaşırtıcı bir şekilde ben de aynı durumdaydım.

"Hadi, gel," dedim ona. "Ben de gelmek üzereyim."

Diğer elini suya soktuğunda, klitorisini ovmaya başladığından emindim. Hızımı arttırdım ve tam haykırmaya başladığında, onu takip ederek boşaldım.

Zorlu nefes alıp verişlerimiz odayı ne kadar süre doldurmuştu bilmiyordum ama uykuya dalmış olabileceğinden endişelenmeme yetecek kadar uzun sürmüştü. Gözleri kapalıydı, başını küvetin kenarına dayamıştı.

"Hâlâ uyanık mısın?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hımm."

Kıkırdadım. "Gerçekten uyuyakalmadan ve kendini boğmadan önce küvetten çıkmalısın. Seninle ölümüne telefon seksi yaptığım için hayaletinin sonsuza kadar peşime takılmasını istemem."

"Ne harika bir ölüm şekli ama."

Buna bir itirazım yoktu.

"Duşa gireceğim," dedim. "Elimde... halletmem gereken bir durum var. Gerçekten."

Burnunu kırıştırdı ancak hâlâ gözlerini açmamıştı. "Iyy."

"Bir de bana sor... Çıkınca bana mesaj at ki boğulmadığını bileyim, tamam mı?"

"Atacağım."

Doyuma ulaşmış, mutlu bir şekilde yatarken çok tatlı görünüyordu.

Keşke şu an onun yanında olsaydım.

Seni özledim.

Kelimeler dilimin ucundaydı ama söylemedim çünkü içimden bir ses Harper'ın bundan hoşlanmayacağını söylüyordu.

O yüzden hissettiklerimi içimde tuttum.

"İyi geceler, Harper."

"İyi geceler, Wright."

Duştan çıktıktan sonra oda servisinden istediğim makarna salatasını hızlıca mideye indirdim. Tam yatağa girmek için örtüleri kaldırıyordum ki komodinin üzerindeki telefonum titredi.

*Azgın anlamına gelen *Horn Dog* ile mısırlı sosis anlamına gelen *Corn Dog*'un yazılışı çok benzemektedir. Yazar burada kelime oyunu yapmıştır. Collin'in klavye düzeltti demesi bundan kaynaklanmaktadır.

"Sinirlensem mi etkilensem mi bilemiyorum." Ryan'ın gözleri aramızda gidip geliyordu. "Bunu birlikte planladınız, değil mi?"

Aynı anda, "Hayır," dediğimizde durum daha da komik bir hale geldi.

"Tabii. Evet. Kesinlikle inandım." Lowell'ın hazırladığı barı işaret etti. "Siz iki ahmağın bana ihtiyacı olursa, orada olacağım."

Ryan bara doğru yürüyerek Rhodes'un yanına yaklaştı. Rhodes ona baktı ve Ryan bir şeyler söylediğinde, her zaman yüzünü kaplayan o kaş çatması derinleşti. Ardından hiddetle uzaklaştı.

Hah.

"Biliyor musun?" dedi Harper dikkatimi kendine çekerek. "Bence sadece kostümlerimizi anladığı için kızdı."

Yalan söylemiyorduk. Bunu planlamamıştık ama Harper kapısını Laurie Strode gibi sarı bir peruk, İspanyol paça bir kot pantolon ve yırtık kollu mavi bir gömlek giymiş şekilde açtığında, Michael Myers gibi giyinmiş olmam kader gibi gelmişti.

"Muhtemelen."

Elini tuttarak, Lowell'ın kaptan olduğundan beri takım için düzenlediği kostüm partisine doğru çektim. Bu parti olduğunda çocuklar evde bırakılır ve sarhoş olunurdu. Bunu, programımızı ayarlayabildiğimiz sürece Cadılar Bayramı'na yakın bir zamanda yapmaya çalışıyorduk. Her zaman büyük bir eğlence oluyordu, hatta bazen haddinden de fazla.

Bu gecenin de farklı olmamasını umuyordum, özellikle de dün gece art arda kazanma serimize yedinci maçımızı eklediğimiz için.

Evin kalabalık olmayan bir yerine ulaştığımızda, boş bir sandalyeye oturup Harper'ı kucağıma çektim. Maskemi çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirirken, "Sana bir sorum var," dedim.

Harper somurttu. "Önceden daha sevimli görünüyordun."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Gözlerini devirdi. "Soru neydi?"

"Açılış maçında sana verdiğim sopayı ne yaptın?"

Dişlerinin arasından havayı içine çekerek yüzünü buruşturdu. "Ah... Ben onu... sanırım başkasına verdim?"

"Verdin mi, vermedin mi? Çünkü kulağa soru soruyormuşsun gibi geldi."

"Verdim." Tekrar suratını buruşturdu. "Sana kızgındım ve onunla ne yapacağımı bilemedim, o yüzden bir çocuğa verdim."

"En azından sopaya hiç *baktın* mı?"

"Yani, baktım. Ama çok yakından değil. Neden?"

"Üzerine telefon numaramı yazmıştım."

Gözleri büyüdü ve eliyle ağzını kapattı. "Yazmadın."

"Evet, yazdım. Ve bil bakalım bu sabah beni kim aradı? Sekiz yaşındaki Jonathan Lucas Kyler. Bayan McCarthy'nin sınıfında ve bir gün NHL'de defans oyuncusu olacak."

Gülerek, "Kes şunu," dedi.

"Ah, dahası da var. Kedileri köpeklere tercih ediyor -bu konuda neden yanıldığı hakkında uzun uzun konuştuk- ve pizzasında biber seviyor. Ketçap sevmiyor -kutsallığa aykırı bir şey daha- ve en sevdiği çizgi film Adventure Time*."

"Kulağa biraz yanlış yönlendirilmiş gibi geliyor ama yine de çok sevimli."

"Gelecek hafta için bir egzersiz seansı planladık. Görünüşe göre yardıma ihtiyacım olan birkaç şey varmış, bana onları öğretmeyi teklif etti."

Gülerken omuzları sarsılıyordu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Üzerine numaranı yazdığını bilmiyordum."

Omuz silktim. "Sorun değil. Çocuk çok eğlenceli. Belki de bana birkaç şey öğretebilir."

"Lütfen. Sen harika bir oyuncusun. Yardıma ihtiyacın yok."

"Beni sezon başında görmeliydin. Berbat durumdaydım."

"Gerçekten mi? Sonra ne oldu?"

Kalçasını sıktım. "Sen oldun. Sen benim uğurumsun."

"Değilim."

"Öylesin."

Tartışmak istiyor gibi görünüyordu ama sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Onun yerine partiye odaklanarak her şeyi incelemeye başladı.

"Takım kaptanının, evini bu şekilde herkese açtığına inanamıyorum."

---

* Cartoon Network için Frederator Studios ve Cartoon Network Studios ile Pendleton Ward tarafından yapılmış olan bir Amerikan çizgi dizisidir.

"Ah, açmadı. Burası onun evi değil. Kiralıyor. Lowell özeline çok düşkün biri. Takımın çoğu nerede yaşadığını bile bilmiyor."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Daha önce bazı... sorunları vardı. Kötü bir ilişkisi oldu. Her şey kötüye gittikten sonra da kendini geri çekti."

"Eh, sınırlarını belirlemesi onun için iyi bir şey. Sevdiğin insanlar tarafından incitilmek berbat hissettiriyor."

Tecrübelerinden bahsediyormuş gibi konuşuyordu ve ben de öğrenmek için üzerine gitmek istiyordum. Ancak sözümüz Miller tarafından kesildi.

Miller, Harper'a, "Sanırım henüz resmi olarak tanışmadık," dedi. "Ben Grady."

Harper, iyi biri olup olmadığını öğrenmek istercesine bana baktığında onaylayarak kafamı salladım.

"Tanıştığıma memnun oldum, Grady."

"Kostümünü beğendim. Laurie Strode, değil mi?"

"Evet. Hayranı mısın?"

"Evet. Jamie Lee Curtis* o zamanlar çok seksi görünüyordu. Şimdi de çok seksi. Seni bok yapan o yoğurdun reklamlarındaki** gibi."

"Sıçmana yardımcı olur. Seni bok yapmaz," dedim ona.

"Eh. Aynı şey." Su olduğunu umduğum içeceğinden -çünkü alkolü sapıtmadan içemiyordu- bir yudum aldı. "Siz ikiniz neden burada saklanıyorsunuz? Sanırım bodrumda poker oynayacaklar."

"Lowell bunu biliyor mu?"

---

* Laurie Strode karakterini canlandıran oyuncu.

** Burada Jamie Lee Curtis'in 2010 yılında oynadığı Activia (sindirimi kolaylaştıran bir yoğurt markası) reklamından bahsediliyor.

Sessizliğinden bunun *hayır* demek olduğunu anladım. Her neyse. Bununla ilgilenmesi gereken kişi Lowell'dı. Tüm bu aptallardan sorumlu olan oydu, ben değil.

"Ee, şey, Harper... yanında bir arkadaşını getirdiğini gördüm."

Dudaklarını birleştirdi. "Getirdim."

"O, şey, bekâr mı?"

Harper elini salladı. "Sayılır."

"Bu adama yardımcı olmak ister misin?"

İnledim. "Tanrım, Miller. Randevumdan sana birini ayarlamasını isteyemezsin."

"Hayır, sorun değil," dedi Harper. "Sana yardım edeceğim. Onu bulduğunda Grease'in, Grease 2'den daha iyi olduğunu düşündüğünü söyle."

"*Grease* nedir?"

"Bir film. Merak etme, o sana anlatır."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Heyecanla kalkıp, coşkulu adımlarla ilerlemeye başladı.

"Az önce onu ateşe attın, değil mi?"

"Ah, kesinlikle. Ryan onu çiğ çiğ yiyecek."

"O, iyi bir çocuk. Çok da iyi bir oyuncu. Sadece biraz..."

"Çaresiz mi?"

Güldüm. "Sen söyledin, ben değil."

"Çaresizlikten bahsetmişken..." Bana doğru eğildi. "Sanırım birinin bana mısırlı sosis borcu var."

"Az önce sikimden mısırlı sosis diye mi bahsettin?"

"Ne? Hayır!" Başını arkaya doğru attı. "Aman Tanrım. Kulağa öyle geldi, değil mi? Gerçekten mısırlı sosis demek istemiştim. Açlıktan ölüyorum ve bu atıştırmalıklar bana yetmiyor. Çok çaresiz durumdayım, gerçek bir yemek yemem lazım."

Elimi karnına koydum. "Yemin ederim bu şey dipsiz bir kuyu."

"Gerçekten öyle. Tüm bu yiyeceklerin bir gün bana kilo olarak döneceğine eminim -umarım doğrudan kıçıma gider- ancak o zamana kadar tadını çıkaracağım ve patlayana kadar yiyeceğim."

"İlk olarak, kıçının mükemmel olduğunu düşünüyorum." Elimi kıçında gezdirip sıktım. "İkincisi de hadi buradan gidelim. Yıl boyu panayır yemekleri hazırlayan bir yer biliyorum."

"Ciddi misin? Funnel cake* ve kök birası gibi mi?"

Dudağının kenarına hafifçe vurdum. "Salyaların akıyor."

"Kapa çeneni." Bana vurdu. "Ve yolu göster."

Kucağımdan kalkıp, beni de çekiştirmeye başladığında elini tuttum. Geldiğimiz yoldan evin içine doğru yönlendirdim.

İçeride eskisine oranla daha fazla insan vardı. Zaten her yıl böyle oluyordu. Takımdakiler ve onların eşleri için bir parti olarak başlayan şey, her zaman büyük bir şenliğe dönüşüyordu.

Harper elimi çektiğinde ona döndüm. Müziğin gürültüsünden onu duyabilmem için kulağıma yaklaşıp, "Ryan'a gideceğimi söylemem gerek," dedi ve Ryan'ın oturup hararetli bir şekilde konuştuğu, salonun köşesini işaret etti. Sanki kusacakmış gibi görünen Miller da yanındaydı. İçtiğinden neredeyse emindim ancak alkol yüzünden mi yoksa Ryan'ın azarlamasından dolayı mı böyle görünüyordu anlayamadım.

Harper, insan kalabalığının arasından ilerlerken durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak, ona göz kulak olmaya başladım. Uzun boylu oyuncuların arasından yürürken sevimli derecede minik görünüyordu. Ancak komik olan şuydu ki aslında hiçbirinin onunla başa çıkabileceğinden emin değildim.

"Hah."

---

* Kuzey Amerika'da popüler olan ve çoğunlukla panayırlarda bulunan, kızartma hamuru ile yapılan bir tatlıdır.

Sol tarafımdan bir ses gelince döndüm. Lowell, kırmızı plastik bardağını dudaklarına götürmüş orada dikiliyordu.

"Ne hah?" diye sordum.

"Ona abayı yakmışsın."

"Saçmalık."

"Ah, hayır, dostum. *Kesinlikle* abayı yakmışsın," dedi Rhodes bir anda sağımda belirirken, Lowell'a destek verdi. "Bakışlarından belli. Ondan hoşlanıyorsun."

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Hoşlanmasaydım buraya onunla gelmezdim."

Lowell, "Evet, ama ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun," dedi.

"Belki de âşık olmuşsundur," diye ekledi Rhodes.

Ben? Harper'a âşık mı olmuştum?

Hayır. Mümkün değildi.

"Aramızdaki ciddi bir şey değil," dedim milyonuncu kez.

"Hep öyle derler." Lowell iç geçirdi. "Sonra bir gün deliler gibi âşık olurlar ve yüzük almak için alışverişe çıkarlar."

"Sonra düğün planlamaya başlar ve bebek için isim seçerler."

Harper ve Ryan kafa kafaya verdiğinde, Miller kelimenin tam anlamıyla yere eğilip, görüş alanlarından sürünerek uzaklaşmak için eline geçen fırsatı değerlendirdi. Kızların ikisi de onu fark etmemişti. Bir şeyler hakkında fısıldaşmakla meşgullerdi. Harper, benim olduğum tarafı işaret edince Ryan bakışlarını çevirdi. Sırıttı ve seks yaparmış gibi hareketler sergileyerek, arkadaşının kızarmasına neden olan bir şeyler söyledi.

Harper bıkkın bir şekilde başını salladı. Ancak buradan bile yüzünde beliren arzuyu görebiliyordum. Ryan her ne dediyse Harper bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Dediği şeyi bilmediğim halde ben de öyle olduğunu düşünmüyordum.

Onu evime götürüp, son birkaç gündür onu ne kadar özlediğimi göstermek için sabırsızlanıyordum. Doğruca yanına gidip, onu omzuma atmayı ve hemen şimdi partiden çıkarmayı düşünüyordum.

Lowell, "İşte yine o bakış," diye yorum yaptı.

Kaşlarımı çattım. "Ona âşık *değilim*."

Rhodes, "Sanırım sikin buna itiraz ediyor*," diye dalga geçti.

"Evet, evet. Güç'te bir huzursuzluk olduğu kesin**."

"Siz ikiniz de lanet olası ahmaklarsınız." Onlar da aksini düşünmüyordu.

"Bu aşk değil," diye ısrar ettim. "Sadece takılıyoruz. Ciddi bir şey değil. Sadece takım için."

Bana yaklaşıp birbirlerine bakmaya başladılar. Lowell elini bir omzuma koyup, "Tabii," derken Rhodes da diğer omzuma dokunarak, "Kesin öyledir, dostum," dedi.

"İkinizden de kahrolası derecede nefret ediyorum," diye mırıldandım omuzlarımı silkeleyerek.

Kızlar bize doğru yaklaşırken, Harper'ın dudaklarının kenarında hafif bir sırıtış belirmişti.

"Arkadaşımı eve götürüyormuşsun," dedi Ryan bana. "Onu, yine düzgün yürüyemez bir halde mi geri getireceksin?"

"Ryan!" Harper, daha önce yüzlerce kez yaptığından emin olduğum bir şekilde onu azarladı.

"Planım bu."

"Collin! Aman Tanrım." Harper yüzünü ellerinin arasına sakladı.

---

* "*The lady doth protest too much, methinks*" William Shakespeare'in Hamlet oyunundan bir dizedir. Karakter ona gönderme yapmaktadır.

** Star Wars filmlerinin değişmez repliklerinden biridir. Karakter ona gönderme yapmaktadır.

"Güzel. İşte duymak istediğim şey buydu." Ryan dikkatini Lowell'a çevirdi. "Bodrumda bir poker turnuvası olduğunu duydum. Benimle gelip birkaç enayiyi dolandırmak ister misin?"

"Lanet olsun. Yine mi kumar oynuyorlar?"

"Ah, evet, sana söylemeyi unuttum," dedim ona.

"Kahretsin." Elini yüzünde gezdirdi. "Bunu en son yaptıkları zaman kavga çıktı ve iki oyuncumuz da yaralandı. Sanırım birinin de hâlâ bir başkasına borcu var. Koç çok sinirlenmişti."

"Öyleyse bu, gidip onları dolandıralım demek mi?"

"Eh." Lowell omuz silkti. "Neden olmasın? Madem başımı belaya sokacaklar, en azından paralarını alıp buna değmesini sağlayabilirim."

Lowell kolunu ona doğru uzatınca Ryan da koluna girdi ve Harper'a dönüp, "Tüm edepsiz detayları bana mesaj at," dedi.

Rhodes gidişlerini izlerken, daimi somurtkan bakışları onlar kalabalığın içinde kaybolurken daha da belirginleşti. "Ben de gidiyorum," diye açıkladı. "Bana edepsiz detayları mesaj atma." Sonra gözlerini Harper'ın üzerinde gezdirdi. "Ya da belki atabilirsin."

Ona doğru bir adım atarak uyarı niteliğinde hırladım.

Güldü ve geri çekilirken kafasını salladı. "Sana söylemiştim."

Harper o gittikten sonra, "Sana ne söyledi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil." Elimi ona doğru uzattım. "Gel hadi. Ben de birden açlıktan ölmeye başladım."

Gözlerindeki parlama, ne için acıktığımı çok iyi anladığını gösteriyordu.

BÖLÜM 18

Collin'in dairesinin gösterişli olduğunu varsaymak konusunda haklıydım. Hâlâ lobideydik ama sadece dekordan ve mermer döşemeden bile bizi bekleyen şeyin, aklımı başımdan alacağını söyleyebilirdim.

"İyi akşamlar, Bay Wright."

"Selam Beau. Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, efendim. Bakıyorum da bu akşam bir misafiriniz var." Yaşlı adam kaşlarını imalı bir şekilde havaya kaldırınca, gülmemek için kendimi zor tuttum. "Oldukça da güzel."

Yiyecekleri almadan önce, kostümlerimizi değiştirmeye karar verdiğimize birden memnun olmuştum. Cadılar Bayramı birkaç gün önce olduğu için kimseyi korkutmamanın en iyisi olacağına karar vermiştik, özellikle de Collin'in ne kadar tanınmış biri olduğunu düşünürsek.

"Benim kızıma mı asılıyorsun, Beau?"

Göğsünü tuttu. "Buna cüret edemem, efendim." Bana göz kırptı. "Ayrıca onu aldatmayı aklımdan dahi geçirsem Meghan muhtemelen beni boğardı."

"Evet, kesinlikle bunu yapardı." Collin benimle yaşlı adam arasında elini sallayarak, "Harper, Beau'yla tanış. Yaşlı görünebilir ama oldukça dinç bir adamdır," dedi.

Beau'nun göğsü gururla kabardı. "Doğru, öyleyim."

Elimi uzatarak sırıttım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Beau."

Elimi yaşlı, buruşuk elinin içine alıp dudaklarına doğru götürdü. "Sizi temin ederim, o zevk bana ait."

"Meghan'ı hızlı arama listeme ekledim, benden söylemesi."

"Ah, pekâlâ." Beau iç çekip elimi bıraktı. "Anladım, anladım."

Şakalaşmalarına gülümsedim. Onların bu şen şakrak hallerini sevmiştim.

Collin hakkında fark ettiğim şeylerden biri de konuştuğu herkesi tanımak için zaman ayırdığıydı. İsimlerini öğrenip onlara sorular soruyordu. Sırf ünlü bir hokey oyuncusu olduğu için kimseyi kendinden aşağı görmüyordu.

Bu çok... hoştu.

"Bak ne aldık." Collin ona panayır yemekleri satan yerden aldığı Little Debbie yulaflı kurabiyeleri uzattı. "O pençelerini kızımdan uzak tutarsan bunlardan gelmeye devam edecek."

Beau önce kurabiyeye sonra bana baktı. "Üzgünüm canım, ama bu kurabiyeler benim ilk aşkım. Kalbim Bayan Little Debbie'ye ait. Ve Meghan'a!" diye ekledi. "Ona da ait."

Güldüm. "Sorun değil. Zaten sadece Collin'le baş edebilirim."

Beau yaklaştı. "Tam bir mankafa, değil mi?"

"Hızlı arama, Beau. Hızlı arama."

Yaşlı adam bana göz kırptıktan sonra asansörün düğmesine basıp çağırdı. Asansörün içi bile abartılı ve pürüzsüzdü. Hoparlörde rahatlatıcı caz müzik çalıyordu.

Yirminci kata çıkarken hiç konuşmamıştık -ki şaşırtıcı derecede hızlı çıkmıştık- ve sanırım bu ikimizin de birazdan yaşanacaklar için fazlasıyla heyecanlı olmasından kaynaklıydı.

Collin kart şeklindeki anahtarını -çünkü normal bir anahtar çok sade olurdu- kapıya soktuğunda, dizlerim titremeye başladı.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, daha önce yapmadığımız bir şey değildi.

Ancak bu gece farklı bir şeyler vardı.

Daha... *gerçek* hissettiren bir şeyler.

Akşamı onun takımıyla geçirdiğimiz için mi bilmiyordum ama partiden ayrıldığımızdan beri aramızda kesinlikle bir şeyler değişmişti.

Bu, beni hem iyi hem de kötü anlamda rahatsız ediyordu.

İyiydi çünkü içimde Collin'le daha fazla birlikte olmak isteyen küçük bir parça vardı.

Kötüydü çünkü... şey, ona daha fazlasını vermekten korkuyordum. Daha fazlası sadece kalp kırıklığına yol açardı. Bundan emindim.

Collin kapıyı iterek açtı ve karanlık kapı aralığından içeri adımını attığı anda bir ışık yandı.

"Bütün ışıklar otomatik yanıyor," diye açıkladı.

Şok olduğumu gizlemeye çalıştım fakat gülüşünden anladığım kadarıyla pek başarılı olamadım.

"Ben de buraya su tesisatından önce inşa edilmiş, üç yatak odalı bir çiftlik evinden geldim. İnan bana, emlakçı burayı gösterdiğinde ben de şok olmuştum."

Koridora adımımı attığım an, dikkatimi çeken ilk şey koridorda hiçbir şeyin olmamasıydı. Ne bir ayakkabılık ne de bir dolap. Hiçbir şey yoktu.

Collin başıyla içeriyi işaret edip, "Hadi," diyerek beni cesaretlendirdi.

Beni dairenin içine doğru götürürken arkasından ilerliyordum. Koridorun sonuna geldiğimizde her şey ortaya çıktı. Az sayıda duvar vardı ve hepsi açık griye boyanmıştı. Minimalist bir tema hâkimdi.

İlk fark ettiğim şey büyüklüğü oldu. Yemin ederim ki buraya benim dairemden iki tane sığdırabilirdik. Evin en akıl almaz tarafı ne kadar etkileyici olduğuydu.

İkinci fark ettiğim şey ise pencerelerdi. Uzunlardı ve evin çoğunu kaplıyorlardı. Pencerelere doğru yürüyüp dışarı baktım. Yüksekteydik ve bu geceki açık gökyüzü sayesinde, sanki havada süzülüyormuşuz gibi hissediyordum.

Arkamdan yaklaşırken, "Ben hâlâ benim," diye hatırlattı bana.

"Bu manzara... nefes kesici."

"Evet, öyle."

Ama camdaki yansımasından onun gökyüzüne bakmadığını görebiliyordum.

Bana bakıyordu.

Ellerini belime yerleştirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Kostümünü çıkarmış olman çok kötü," dedim ona doğru eğilerek.

"Nedenmiş?"

"Çünkü *elindeki bir bıçak mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi*" şakasını yapabilirdim."

Kıkırdadı ve sertliğini kalçalarıma doğru sürterken yüzünü saçlarıma gömdü. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bundan emin olabilirsin."

"Öyle görünüyor."

Kollarında dönmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Bunun yerine beni soğuk pencereyle arasına sıkıştırdı, ellerini kollarımın üzerinde gezdirdi ve ellerimi kaldırarak avuç içlerimi cama yasladı.

---

* Argo kullanımda, bir kişinin, diğer kişinin penisinin giysilerinin altında dimdik olduğunu fark ettiğini belirtmek için yapılan şakadır. Genellikle *cebindeki (bir şey) mi yoksa beni gördüğüne sevindin mi* olarak kullanılan bu şaka, karakterin kostümünde elinde tuttuğu bıçaktan kaynaklı bu şekilde ifade edilmiştir.

"Onları orada tut." Parmak uçlarını tekrar kollarımın üzerinde gezdirip, belime ulaşana kadar yanlarımdan aşağı doğru indirdi ve yavaşça kumaşı ellerinin arasına alarak yukarı topladı. "Elbise getirmene kahrolası derecede çok sevindim."

Yarın giymek için getirmiştim ancak bu gece işime yaramıştı. Şu anda, Collin'in elleri kumaşı vücudumda kaydırırken bunun için hiç de kızgın değildim.

Soğuk havayı hissettiğimde, elbisem artık tamamen kalçalarımda toplanmış durumdaydı.

Parmaklarını külotuma geçirdiğinde, "Sakın onu yırtayım deme," dedim.

Dudaklarından kısık bir kahkaha çıktı. "Tabii, hanımefendi." Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ah. Sanırım yeni bir fantezi keşfettik."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Ancak kulağımın hemen altındaki o noktayı ısırdığında kahkaham hızlıca bir iniltiye dönüştü. "Tadını seviyorum." Bir daha ısırdı ve ardından yaladı. Parmakları kalçalarımı sıkmaya başladı. Hatta parmaklarını o kadar saplamıştı ki neredeyse morartacaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve dantel külotumu ben içinden çıkana kadar bacaklarımdan aşağı sürükledi. Ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Elleri üzerimdeyken, sırtım kavislenene kadar beni kendine çekmişken ve yanağım hâlâ cama dayanmışken olmazdı.

Elbisemi tekrar belime topladı ve beni tamamen çıplak bıraktı.

"Elbiseni yukarıda tut," diye talimat verdiğinde, bir elimle kumaşı kavrayarak isteğine uydum. Elleri kalçalarımda gezinirken tek parmağını kalçalarımın tam arasında gezdirdi. "Çok güzel."

Uzanıp belime nazik bir öpücük kondurdu ve parmağıyla klitorisimi buldu. Temasıyla keskin bir nefes aldım. Zaten

dayanmakta güçlük çekiyordum. Beni tekrar öptü. Sonra bir kere daha ve bir kere daha. Şişmiş kadınlığımda daireler çizmeye devam ederken, dokunuşları aşağıya kayarak daha edepsiz bir hâl aldı.

Aniden ayağa kalktığında, pantolonunu çıkarma sesi etrafa yayıldı.

Aletinin başını bana doğru dayadığında parmağını klitorisimden bir kez bile çekmedi. İçime girmemeye dikkat ediyordu çünkü ikimiz de prezervatif takmadığının fakındaydık fakat aniden onu prezervatif olmadan, çıplak hissetmeye ihtiyaç duydum.

Kendimi ona doğru ittim. Bu bir davetti. "Lütfen."

Ona ikinci kez söylememe gerek bile yoktu.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yavaşça ve usulca içime girdi. Aramızda hiçbir engel yokken, içimde olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Kendini tamamen içime ittikten sonra kısa ve yavaş vuruşlarla gidip gelmeye başladı.

Pantolonunun sert kumaşının bacaklarıma sürtünmesi, bambaşka bir histi. Tamamen giyinik bir şekilde sevişmek çok edepsiz hissettiriyordu.

"Çok iyi." Serbest kalan saçlarımı boştaki eliyle topladı ve canımı acıtacak kadar çekti. "Kahrolası derecede iyi."

Dudakları boynumu bulup, öpücüklerini her yerime kondururken hâlâ yavaşça içimde gidip geliyordu.

"Buna alışabilirim," diye mırıldandı kulağıma.

Ben de.

O kadar alışabilirdim ki bu beni korkutuyordu. Kalbim özlemle kasılıyordu.

Ama bunu ona söylemeyecektim.

Söyleyemezdim.

Bir parmağını daha ekleyip, klitorisime dokunurken gözlerimi sıkıca kapattım ve düşüncelerimi engelledim. Dokunuşu da tıpkı içimdeki hareketleri gibi daha da sertleşti.

Nefeslerimiz kesik kesik çıkıyordu. Vücutlarımızdan gelen ısı yüzünden pencere buğulanmıştı.

İkimiz de gelmeye çok yakındık.

Başparmağını arka deliğime bastırmak için saçlarımı bıraktığında, içimde biriken her şey kırıldı ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir güçle boşaldım. Collin de içimden çıkıp kalçalarımı kavrayarak sanki beni sahipleniyormuş gibi belime doğru boşaldı.

Soluksuz kaldığımızda alnını kürek kemiklerimin arasına yasladı. Parmakları kalçalarımda tekrar tekrar gezindi.

"Sen çok güzel bir kadınsın, Harper," dedi sessizce. "Ama üzerinde benim izim varken daha da büyüleyici oldun."

Beni kollarının arasında döndürdü ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Orada ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değildim. Bir noktada beni kollarına alıp duşa götürdü.

Ve aynı şeyleri bir kez daha yapmaya başladık.

Sabah antrenmanından sonra -çünkü Comets'in bu akşam maçı vardı- Collin, donut vaadiyle beni yatağından kaldırmıştı.

Gizli hazinesine -Scout's Sweets- vardığımızda, sırayı gördüğüm an neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı. En az on kişi vardı. Öğlen vakti.

Yemek arabası, Collin'in bana getirdiği donut kutusuyla uyumlu parlak mavi renkteydi. Dışarıda birkaç masa ve aracın solunda da küçük bir kitaplık vardı. Sevimli ve davetkârdı.

"Vay be," diye fısıldadım. "Bu delilik."

"Öyle ama buna değer."

"Bu sırada beklemek zorunda değiliz," dedim ona. "Dee Dee'ye falan gidebiliriz."

Bana sert bir bakış attı. "Sözünü geri al, kadın."

Tam iğneleyici, uygunsuz bir yorum yapmak üzereydim ki küçük bir çocuk yanımıza geldi.

Collin'in ceketini çekiştirerek, "Merhaba, bayım," dedi küçük kafasını geriye doğru eğip ona bakarken. "Sen, şu hokeyci çocuksun, değil mi?"

Collin sırıttı. "Duruma göre değişebilir. Comets hayranı mısın?"

Küçük çocuk göğsünü kabarttı. "Elbette öyleyim."

Birkaç kişi önümüzde duran bir kadın, "Aman Tanrım," diyerek bize doğru dönüp baktı. Kadın, Collin'in yanında duran çocuğu görünce bize doğru ilerledi. Collin elini ona doğru kaldırarak, sorun olmadığını belirtti.

"O zaman, evet, ben o hokeyci çocuğum." Beş yaşından büyük olmayan, sevimli ufaklıkla göz hizasına gelene kadar çömeldi. "Adım Collin Wright. Seninki ne?"

"Jefferson."

"Jefferson, ha?"

"Evet." Başını salladı. "Ama arkadaşlarımın hepsi bana Jeff der. Annem seninle arkadaş olamayacağımızı söylediğine göre sanırım bana Jefferson demek zorundasın."

"Arkadaşın olamaz mıyım? Neden?"

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirirken, yerdeki taşlara tekme atmaya başladı. "Senin çok ünlü olduğunu ve benim gibi odalarını temizlemeyen kötü çocuklara ayıracak vaktin olmadığını söyledi."

Collin, zavallı çocuğa gülmemeye çalışarak başını gökyüzüne çevirdi. "Bak ne diyeceğim, eğer bugün eve döndüğünde

odanı temizleyeceğine dair bana serçe parmak sözü verirsen, senin arkadaşın olurum. Hatta *en iyi* arkadaşın bile olurum."

Jefferson'ın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Ah, dostum. Petey artık en yakın arkadaşım o değil de sen olduğun için çok kıskanacak. Zaten aptalın tekiydi. Sakızımı çalmıştı. Buna inanabiliyor musun?"

"Çocuklar, dostum."

"Evet, çocuklar, dostum," diye tekrarladı Jefferson, Collin'le serçe parmağını birleştirirken. Sırada bekleyen diğer kişiler onları fark ettiğinde, Collin için de başka bir sıra oluşması uzun sürmedi.

Collin, bu konuda soğukkanlılığını korudu. Uzattıkları şeyleri imzaladı, onlarla kibarca sohbet etti ve sorularını yanıtladı.

Sonunda sıranın önüne geldiğimizde, yorgun olduğunu ve maç öncesi kestirmeye fazlasıyla ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim.

Yemek arabasındaki kadını daha öncesinden tanıyormuş gibi, "Hey, Scout," dedi.

Kadın, ona utangaç bir gülümseme gönderdi. "Selam Col. Her zamankinden mi istersin?"

"Evet, lütfen. Bir de Harper ne isterse ondan."

Kadın bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerinde kıskançlık görmeyi bekliyordum ama samimiyetten başka bir şey yoktu.

"Merhaba." El salladı. "Ben Scout. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sizinle de öyle. Collin bana getirdiğinden beri donutlarınızın harika olduğunu söylemek için can atıyordum."

Şaşkınlıkla, "Sana benim donutlarımdan mı getirdi?" diye sordu. Başımı salladığımda, gözleri sıkılmış gibi bakan -bu bakışlarına inanmamıştım- Collin'e kaydı.

"Ne?" Omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

"Hı hı." Ekranda birkaç tuşa basarken, tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya başladı. "Sana ne vereyim?"

"İki Ding Dong donut ve büyük boy buzlu kahve alacağım."

"Tabii. Şurup eklemek ister misiniz?"

"Lavanta şurubunuz var mı?"

"Ah." Scout göğsünü tuttu. "Kafa dengi bir kız." İmalı bir şekilde Collin'e baktı. "Ondan hoşlandım."

Collin, "Evet, kulübe hoş geldin," dediğinde dudaklarındaki gülümsemeyi yakaladım.

"Hepsi bu kadarsa sekiz dolar yetmiş beş sent tutuyor. Hesabına yazmamı ister misin?"

Collin başını salladı. "Evet, lütfen."

"Elbette. Bana birkaç dakika verin, istediklerinizi getireyim."

Boş masalardan birine doğru ilerleyip oturduğumuzda, Collin karşıma geçmek yerine yanıma oturdu.

"Demek burada bir hesabın var, ha?"

"Beslenme uzmanıma söyleme ama evet."

"Sırrın benimle güvende."

"Öyle kalsın, tamam mı? Çünkü diğerlerinin burayı öğrenip benim için mahvetmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

Dudaklarıma kilit vurup, anahtarı bir kenara fırlatmış gibi yaptım.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum."

"Ah, benden bu yüzden mi hoşlanıyorsun?"

Gözleri anında alevlendi. "Diğer nedenlerin yanında." Dudaklarını kulağıma değdirdi. "Sana diğer nedenleri daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım."

Sözlerine karşılık ürperdiğimde güldü.

Başka bir grup küçük çocuk dikkatini çektiğinde, Collin'e iyi olacağımı belirterek elimle gitmesini işaret ettim. Her bir

çocukla sanki hepsi onun için özelmiş gibi sohbet etmesini ve tüm dikkatini onlara vermesini izledim. Bu gerçekten olağanüstüydü. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Onun yerine ben yorulmuştum.

"Onlarla iyi anlaşıyor, değil mi? Ne zaman gelse çok fazla ilgiye boğuluyor. İlk zamanlar gelmeyi bırakacağını düşünmüştüm ama hiç bırakmadı," dedi Scout, donut kutumuzu ve kahvelerimizi masaya koyarken. "Kutuya biraz krema ile şeker paketi de koydum. Onlara ihtiyacın olup olmayacağından emin değildim."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Elbette." Karşımdaki koltuğa oturdu. "Ee, Collin'le ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Şey..."

Elini salladı. "Hayır, aslında biliyor musun, bu beni hiç ilgilendirmez. Ben sadece meraklı biriyim ve devamlı gelen müşterilerim hakkında bilgi sahibi olmayı severim. Takımdaki diğer çocuklardan hiçbiri senden bahsetmemişti, o yüzden merak ettim."

"Diğer oyuncular da mı buraya geliyor?"

"Ah, evet. Birçoğu biliyor. Ve nedense hepsi de burayı sadece kendilerinin bildiğini düşünüyor. Onların burayı birbirlerinden gizlemeye çalışmalarını izlemek çok komik."

"Erkeklerin akılları bazen çok havada olabiliyor."

Neden bahsettiğimi iyi biliyormuş gibi homurdandı. "Kesinlikle katılıyorum."

"Bu arada sorun rahatsız edici değildi. Ben... şey, olayların zaman çizelgesi biraz karmaşık."

"Nasıl yani?"

Ona aslında nasıl tanıştığımızı sonra birbirimizi uygulamada ve bir kez de hokey maçında nasıl bulduğumuzu kısaca

anlattım. Sonunda dudaklarını inanamıyormuş gibi büzerek başını salladı.

"Ona donutlarımı vermemeliyim. Tam bir geri zekâlı."

"Ah, kesinlikle. İlk başta çok sinirlendim." Collin'e kısa bir bakış attım. Yerde otururak bacaklarını öne doğru uzatmış, çocuklara bir şey gösteriyordu. Çocuklar da aynen onun yaptığını yapıyordu. "Ama..." Bir omzumu kaldırdım. "İşte buradayım."

"Bence ikinizin bu şekilde âşık olması çok tatlı. Ben- ah!" Arkasına yaslandı. "Vay canına. Bunu söylediğimde yüzün tamamen değişti. Özür dilerim. Yine haddimi aştım."

Ona hafifçe gülümsedim. "Sorun değil."

Ne yaptığımız hakkında pek konuşmamıştık. Aramızda, sanki başka şeyler açığa çıkıyormuş gibi hiç de sıradan hissettirmeyen anlar oluyordu ve biz bunları görmezden geliyorduk.

Fakat ne zaman bu duygular içime işlemeye başlasa kendime sadece eğlendiğimizi hatırlatıyordum.

Collin'in endişelenmesi gereken bir kariyeri vardı ve ben de ciddi bir şey aramıyordum. Bu mükemmel bir plandı, gerçekten.

Ağzını açtı sonra dudaklarını hızla birbirine bastırarak içeri kıvırdı. "Neyse. Kimin sıfatlara ihtiyacı var ki zaten? Ne olursa olsun, siz ikiniz birlikte çok tatlısınız."

"Teşekkür ederim."

"Geri dönmeliyim. Günü bitirmeden önce, yapmam gereken bir sürü şey var." Ayağa kalktı. "Umarım donutları seversin. Tüm arkadaşlarına onlardan bahsetmekten çekinme."

"Kesinlikle bahsedeceğim."

Uzaklaşmaya başlamıştı ki tekrar bana doğru döndü. "Haddimi aşan başka bir şey daha söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Collin buraya hiç kimseyi getirmiyor. Kelimenin tam anlamıyla *hiç kimseyi*. Geçen sefer ailesi şehre geldiğinde onları bile getirmemişti. O yüzden bunu nasıl istersen öyle anlayabilirsin."

Bu... beni şaşırtmıştı.

Ayrıca bunun ne anlama geldiğinden de emin değildim.

O kadar insan varken, neden ben?

Scout bana hafifçe gülümsedi. "Umarım seni buralarda görürüm, Harper."

"Göreceksin," diye söz verdim.

O, yemek arabasına geri döndüğünde, ben de kahvaltımı atıştırıp bir yandan da Collin'in insanlarla konuşmaya devam etmesini izledim. Sanırım çocuklar arkadaşlarını da çağırmıştı ancak o sabırla her şeye katlanıyordu.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi bana döndü ve göz kırptı.

Dün geceki o özlem duygusu geri geldi.

Buna alışabilirim, demişti.

İşin en korkutucu kısmı neydi, biliyor musunuz?

Ben de alışabilirdim.

BÖLÜM 19

Disk, Rhodes'un patenlerinin erişemeyeceği bir hızla buzun üzerinde süzülüyor ve Colorado zafere yaklaşıyordu. Son beş dakikadır bizimle bu oyunu oynuyorlardı. Disk onlara her yaklaştığında, uzaklaştırıp zamanın tükenmesini bekliyorlardı.

Bir sayı gerideydik ancak hâlâ skor yapmak için yeterli zamanımız vardı. Bunu Colorado da, biz de biliyorduk.

Buzdaki oyuncular arasında göz teması kuruluyorsa mesaj açıktı: Gösterişli bir şey yapmaya çalışmayın. Kahraman olmaya çalışmayın. Elinize geçen her şeyi kaleye atın.

Şu an biz de öyle yapıyorduk. Hatalı bir pas, Colorado'nun diske sahip olmasına yol açmıştı. Buzda adeta uçmaya başlamışlardı... boş kalemize doğru. Galibiyet serimiz de böylece sona ermişti.

Başımız öne eğik bir şekilde buzdan kayarak çıktık, ter ve yenilgi kokusu içinde soyunma odasına doğru ilerledik.

Franchise rekorunu* kırmaya sadece bir galibiyet uzaktaydık, dolayısıyla bu her zamankinden daha çok canımızı yakıyordu.

Çok ama çok yaklaşmıştık.

---

* Franchise rekoru, bir spor takımının elde ettiği dikkate değer bir başarı veya istatistiksel veridir. Bu, o belirli franchise tarihindeki en yüksek veya en iyi performansı temsil eder.

"Sahaya çıktık ve onların canına okuduk. Bununla gurur duyun." Koç'un gözleri odayı taradığında, bakışları bir sonrakine geçmeden önce her birimizin üzerinde bir süre oyalandı. "Maç artık geçmişte kaldı. Şu an değiştirebileceğimiz hiçbir şey yok. Yolumuza devam edeceğiz." Ellerini birbirine vurdu. "Hadi otobüse binelim. Eve gidelim ve dinlenelim. Anlaştık mı?"

Hepimiz bir çeşit sözlü onay verdik ve kıçlarımızı kaldırdık.

"Hey, dostum," dedi Rhodes yanımda koruyucu ekipmanlarını çıkarırken. "Miller'a harika bir pas attın."

"Evet, Colorado'nun onu kapıp sayı yapması çok kötü oldu."

"Bu, çocuğun suçuydu senin değil. Orada olmalıydı."

Omuz silktim.

Bunu istediği kadar söyleyebilirdi ancak ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk.

Attığım pas tehlikeliydi ve tam bir riskti. Maalesef ödülü de orada değildi.

Kasım ayının ortasındaydık ve sıralamada iyi gidiyor, sorunsuz bir şekilde üçüncü sırayı koruyorduk. Ancak başarımızı devam ettirmezsek kısa sürede dibe batacağımızı biliyordum.

Dibe batmak istemiyordum. Takımımı zirveye, finallere kadar taşımaya yardım etmek istiyordum. Ayrıca bu sefer, kahrolası derecede çok kazanmak istiyordum.

"Sadece yorgunuz dostum. Çok uzun süredir yoldayız. Kendi sahamızda oynayacağımız daha sağlam maçlar var ve kendi buz pistimizde her zaman daha iyi oynuyoruz."

"Evet, tabii."

Söylediği şeylerin bazılarında haklıydı. Yorgunduk. Neredeyse on gündür yoldaydık ve bu, sezondaki en uzun yolculuklarımızdan biriydi. Otelde kalmak kötü bir şey değildi ama bir süre sonra sıkıyordu. İnsanı yıpratıyordu.

Tekrar kendi yatağıma dönmeye fazlasıyla hazırdım... ve orada benimle birlikte olacak o kişiye.

Duş alırken, eşyalarımızı toplarken ve havaalanına giden otobüs yolculuğu için takımlarımızı giyerken, soyunma odası oldukça sessizdi. Genelde dönmek için ertesi sabahı beklerdik fakat evden uzun süre uzak kaldıktan sonra hepimiz, bu gece geri dönmek için can atıyorduk. Bu yüzden maçtan hemen sonra uçağımıza bindik.

Doğu Yakası'na geri döndüğümüzde saat geç -ya da erken, nasıl baktığınıza bağlı- olmuştu. İliklerime kadar yorgundum. Hatta yorgunluktan ölüyordum. O nedenle kimseyle sohbet etmek için oyalanmadım ve hemen arabama atlayıp, biraz uyuyabilmek için eve doğru yola çıktım.

Harper'ın apartmanına geldiğimde ancak o zaman ne yaptığımın farkına vardım.

Eve gidecektim ama ona gelmiştim.

Uzun bir süre arabamda oturup, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Aramızdakinin öylesine bir şey olmadığı artık kesindi.

Aşk da değildi çünkü Lowell ve Rhodes'un haklı olmasının imkânı yoktu.

Ona âşık değildim.

Âşık olamazdım. Pek çok nedenden dolayı.

Yaptığımız şeyin sadece aklımı oyundan uzak tutması gerekiyordu. Eğlenceli ve kolay olması gerekiyordu. Bağlılık olmadan. Sadece stresimi azaltmalıydı. Takım için.

Ayrıca bunun bir anlamı olsaydı bile -ki yoktu- şu anda bir başkasına bağlanamazdım, gelecek sezon burada olup olmayacağımı bilmiyorken olmazdı.

Ama... Eve gitmek istemiştim ve ona gelmiştim.

Bu acı gerçeği yutarak, saat gece üçü gösterdiğinde içimde belki de... sadece belki de... Lowell ve Rhodes'un haklı olduğuna dair bir his vardı.

Sanırım Harper'a âşık olmuştum.

Hayatım boyunca maç günlerinde hep takım elbise giymiştim, bu yüzden artık onların özel bir kıyafet olduğunu düşünmüyordum.

Yine de ağzı açık ve gözlerinde saf, saklamadığı bir şehvet varken Harper'ın karşısında durmak? Evet, şu anda kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum.

Ona sırıttım. "Sana söylemiştim."

"Ha?" Yavaşça -gerçekten *yavaşça*- gözlerini vücudumda gezdirip bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi.

"Takım elbise içinde iyi göründüğümü. Sana söylemiştim."

Gözleriyle bir kez daha beni süzerken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Evet, söylemiştin."

"Neden beni dairene çekip, bana ne istersen yapmana sadece iki saniye kalmış gibi hissediyorum?"

Kaşlarını çattı. "Yapsam şikâyet eder miydin?"

"Tabii ki hayır." Bana doğru uzandığında onun bu şehvetli hamlesinden kaçtım. "Fakat Ryan edebilir."

"Kim?" diye tanımazlıktan geldi.

"En iyi arkadaşın. Yaklaşık şu kadar boyu var." Ryan'ın boyunun, bana yetiştiği yere doğru elimi kaldırdım. "Çabuk sinirlenen ve biraz da korkutucu. Yani kesinlikle kazık atmayacağım o kadın."

Harper başını geriye atıp mızmızlandı. "Gitmek zorunda mıyız? Sosyalleşmekten nefret ediyorum."

"Evet. Gitmek zorundayız."

"Ama... seks." Somurttu.

"Her şeyin seksle ilgili olmadığını sanıyordum."

"Bunu sen söyledin, ben değil. Ben sadece seks için buradayım."

Sözlerinin verdiği acıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Hadi gel. Gidip arkadaşına destek olalım."

Onu evden çıkarıp, kapıyı kilitlemesini bekledim ve asansöre kadar eşlik ettim. İçeri girdiğimizde bana baktı.

"Seks konusunda sadece takılıyordum, biliyorsun değil mi?"

Pek emin değilim. "Biliyorum."

"Güzel. Çünkü senden hoşlanıyorum, Collin. Aramızdaki şey hoşuma gidiyor. Eğlenceli ve hiçbir beklenti yok. Her şey böyle iyi."

Her şey daha iyi olabilirdi.

Biz, daha iyi olabilirdik.

Sana âşığım.

Yine de bunların hiçbirini söylemedim. Bunun yerine öpücüğümün, benim söyleyemediklerimi anlatmasını umarak onu kendime çektim ve dudaklarını kendi dudaklarımla kapattım.

"Tamam, bana tekrar açıkla."

Ryan'ın interaktif projesinin önünde duruyorduk. Düz beyaz bir arka planın önünde bir kamera vardı. Ryan da kameranın önünde duran çifti çekiyordu.

Harper eğilip parmağıyla kameranın önündeki çifti işaret etti. "Oradaki kulaklıkları görüyor musun? Şuradaki kabinde çiftler birbirleri için bir şeyler kaydedecek. Komik bir şey, tatlı bir şey ya da ne isterlerse. Sonra kameranın önünde durup onları dinleyecekler. Ryan, onlara sesleri ne zaman açacaklarına dair bir işaret verdikten sonra kamerayla tepkilerini kaydede-

cek. Sanırım son planı, o görüntülerden fotoğraf alıp onları basmak."

"Hah," dedim. "Yani sadece bir şey duyduğunda, verdiğin tepkiyi mi kaydediyor?"

Başını salladı. "Evet, ilk tepkini kaydediyor. Bu, bir insan hakkında çok şey söyleyebilir, bilirsin. Fotoğrafların muhteşem olacağına bahse girerim."

"Siz sanatçı insanlar çok tuhafsınız."

Bana şakacı bir şekilde ters ters baktı.

"Bunu yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi? Bu deneyin bir parçası olmak istiyor musun?"

"Elbette." Omuz silktim. "Neden olmasın? Ayrıca sana edepsiz bir şey söylediğimde, yüzünde oluşan ifadenin fotoğrafını görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Onu tam oturma odama asardım."

"Oturma odanda hiç fotoğraf yok."

"Henüz yok." Göz kırptım.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet, gerçekten istiyorum."

"Pekâlâ. Ryan'a söyleyeceğim."

Giydiği uzun, koyu yeşil, kıvrımlarını dizlerine kadar saran ve sonra bollaşan elbisesi, o uzaklaşırken bacaklarıma çarptı.

Heyecanla ellerini çırpan Ryan'a bir şeyler söyledi, ardından elini sallayarak beni yanına çağırdı.

"Aman Tanrım," diye cıyakladı yaklaştığımda. "Bunu yaptığınız için çok heyecanlıyım! Yani, zaten sizi zorlayacaktım ama gönüllü olmanız beni çok heyecanlandırdı." Omuzlarını salladı. "Pekâlâ. Yapmanız gereken tek şey kabinlere gidip bir mesaj kaydetmek. İstediğiniz kadar kısa ya da uzun olabilir. İşiniz bittiğinde düğmeyi çevirin, ben hazır olduğumda gelip sizi alırım. Biriniz burada durup dinlerken ben de her şeyi kaydedeceğim.

Sonra diğerinin sırası gelince kabine geri döneceksin. Uygun mu?"

"Yeterince kolay."

Ryan, bizi kabinlere götürüp ikimizi de ayrı odalara yerleştirdi. Kapı arkamdan kapandığında sessizlik oluştu.

Burası tamamen ses geçirmezdi. Dışarıdaki hiçbir sesi duyamıyordum.

Odanın ortasında bir tabure ve bir kayıt cihazı duruyordu. Bir de talimatları içeren bir not kartı vardı, hepsi buydu. Başka hiçbir şey yoktu.

Kayıt cihazını elime alıp oturdum ve bir şeylerin aklıma gelmesini bekledim.

Kafamdan birkaç şey geçiyordu, özellikle de edepsiz olanlar çünkü uygunsuz bir şey söylediğimde, gözlerinin nasıl parladığının fotoğrafını istediğim konusunda şaka yapmıyordum.

Aklıma gelen hiçbir şey yeterince iyi değildi. Hiçbir şey doğru gelmiyordu. Bu yüzden gözlerimi kapattım, omuzlarımı gevşettim ve zihnimi boşalttım. Her maçtan önce yaptığım şeyin aynısını yaptım. Nefes alıp düşüncelerimi dengelemek için kısa bir an durdum.

Kafamı toparlamam birkaç saniye sürdü ve söylemem gerekenleri anladığımda, kayıt cihazını ağzıma yaklaştırıp yüreğimden geldiği gibi konuştum.

"Tamam, hazır mısın?" diye sordu Ryan. Sesi boğuk da olsa gürültü önleyici kulaklıklardan duyulabiliyordu.

Başparmağımı onaylarcasına kaldırdım.

"Pekâlâ." Üç parmağını kaldırdı. "Üç... iki... bir."

Oynatma düğmesine bastığında uzun bir süre hiçbir şey duyulmadı.

Sadece sessizlik vardı ama nefesimi tutup dikkatle dinlediğimde, tabureye yerleşen Harper'ın elbisesinin yumuşak hışırtısını belli belirsiz duyabiliyordum.

Tabureyi kaldırırken kayıt tuşuna basmış olmalıydı.

"Ne diyeceğim şimdi ben?"

Sesi kulaklıktan fısıltıyla geliyordu, kayıtta olduğunun farkında olmadığı çok açıktı.

"Ah, ne dediğini sadece hayal edebiliyorum. Muhtemelen *amımla* ilgili bir şeyler demiştir. Ah, Tanrım. Umarım *am* demiştir. Bu kelime beni gerçekten etkiliyor."

Kıkırdadım.

"Ama hayır," diye devam etti. "Muhtemelen harika bir şey söylüyordur. Destansı bir şey. Çünkü o böyle biri. Mükemmel."

İniltisiyle, sesi giderek yükselmişti. Sanırım başını ellerinin arasına almış, ağzını mikrofona yaklaştırmıştı.

"Ah. Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda? Neden? Tüm mükemmeller, aynı zamanda en çok kalp kıranlar oluyor. Bilmem gerekirdi. Babam da mükemmeldi. En iyi baba, en iyi kocaydı. Günün sonunda bunların hiçbir önemi yoktu çünkü annemin kalbini en kötü şekilde kıran yalancı, aldatan bir pislikten başka bir şey değildi. Yani, hangi pislik kar fırtınasının ortasında bir kış için dışarı çıkar ve kendini öldürtür? İşte, babam o adamdı."

Taburede oturuşunu ayarlarken bir çatırtı duyuldu.

"Ama Tanrım... bazen bana bakışı... Sanki ruhumu görebiliyor. Sanki benim tüm garipliklerimi görebiliyor ve bundan gerçekten hoşlanıyor gibi. Benden gerçekten hoşlanıyor. Ve böyle istenmek çok iyi hissettiriyor."

Yavaşça iç çekti.

"Sanırım daha önce aramızdakinin, benim için sadece seks olduğunu söylediğimde onu üzdüm. Aslında bu bir yalandı. Aramızdaki sadece seks değil ve bu, beni çok korkutuyor. Beni korkutuyor çünkü bana âşık olabileceğini düşünüyorum ve ben... ben yapamam. Ona âşık olamam. Kendimi bu şekilde ortaya koyamam. Onun kalbimi kıran ikinci erkek olmasına izin veremem. O... Buna değmez."

Keskin bir şekilde nefes verdi.

"Tamam, Harper. Bunu yapabilirsin. Sadece eğlenceli bir şey söyle. Ona güzel bir kıçı olduğunu falan söyle. Evet, bunu söyleyeceğim."

Zaten kayıtta olduğunu fark etmeden düğmeye bastığında sessizlik oldu.

Hareket etmedim.

Edemedim.

Hayatımın en kötü anının altıncı maçın uzatmalarında, lambanın yandığı an olduğunu sanıyordum. Ama hayır.

Bu andı.

Çünkü âşık olduğum kız... Kayıtta ona olan duygularımı itiraf ettiğimi duymasına dakikalar kalan kız...

Bana, buna değmeyeceğimi söylemişti.

BÖLÜM 20

Arabadaki gerilim çok yoğundu. Boğucuydu. Collin'in mesajını dinlediğimde, altımda cehennemin kapısının açılıp beni yutmasından başka bir şey istememiştim. Gelip günü kurtaracak yetenekli bir katil de olmayacaktı.

Tüm o acıyı ve cezayı hak ediyordum.

Çünkü ona kıçının güzel olduğunu söylemiştim.

Ona lanet olası kıçının güzel olduğunu söylemiştim!

Peki o bana ne dedi?

Önemi yoktu. Önemi yoktu çünkü düşünebildiğim tek şey aptalca bir şey söylediğimdi ve onun derin, baştan çıkarıcı sesiyle söylediği her kelime bunun tam tersiydi.

Mükemmeldi.

Kalbimi hızlandırmış, parmak uçlarımı karıncalandırmıştı. Bana yaşadığımı hissettirmişti.

Ben ise her şeyi berbat etmiştim.

"Col-"

"Bence görüşmeyi bırakmalıyız."

Bu üç kelime, derimi aynı anda kesen binlerce küçük jilet varmış gibi hissettirmişti ama sanırım haklıydı. Bence de birbirimizi görmeyi bırakmalıydık çünkü aynı fikirde olmadığımız açıktı.

Ben onun güzel bir kıçı olduğunu söylemiştim, peki ya o? O... Bunu söyleyemezdim. Hatta düşünemezdim bile.

Acı veriyordu.

"Tamam."

"Tamam," diye yineledi apartmana yaklaşırken.

Arabanın vitesini park konumuna aldı ve motoru kapattı. Kendi kapısını açıp aracın önünden benim kapıma doğru yaklaştı.

Tabii ki eve benimle yürüyecekti.

Tabii ki kahrolası bir centilmen olacaktı.

Kapımı açarak bana elini uzattı. Refleks olarak elimi onunkine doğru kaydırdım ve bana yardım etmesine izin verdim. Vücuduma yayılan karıncalanmalara aldırış etmemeye çalıştım.

Arabasını kilitlemek için anahtarlığa bastı sonra da elini belime koyarak beni binaya doğru yönlendirdi.

Eski, dar asansöre binerken konuşmadık.

Kapıma geldiğimizde ve anahtarı deliğe yerleştirdiğimde de sessizdik.

Hatta Collin beni içeriye, koridordan yatak odama kadar takip ettiğinde bile sessizdik.

Elbisemi üstümden sıyırıp, kendini içime gömdüğünde de konuşmadık.

Bu, bizim için bir vedaydı.

Bunu, o da ben de biliyorduk.

O yüzden bunu kelimelerle mahvetmemeye çalıştık.

Sabah soğuk, boş bir yatağa uyandığımda, işte o zaman gözyaşlarım akmaya başladı.

Onu uzakta tutmuştum. Kalbimin kırılmasından korktuğum için onu içeri almayı reddetmiştim.

Kalbimi zaten kırmayacağını sanacak kadar aptaldım.

BÖLÜM 21

"Yemin ederim Colter, bir kez daha önüme çıkarsan kıçını tekmelerim."

"Siktir git, Wright." Bana doğru kaydı. "Sabahtan beri her şeyi berbat eden ben değilim." Beni itti. "*Sensin.*"

Onu geri ittim. "Saçmalık bu. Düzgünce vuramıyorsun, bir çaylak gibi buzun her tarafına disk atıp duruyorsun."

"Hey!" Miller itiraz etti.

Onu görmezden geldik.

"Bazılarımız burada bir şeyleri düzeltmeye çalışıyor."

"Kesin bu da senin suçundur," diye alay etti, Colter. "İçinde bulunduğumuz bu mağlubiyet serisi. Her şeyi berbat ettin, değil mi?" Burnunu benimkine bastırdı. "Ne oldu? Seksi sürtüğün seni terk mi etti? Artık uğurun yok ha? Onu yeterince iyi beceremedin, değil mi?" Güldü. "Onu bana göndermeliydin. Onunla daha iyi ilgilenirdim."

Bu sezon, ikinci kez kendi takım arkadaşıma saldırdım ancak bu sefer hiç karşılık veremedi.

Ona darbe üstüne darbe indirip, geçmişte beni kızdırdığı tüm zamanlar için vurdum. Eklemlerim acımaya başlamıştı ama umurumda bile değildi. Acı iyi hissettiriyordu çünkü her şey şu an hissettiklerimden daha iyiydi.

Bir kol belime dolanarak, beni yere düşen takım arkadaşımın üzerinden çekti. Her yanı şişmişti, kanlar içindeydi ama umurumda bile değildi.

"O sikik ağzını açıp onun hakkında tek kelime bile etme! Ona yaklaşma!" Lowell beni buzun dışına sürüklerken bağırmaya devam ediyordum. "Beni duydun mu, Colter?"

Lowell kulağıma alçak sesle, "Bu kadar yeter," dedi. "İşini bitirdin."

Buzdan çıkıp tünele girene kadar beni bırakmadı. Soyunma odasına kadar beni takip ederken arkamdan, "Lanet olsun," dedi.

Banka çöküp kafamı ellerimin arasına aldım ve ne kadar titrediklerini saklamaya çalıştım.

"Bu da neydi böyle Col? Acımasızdın."

"Aynen, adam bütün sezon boyunca kıçımdan ayrılmadı." Arkama yaslanıp, nefesimi içime çekerek kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. "Bıktım artık."

"Hayır. Bu sefer *sen* başlattın. Bundan daha fazlası var." Lowell ellerini kalçalarına dayayarak başımda dikildi. "Neler oluyor, dostum?"

Ne mi oluyordu?

Olan şu ki perişan haldeydim.

Bir haftadır Harper'ı görmemiş ya da onunla konuşmamıştım. Zar zor uyuyabiliyordum, midem gerginlikten düğüm düğüm olmuş durumdaydı. Ne zaman kafamı dağıtmak için bir şey yapsam, anlamsız kalıyordu çünkü konu hep bir şekilde *ona* geri dönüyordu.

Sezonun başındaki halime dönmüş gibi hissediyordum. Her şeyin ağırlığı altında eziliyordum ve ciğerlerimdeki hava çekilip beni boğuyordu.

En kötüsü de bunun, yine benim aptal hatam olmasıydı. Ama bunları ona söylememiştim.

Aslında ona hiçbir şey söylemedim.

İç çekerek yanıma oturdu. "Colter'ın söyledikleri doğru mu? Harper'la ayrıldınız mı?"

"Hiç birlikte olmadık ki."

Bir kaşını kaldırdı. "Bana birliktesiniz gibi gelmişti."

Evet, bana da.

"Hayır."

Sadece başını salladı. "Pekâlâ. Buna inanmana izin vereceğim." Eliyle yüzünü sıvazladı. "Lanet olsun, dostum. Onu gerçekten fena benzettin."

"Bunu hak etmişti."

Lowell'ın dudakları seğirdi. "Belki de."

Soyunma odasının kapısı çarparak açıldı, Koç hızla içeri girerken içimden inledim.

"Sen." Beni işaret etti, muhtemelen öfkeden parmağı titriyordu. Sanki bir Godzilla'ydı ve patlamaya hazırdı. "Yedek kulübesinde kalacaksın."

"Ne?!"

"Evlat!" Odanın içinde yürürken yüzüme doğru yaklaştı. "Dışarıda sergilediğin davranış tam bir saçmalıktı ve bunu kimsenin yapmasına müsamaha göstermeyeceğim. Kaç puan kazandığın umurumda değil. Takım arkadaşlarını ne kadar sevmediğin umurumda değil. Özel hayatında neler olup bittiği umurumda değil. Benim sahamdaysan saçmalıklarını kapının ardında bırakacaksın. İlk seferinde göz yumdum ama bir daha oyunuma saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Yeterince açık konuştum mu, evlat?"

Dişlerimi sıkarak başımı salladım çünkü içten içe haklı olduğunu biliyordum.

"Anlaşıldı, Koç."

"Güzel. Şimdi defol git gözümün önünden." Lowell'a baktı. "Sen de sahaya geri dön."

Koç odadan çıktığında, kapı tıpkı içeri girdiğinde olduğu gibi arkasından çarparak kapandı.

"Sikeyim!" diye bağırdım ve kazağımı başımdan çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattım. "Orospu çocuğu!"

Lowell, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kafasını salladı. "Colter'ın da durumdan kolayca kurtulamamasını sağlayacağım."

Eşyalarımı çıkarmaya başlarken ona, "Hayır," dedim. "Kendin söyledin, ben başlattım."

Homurdanarak bankı itti. "Evet ama söylediği saçma şeyler, işleri daha iyi hale getirmedi."

Kapıya doğru yöneldi sonra duraksadı. "Hey, dostum, dinle. Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

"Sen varsın. Evet, biliyorum."

"Ah, seninle konuşmak istediğimi mi sandın? Hayatta olmaz. Bu saçmalığı Rhodes'un üzerine yıkacaktım. O çok iyi bir dinleyicidir."

Günler sonra ilk kez dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Ayrıca bir şey ifade eder mi bilmem ama Harper'la yürümediği için üzgünüm. Ondan gerçekten hoşlanmıştım."

Ben de.

Bunun yerine boğazımdaki yumruyu yutup, "Teşekkürler, Lowell," dedim.

"Ne demek."

Tünelde gözden kaybolduğunda, ben de soyunma odasında altı ay önce önceki kadar mağlup ve kırılmış hissederek kaldım.

Maçı kaybetmekten daha kötü olan tek şey, aşağıda onlara yardım edebileceğinizi bile bile takımınızın kaybetmesini kenardan izlemekti.

"Siktir. Bu gerçekten berbat."

"Takımını hayal kırıklığına uğrattığın için kendini pislik gibi hissetmek mi?"

Özel takım kulübesinde, yanımda oturan Shep'e ters ters baktım. Ona bu gece oynamayacağımı söylediğimde, gelip bana eşlik etmek için ısrar etmişti. Sanırım sadece buradan sahaya atlamayacağımdan emin olmak istiyordu.

"Bazen senden gerçekten nefret ediyorum," dedim ona.

Sadece güldü, hiç umrunda değildi.

İkinci devre sona ererken, skora baktığımda ürperdim. Durum üçe sıfırdı ve bu şekilde oynamaya devam ederlerse nasıl toparlayacaklarını düşünemiyordum.

Lowell'ın söz verdiği gibi Colter da bu gece maçta yoktu. Bence daha çok gözlerinin ne kadar şiş olduğuyla ilgiliydi ama neyse.

"Pekâlâ," dedi Shep, "bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Sana söyledim. Colter'la tartıştık. Koç mutlu olmadı. Son."

"Doğru. Tabii. Onunla tartışmanızın nedeni de..."

Omuz silktim. "Adamı sen de tanıyorsun. Sen söyle."

Shep güldü. "Doğru."

Elini karnının üzerinde birleştirip bacaklarını öne doğru uzattı. Dudaklarını büzdü ve gösterişli kulübede gözlerini gezdirmeye başladı. Geçen her saniye sinirlerimi daha da bozan bir ıslık çalmaya başladı.

Görmezden geldim.

Sesi daha da yükseldi.

"Lanet olsun, adamım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Yeter, tamam mı? Sana anlatacağım."

Zafer kazanmışçasına sırıttı ve tüm kirli detayları anlatmamı bekledi.

"Anlatacak pek bir şey yok. Bir kızla görüşüyordum ve-"

"Seni gülücüklere boğan kişi mi?"

"Evet." Boğazımı temizledim, duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Yürümedi. Biz... ah... farklı şeyler istiyorduk."

Son bir haftadır uzattığım sakalımı kaşıdım. Uzatmaktan kastım, tıraş olmaya üşeniyordum. Ne anlamı vardı ki? Yakın zamanda yüzümü birinin bacaklarının arasına gömecek değildim ya.

"Ve?" Başka bir şey söylemediğimde Shep ısrar etti.

"Ve ne?"

"Hepsi bu mu? Bu gece, burada oturmanın sebebi bu mu? Becerdiğin kız hayatına devam etmeye karar verdi diye mi?"

Seçtiği kelimeler karşısında gözlerim kısıldığında Shep'in kaşları yavaşça yukarı kalktı.

"Ah." Bir kez başını salladı. "Ona âşıksın."

Sözleri üzerine yerimde kıpırdandığımda o da yerinde doğruldu. "Ona gerçekten çok âşıksın. Ve o seni sevmiyor."

Başımı arkaya attım. "Evet, şu anda duymaya ihtiyacım olan şey tam olarak buydu."

"Ne oldu?"

"Nasıl yani?"

"Yani, ne oldu? Neden duygularına karşılık vermedi? Aletin küçük olduğu için mi?"

"Siktir git," diye mırıldandığımda kıkırdadı. "Hayır. Aslında çok mükemmel olduğum için."

Suratını buruşturdu. "Bu da ne demek?"

Ona sergide olanları ve duyduğumu bilmediği kayıtta söylediği her şeyi anlattım.

Bitirdiğimde uzun süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Duymak istediğin şey bu olmayabilir ama onun neden böyle yaptığını anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?"

"Evet. Demek istediğim, tüm hayatını ebeveynlerinin mükemmel bir evliliği olduğunu düşünerek geçirmiş ve korkunç bir şekilde paramparça olmuş. Korkmuş. Bazen korku insana gerçekten aptalca şeyler yaptırır."

"Neden deneyimlerinden bahsediyormuşsun gibi geliyor?"

Hüzünlü bir şekilde güldü. "Çünkü öyle. Çünkü ben de daha önce Harper'ın yerinde oldum. Korku yüzünden sevdiğim insanları kendimden uzaklaştırdım. Şimdiyse kaçırdığım o yıllar için her gün pişmanlık duyuyorum." Sırtımı sıvazladı. "Geri dönecektir."

"Peki ya dönmezse?"

"O zaman ya dünyaya kızgın kalır ve uğruna çok çalıştığın her şeyi mahvetmesine izin verirsin ya da kızgınlığını yaklaşık on beş kilo ağırlığında büyük bir şeye yönlendirirsin." Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Sezona odaklan. Bunun yoluna çıkmasına izin verme.

"Güzel. Ama Collin?"

Ona baktım. Buza bakıyor ve Zamboni* sürücüsünün pisti temizlemesini izliyordu.

"Gerçek aşk, sık sık karşına çıkmaz. Hatta bazen hiç çıkmaz. Fakat çıktığı zaman da... beklemeye değer. Güven bana."

Harper'ı bekler miydim?

Onu sonsuza kadar beklerdim.

---

* Genellikle bir buz pateni pisti yüzeyindeki buz tabakasını temizlemek ve düzgün hale getirmek için kullanılan bir araçtır.

BÖLÜM 22

"Pekâlâ. Ürkütücü eşyalarını ortadan kaldırman için ona kadar sayacağım sonra da içeri gireceğim."

Keşke Ryan'ın stüdyomun kapısında durup, içeri dalmakla beni tehdit etmesine şaşırsaydım. Onu bir haftadan fazla bir süredir görmediğim için bugünün geleceğini biliyordum.

"Bir!"

Kahretsin. Yedek anahtarımı geri almalıydım.

"İki!"

Hiçbir şeyi temizlemek için çabalamadım çünkü uzun zamandır ilk kez hiçbir şey üzerinde çalışmak istememiştim.

İşim -tutkum- şu anda bana hiç keyif vermiyordu. Aslında hiçbir şey vermiyordu. Ne favori korku filmlerim ne kahve köşem ne de küvette uzanmak. Artık hiçbir şey iyi hissettirmiyordu ve bunun ne zaman başladığını biliyordum.

"Üç!"

Taburemden kalkıp kapıyı açtım.

"On," dedim ruhsuz bir şekilde.

"Hayır, dört. Sayıların Kontu* sana hiçbir şey öğretmedi mi?" diyerek stüdyoma girdi.

Tabureme tekrar çöktüm ve fırçamı elime aldım.

---

* Çocuk televizyon programı olan Susam Sokağı'ndaki bir Muppet karakteridir.

Şu anda bir şey çizdiğim yoktu. Sabah kalktığımdan beri bu boş tuvale bakıyordum. Kalktığımdan kastım, aralıklı üç saatlik uykunun ardından kendimi yataktan çıkardığım andı.

"Vay canına," dedi Ryan arkamda durarak. "Bu çok güzel. Duyguyu gerçekten çok iyi yansıtmış."

Neden bilmiyorum ama sözlerindeki bir şey beni tetikledi ve gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

"Ah, kahretsin." Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Seni ağlatmak istememiştim."

İstememişti ama yine de ağlamama izin verdi. Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken, orada ne kadar durduk bilmiyordum fakat o kadar uzun sürmüştü ki sonunda gözyaşlarım akmamaya başladı. Artık sadece titriyordum.

Ryan, beni tabureye yönlendirip otuz saniyeden az bir süre ortadan kayboldu. Geri döndüğünde, omuzlarıma bir battaniye örterek etrafıma sıkıca sardı.

Collin'le çıktığım kısa yolculuk sırasında, benzin istasyonundan aldığım o battaniye olduğunu fark ettiğim anda yeniden ağlamaya başladım.

Sonunda gözyaşlarımı ikinci kez durdurduğumda öfkeyle yüzümü sildim.

"Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Onu uzaklaştıran bendim. Bunu ben istedim."

"Bu, canının yanmayacağı anlamına gelmez. Özellikle de ona âşık olduğun için."

Ona ters ters baktım. "Ona âşık değilim."

Bana olan öfkesini gizlemeye bile çalışmayarak, "Evet, öylesin," dedi.

"Değilim Ryan. Benim aşkla işim olmaz."

"Öylesin ve bunu sana kanıtlayabilirim."

Tekrar ortadan kaybolduğunda bu sefer ben de onu takip ettim. Çantasını karıştırıp, dizüstü bilgisayarını çıkardığı sırada kanepeye yerleşiyordum.

Bir sürü tuşa bastıktan sonra ekranı benim hareketsiz bir fotoğrafım doldurdu.

Sanat sergisinden bir fotoğraftı.

"Bunu dinlememin *tek* sebebinin, en iyi arkadaşım olmandan kaynaklandığını bilmeni istiyorum. Ayrıca seni inciten Collin'in kıçını tekmeleyebilmek için karatede ne kadar gelişmem gerektiğini bilmek istiyordum." Kusursuzca şekillendirilmiş bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ama görünüşe göre asıl senin kıçının tekmelenmesi gerekiyormuş."

Ryan oynat tuşuna bastı ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra hafif bir hışırtı duydum. Collin'in elinde kayıt cihazıyla hareket ettiğini anladım. Boğazını temizledi.

"Pekâlâ."

Tek bir kelime -aptalca, basit bir kelime- duymuştum ve şimdiden gözyaşlarım yeniden akmaya çalışıyordu.

"Demek bu şeyin diğer ucundaki kişiye bir mesaj göndermemiz gerekiyor, ha? Ryan bunun aptalca, ciddi ya da ikisinin ortasında bir şey olabileceğini söyledi. Bahse girerim *am* kelimesini söylememi umuyorsun, değil mi?"

Kıkırdadığında, sesi soğuk bir kış gününde sıcak tutan bir palto giymişim gibi hissettirdi.

"Ama söylemeyeceğim. Şey, siktir. Sanırım teknik olarak söyledim, ha?"

Kısık sesli bir kahkaha daha.

"Bir itirafta bulunacağım. Geçen hafta Colorado'daki maçtan döndüğümde, tek yapmak istediğim eve gidip uyumaktı. Bu yüzden uçak iner inmez, hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkıp

arabama bindim. Direksiyona geçtim ve eve doğru sürdüm. Fakat kendi daireme gitmedim. Seninkine geldim."

Tıpkı ilk duyduğumda olduğu gibi itirafı kalbimi sıkıştırdı.

"İlk başta anlamadım, bu yüzden uzun bir süre park yerinde, arabamda oturdum. Olması gerekenden uzun bir süre. Nedenini anlamaya çalıştım. Neden? Neden yorgunluktan ölmüş bir haldeyken ve tek istediğim eve gitmekken sana gelmiştim?" İç çekti. "Ve sonra anladım. Çünkü artık ne zaman evi düşünsem aklıma sen geliyordun. Seni yatakta, maçtan sonra benim çarşafların içine girmemi beklerken düşünüyordum. Üzerinde Michael Myers olan o saçma, seksi pijamalarınla tembellik edişini düşünüyordum. Yani, hadi ama onlar da neyin nesi?"

"Kaba şey," diye mırıldandım.

"Düşündüğüm tek şey bunlar değil ancak gerisini kasette söylemeyeceğim. Çünkü Ryan'ın bunu dinlemeyeceğinden o kadar da emin değilim."

"Akıllı adam," dedi söz konusu kişi.

"Sanırım... Sanırım söylemeye çalıştığım şey, belki de Lowell ve Rhodes haklıydı. Belki de sikim buna çok fazla itiraz ediyordu ve belki de Güç'te bir huzursuzluk vardı. Ve belki... belki de sana âşığımdır." Duygusuzca güldü. "Ah, siktir. Kimi kandırıyorum ben? Belkisi falan yok. Öyleyim. Yaptığımızın, anlaştığımız şey olmadığının farkındayım. Henüz böyle hissetmiyorsan bunu da anlarım. Yine de tepkinin kaydedileceğini bile bile buraya gelip, sana söylemesem olmazdı. Ryan, eğer dinliyorsan... kaydetmeye hazır ol." Kısa bir an duraksadı. "Seni seviyorum, Harper. Ve seni ne kadar beklememi istersen o kadar beklerim."

Ses kesildi ve ekran kardı. "Gördün mü?" diye sordu, Ryan.

"Neyi gördüm mü?"

"Yüzünü, gördün mü?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Dikkat etmemiştim.

Ryan geri sarıp oynat tuşuna bastı.

"Seni seviyorum, Harper," dedi Collin tekrar.

"Gördün mü? Gözlerine dikkat et. Collin'i duyduğunda, ne olduğunu izle."

Tekrar geri sardı ve oynat tuşuna bastı.

Bu sefer, dediğini yaptım.

Ve bu sefer, bahsettiği şeyi gördüm.

"Gözlerinin tamamen değişmesi... içine sızan ve yavaşça yüzüne yayılan o aydınlık... işte proje de tam olarak o ham duyguyu yakalamakla ilgili." Ekranı işaret etti. "Bu, bana senin de ona âşık olduğunu kanıtlıyor."

Burada oturup ona yalan söylemeye çalışmak, Collin'e âşık olmadığımı iddia etmek aptallık olurdu. Ancak...

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedim ona.

"Neden yapamazsın? Baban yüzünden mi?"

"Evet. Biliyorsun."

"Biliyorum. Tıpkı bunun ne kadar saçma bir neden olduğunu bildiğim gibi."

"Annemi aldattı! Sonra öldü -öldü- çünkü onu aldatıyordu! Annem ona her şeyini verdi ve o da annemi paramparça bıraktı, beni terk etti. Beni *paramparça* bıraktı."

"Seni incittiğini biliyorum. Bunu anlıyorum da. Ama sırf tekrar incinmekten korktuğun için her şeyden kaçamazsın."

"Evet, kaçabilirim."

"İyi. Kaçabilirsin. Haberin olsun, boktan bir hayat yaşayacak ve birçok şeyi kaçıracaksın. Korku filmlerini sevmene rağmen âşık olmaktan korkman, sence de ironik değil mi?"

"Korku filmleri tahmin edilebilirler. Aşk ise öyle değil."

"İşte eğlencenin yarısı da bu! Risk almak, kendini ortaya koymak. Bütün mesele bu."

"Ama ya kötü sonuçlanırsa?"

"O zaman kötü sonuçlanır. Evet, acıtır ve berbattır. Yine de yaralarını sarar, yoluna devam edersin. Dürüst olmak gerekirse, biri bana âşık olmanın çok kolay olacağını ve hiçbir zaman herhangi bir sorun ya da sıkıntı olmayacağını söyleseydi, muhtemelen âşık olmak istemezdim."

"İstemez miydin?"

"Evet. Yani, hadi ama. Romantik komedilerde bile bir tür dram var. Sadece âşık olsalar ve hepsi bu kadar olsa sıkıcı olurdu. Hiç... cazibesi olmazdı, anlıyor musun?"

Sanırım ne demeye çalıştığını anlayabiliyordum ama...

"Korkuyorum."

"Korktuğunu biliyorum. Ama o, baban gibi değil."

"Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet! Yine de bu, onu sevmekten daha az korkmamı sağlamıyor. Ya onu da kaybedersem?"

"Zaten kaybetmedin mi? Onu hiç sevmemektense delice sevmeyi tercih etmez miydin?"

Bu sorunun cevabını düşünmeme gerek yoktu çünkü cevabım kesinlikle *evet*ti.

Onunla hiç vakit geçirmemektense biraz vakit geçirmeyi tercih ederdim. Aslında ilişkimizi o konumda tutarken, bunu yaptığımı sanıyordum. Birlikteydik ama ortada hiçbir risk yoktu.

Ona âşık olmayacağımı düşünmekle aptallık etmiştim. Nasıl olmayabilirdim ki?

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Ah." Heyecanla parmaklarını birbirine vurdu. "Sorduğuna çok sevindim. Bir fikrim var..."

BÖLÜM 23

"J.P. benden söylemesi, bu gece havada farklı bir şeyler var. Belki geçen maçta oyun dışı kalan Collin Wright'ın tekrar sahada olmasından ya da tamamen başka bir şeyden kaynaklıdır. Her iki durumda da bunun iyi bir maç olacağına dair içimde bir his var."

"Ona hiç şüphe yok, Hank," diye katıldı, J.P. "Bu gece de salonumuz tıklım tıklım dolu. Taraftarlar heyecanlı ve coşkulu. Bu akşam bir sürü pankart görüyorum."

"Çok fazla pankart var. Hatta bir tanesinde geri dönen defans oyuncumuz için özel bir mesaj var gibi görünüyor. Ne yazıyor, J.P.?"

"*Hey, #96! Hayranın olduğumu söyleyebilirsin.*"

"Basit ve net. Hepimiz #96'nın hayranıyız. Umarım bu gece, puan kazanma serisine geri dönebilir."

BÖLÜM 24

"Geçen geceki Carolina maçını izledin mi, Mikey?"

"İzledim. Ve eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsan... Evet, o kız bütün gece boyunca o pankartı kaldırdı, Jonesy."

"Muhabirler maçtan sonra Collin Wright'a ne düşündüğünü sordular ancak o cevap vermemeyi tercih etti. Bu da birçok kişinin, kadını tanıyıp tanımadığı konusunda tahminde bulunmasına yol açtı."

"Hımm, ilginç. Ah, bir dakika, dur. Sanırım bu gece başka bir Pankartçı Kız'ımız var. Hayır, bekle. İki tane var! Hey, Jobe, kamerayı iki yüz on yedinci bölüme getirir misin?"

"Vay canına. Gerçekten var, Mikey! Görünüşe göre Collin Wright'ı takip eden bir hayran kulübü olabilir."

"Bu gece ne yazıyor, Jonesy?"

"*Hey, #96! Uzun hokey oyuncuları hakkında ne derler bilirsin, değil mi?* Ve diğerinde yazan ise *Büyük sopalar!*"

"Ah, Tanrıya şükür. Bir an için televizyonda başımızın belaya gireceğini düşündüm, Jonesy."

BÖLÜM 25

"Bu gece bir başka Carolina Comets maçıyla karşınızdayız ve söylemeden edemeyeceğim, #PankartçıKız interneti kasıp kavurdu, Mikey."

"Bu gece de birinin burada olmasını umuyorum. Bahis oynadım."

"Collin'e dün geceki son pankart sorulduğunda, güldü ama daha fazla ipucu vermedi."

"Söylediğinden daha fazlasını bildiği hissine kapılıyorum, Jonesy. Belki de tüm bunlar reklam içindir?"

"Bilmiyorum, Mikey. Collin Wright herkesin de bildiği gibi bu konuda adı çıkacak kadar gözlerden uzak kalmayı tercih eden biri. Dikkat çekmek için bununla uğraşacağını sanmıyorum."

"Eh, görünüşe göre dileklerimiz kabul oldu! Bu gece binada başka bir Pankartçı Kız daha olduğu haberini aldım. Kamerayı ona çevirebilir miyiz?"

"Ah! İşte orada! Bu gece ne yazıyor?"

"*Hey, #96!* Ve sonra sadece mısırlı sosis resmi var."

"Mısırlı sosis mi? Neden mısırlı sosis?"

"Bilmiyorum ama internetin, bu kızın kim olduğunu bulmaya çalışırken çalkalanacağından eminim."

BÖLÜM 26

"Dün gece Collin Wright'a mısırlı sosis hakkında ne düşündüğünü sorduk ve bunu bir iltifat olarak kabul ettiğini söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini ayrıntılı bir şekilde açıkladı mı?"

"Hayır. Ama iyi bir şey gibi görünüyor. Twitter kullanıcıları, bunun cinsel bir şeyi ima ettiğini iddia ediyor. Lafı açılmışken... bu geceki pankart televizyon için biraz müstehcen olabilir, Mikey."

"Bunu gösterebileceğimizden bile emin değilim. Ah, gösterebilir miyiz?"

"Ah, adamım. Okurken bile yüzüm kızarıyor."

"Ne yazıyor, Jonesy?"

"Hey, #96! Yulaflı kurabiyeyi ve Ding Dong kekini birlikte yemek ister misin? Pankarta bir de Little Debbie'nin yulaflı kurabiye ve Ding Dong resmi yapıştırmış."

"Görünüşe göre Pankartçı Kız'ımız, giderek daha cesur oluyor."

"Ve popülerleşiyor. Dün gece *ve* bu sabah Twitter'da gündem oldu. Keşke Collin Wright'ın bu konuda ne düşündüğünü öğrenebilsek. Olanlar hakkında ağzını sıkı tutuyor."

"Hangi noktada bunun oynayışını etkileyip etkilemediğini sorgulamalıyız, Jonesy?"

"Oynayışını etkiliyor mu? Bence yardımı oluyor! Her maç bir sayı kazandı ve Comets şu anda üst üste başarı gösteriyor. Bu Pankartçı Kız kim olursa olsun, eğer Comets hayranıysa maçlara gelmeye devam etse iyi olur!"

BÖLÜM 27

"Olamaz, sen gerçekten Pankartçı Kız'sın, değil mi?" Döndüğümde, katıldığım ilk maçtaki kadını tekrar birkaç koltuk aşağıda otururken buldum. "Asıl olan, değil mi?"

Parmağımı dudaklarıma götürüp, sessiz olmasını işaret ettiğimde güldü.

"İnanamıyorum. Başından beri seni takip ediyoruz. Son iki haftadır, bu kadar çok pankartı o kadar çok yere nasıl göndertiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama eğlenceli olduğu kesin."

"Buna sevindim. Delia, değil mi?"

"Evet, hatırladın!"

"Benim için kolay oldu. Büyük bir *Beetlejuice** hayranıyım."

"Mantıklı." Bana doğru döndü, yanındaki koltuğa yaslandı. "Peki, bunun hikâyesi ne? İkiniz çıkıyor ya da öyle gibi bir şey misiniz?"

"Öyle gibi bir şey," diye cevap verdim.

"Kartlarını kapalı oynuyorsun. Buna saygı duyabilirim."

"Biraz karışık bir durum. Bazı şeyleri berbat ettim ve bunu telafi etmeye çalışıyorum."

---

* Beterböcek adıyla yayınlanan fantastik komedi türünde bir filmdir. Delia Deetz ise filmde yer alan kurgusal bir karakterdir. Karakter bu yüzden ismini unutmadığını belirtmiştir.

"İnan bana, bunu çok iyi anlıyorum. Ben de neredeyse başıma gelen en iyi şeyi kaybediyordum. Ama çok iyi düşünülmüş bir keçi soygunundan* sonra nihayet her şey düzeldi." Sanki gerçekten ilginç bir bilgi vermemiş gibi elini salladı. "Her neyse, bu geceki pankartta ne yazıyor? Bu gece, onu geri kazanacağın gece mi?"

"Umarım öyledir."

"Ben de öyle umuyorum. Kayınbiraderim aslında Collin'in menajeri. Gerçekten harika bir adam. Onun büyük hayranlarıyız."

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet. Shep tam bir dangalaktır ama işinde gerçekten harikadır. Ancak bunu ona asla söylemem."

"Geçen sefer burada birlikte oturduğum kızı hatırlıyor musun?"

"Muhteşem sarışını mı?"

"Evet. Shep'in karısına bazı fotoğraflar satmıştı."

"Hayır." Delia'nın gözleri büyüdü. "Onun çalışmalarına ne kadar takıntılı olduğumu bilemezsin. Denver'ın fotoğraflarını çalmaya çalışıp duruyorum. Dünya ne kadar da küçük!"

"Gerçekten öyle."

"Pekâlâ. Nacho, patlamış mısır, büyük boy patates kızartması -tabii ki ekstra ranch aldım- ve bölüşmek için büyük boy kola getirdim," dedi Delia'nın kocası, yanındaki koltuğa otururken.

"Tanrıya şükür. Yiyecek." Yemeğe uzandı ve bir avuç dolusu patates kızartmasını aynı anda ağzına tıktı.

"Hey! Onları ranch sos için almıştım."

Sanırım patates kızartması için ranch sos aldığını kastediyordu ama bunu sorgulamayacaktım.

* "Goat Heist" ifadesi, genellikle mizahi veya şaka amaçlı kullanılır. Gerçek bir soygun olmaksızın keçilerle ilgili bir olayı veya hikâyeyi anlatmak için kullanılır.

Delia bana bir kova patlamış mısır uzattı. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Fikrini değiştirirsen haber ver. Zach, atıştırmalıklar konusunda aşırıya kaçmaya bayılır."

"Çünkü hepsini sen yiyorsun," diye homurdandı.

Şu anda yemek yiyemeyecek kadar gergindim. Zaten son birkaç haftadır midem hiçbir şeyi almıyordu. Ryan, Collin'e söylediklerimin kaydını bana dinletmişti. Söylediğim her şeyi duyduğundan haberim yoktu. Onun için bunlara değmeyeceğini düşünmesi beni mahvediyordu.

Takımın ısınmak için buza çıkmasına az kalmıştı ve oturduğum yerden, karşıdaki yedek kulübesini net bir şekilde görebiliyordum.

Collin'in beni fark etmemesine imkân yoktu.

Ryan yanımdaki koltuğa otururken, "Hey, ne kaçırdım?" diye sordu.

"Sadece kusmamaya çalışıyorum."

"Kes şunu. Bir şey olmayacak. Buna bayılacak."

"Emin miyiz? Maç sonrası yaptığı röportajların hepsini izledim. Ne zaman pankartlar hakkında soru sorsalar, konuyu değiştirdi."

"Hayır. Ne zaman sorsalar, dudakları seğirdi ve sonra konuyu değiştirdi. Hoşuna gidiyor. Güven bana."

Etrafımızda oturan birkaç kişiden uğultular gelmeye başladığında dikkatimi buza verdim.

Comets'ten bir oyuncu duvarın üstünden birkaç tane disk fırlattı ve ardından herkes sahaya çıktı.

Collin sahaya adım attığı anda fark ettim.

Ah. Buzun diğer tarafından bile inanılmaz görünüyordu.

Onu görmeyeli neredeyse üç hafta olmuştu. Bu da üç haftalık bir ıstırap demekti. Onun, buna değmeyeceğini düşündüğüm

için tam bir salak olduğum gerçeğiyle yaşamak zorunda olduğum üç hafta...

Aslında o, buna değerdi.

Her şeye ve hatta daha fazlasına değerdi.

Buzun ortasında durmuş, başı öne eğik bir şekilde Rhodes'la bir şeyler konuşuyordu.

"Git!" Ryan yanımda tısladı. "Yap şunu!"

Titreyen bacaklarımla oturduğum yerden kalkıp merdivenlere yöneldim. Cama ulaşana kadar birkaç basamak indim. Nefesimi dengeleyerek pankartımı cama doğru kaldırdım.

Pankartı orada ne kadar tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler, belki de dakikalar boyunca tutmuştum. Tam emin değildim çünkü o an odaklanabildiğim tek şey nefes almayı unutmamaktı.

Cama hafifçe vurulduğunda, geriye doğru tökezleyerek pankartı düşürdüm.

Collin.

O çok sevdiğim yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Gülümsemiyor... ama kaşlarını da çatmıyordu. Sadece bakıyordu.

Ne yapacağımı bilemediğim için elimi kaldırdım ve el salladım.

"Harper!" Ryan arkamda bir yerden tısladığında, tıpkı röportajında olduğu gibi Collin'in dudakları seğirdi.

"Seni seviyorum!" Daha fazla içimde tutamayarak bağırdığımda, gözleri genişledi ve şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı.

En azından bu adımın şaşkınlıktan dolayı olmasını ve son birkaç haftada fikrini değiştirmemiş olmasını umuyordum.

Birisi adını seslendiğinde Collin, kalmakla gitmek arasında sıkışmış gibiydi.

"Git," dedim ona. "Seni ne kadar beklememi istersen o kadar beklerim."

"Aman Tanrım. Kollarım çok yoruldu."

"O zaman pankartı indir. Collin zaten gördü."

"Hayır! Bu benim olayım, markam. Bunu bilmelisin, Bayan Sosyal Medya Gurusu."

"Of, her neyse. Bazen gerçekten Instagram'ı silmek istiyorum. Ben-"

Birden arenadaki herkes nefesini tuttu ve insanlar neler olup bittiğini görmeye çalışarak ayağa fırladı. Yerde bir oyuncu vardı ve onun kim olduğunu görmeden Collin olduğunu anladım.

"Ne oldu?" Yanımdaki kişiye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kaçırdım. Ama yaralanmış gibi görünüyor."

Hadi canım, ben yaralandığını fark edememiştim, diye bağırmak istedim ancak kendimi tuttum.

Sağlık görevlilerinin, onu kontrol etmek için buza doğru koşmasını izledim. Hâlâ yerdeydi ve hâlâ yerde olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Nihayet, saatler sürmüş gibi hissettiren sürenin ardından ve üçüncü devrenin yarısından biraz fazlası oynanmışken, Collin'in buzdan çıkmasına yardım edildi. Tünelden aşağı götürülürken, kalabalığa doğru iyi olduğunu belli edercesine başparmaklarını kaldırdı.

Nefesimi tuttuğumu fark edip derin bir nefes aldım.

"Hey, endişelenecek bir şey yok," diye Ryan beni rahatlatmaya çalıştı ve koltuğuma geri oturmam için çekti. "Eminim iyidir. Muhtemelen sadece tedbir amaçlıdır. Kendi başına yürüdü ve iyiyim diye işaret verdi. Bunlar gerçekten iyiye işaret."

Keskin bir şekilde nefesimi verip, kendimi sakinleştirmeye çalışarak bir nefes daha aldım. Midem bulanıyordu ve kusabilirdim. Şu anda onun iyi olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim.

Maç devam ediyordu ve dakikalar kahrolası derecede yavaş ilerliyordu.

"Affedersiniz? Bayan Kelly?" Boynunda resmi bir rozet olduğu belli olan bir adam, bana doğru eğildi. "Benimle gelebilir misiniz, lütfen?"

Ryan'a *ne yapmam gerek* bakışı attığımda sadece omuz silkti.

"Hemen döneceğim," dedim ve pankartımı ona uzattım.

"Neden sizinle geliyorum?" diye merdivenlerden çıkarken sordum.

"Bay Wright sizi görmek istedi. Genellikle bunu yapmayız ama hepimiz Pankartçı Kız'ın hayranları olduğumuz için..."

Beni bir sürü tünel ve kapıdan geçirirken başka bir şey söylemedi. Sonunda bir kapıyı iterek açtığında, odanın içinde darmadağın bir halde oturan Collin vardı.

Beni gördüğünde hafifçe sırıttı. Ayaklarım içgüdüsel olarak, odanın diğer ucuna doğru gitmeye başladı.

Dizlerinin dibine gelene kadar durmadım.

Sol kaşının üzerinde büyük bir kesik vardı. Bu yüzden vücudunun sağ tarafını kullanmayı tercih ettiği çok açıktı.

"Hissettiğimden daha kötü görünüyorum, yemin ederim."

Haftalar sonra bana söylediği ilk sözler bunlardı ve birdenbire dünyada en sevdiğim sözler haline geldiler.

"Ne oldu?"

Omuz silkti ve sonra hareketi karşısında yüzünü buruşturdu. "Saçma bir darbe aldığım için kaskım gevşedi. Yere düşünce de kafam buza çarptı."

"İyi olacak mısın?"

"Evet. Bu gece işim bitti ama iyiyim. Ciddi bir şey değil. Sadece ağrım var."

"Gördün mü, sana tüm o çarpışmaların berbat bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Şikâyet ettiğini hiç duymadım."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı.

Aramızda birden sessizlik oluştu. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Harper, ben-"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Önce ben konuşacağım, tamam mı?"

"Tamam. Ama en azından buraya gelebilir misin?"

Bana doğru uzandığında bacaklarının arasına girdim. Alnını benimkine dayadı ve bir eliyle belimi, diğeriyle de yüzümü kavradı. Temas ettiğimiz anda iç çekti. Ben de aynı şekilde hissediyordum.

"Önce sen konuşmak istemiştin, değil mi?"

Başımı salladım ve yutkundum. "Ben... Ben özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Seni... seni kendimden uzaklaştırdım. Korktum ve panikledim. Aramızdaki şeyin sıradan olmadığı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Kahretsin, bunun hiçbir zaman sıradan bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni sevdiğin gerçeğiyle ne yapacağımı bilemedim, bunu nasıl kabul edeceğimi ya da buna nasıl izin vereceğimi..." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ben... Ben babamı on altı yaşındayken kaybettim. Babamın ölümünün ardından, aslında yıllar boyunca annemi aldattığını öğrendik. Hiçbir fikrimiz yoktu ve bu bizi derinden yaraladı. Beni derinden yaraladı. O, benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyi birlikte yapardık. Benim korkuyla ilgili şeylere hayranlığımın artmasını sağlayan oydu. Beni sanatla uğraşmaya teşvik eden oydu. Bana inanan oydu. Ve yalan söyledi.

Tekrar tekrar. Hem de yüzüme karşı. Bunu bilmek canımı çok yaktı. Ve son sekiz yıldır, onu sevmek ve ona kızgın olmak arasında gidip geliyorum."

Derin bir nefes alarak geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Ama kızgın olmaktan yoruldum. Korkmaktan yoruldum. Kimseye güvenemediğim için sürekli yaşanacak bir sonraki kötü şeyi beklemekten yoruldum. Mutlu olmak istiyorum. Güçlü. Cesur. Ve nasıl ya da ne zaman kötü sonuçlanacağı konusunda endişelenmeden, âşık olup anı yaşamak istiyorum. Son birkaç haftadır sensiz olmak... Canımı çok yaktı ve bir daha böyle hissetmek istemiyorum."

Uzanıp parmağımı yüzündeki yeni açılan kesiğin üzerinde belli belirsiz gezdirdim.

"Seni seviyorum, Collin ve sanırım-" Başımı salladım. "Hayır, buna değdiğinden *eminim*. Sen bu riski almaya değersin... eğer sen de istersen."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince, çok geç kaldığımdan endişelenmeye başladım.

Sonra nihayet konuştu.

"Biliyor musun, sanırım bir parçam sana ilk tanıştığımız zaman âşık olmaya başladı."

"Gerçekten mi? Sürüş becerilerim yüzünden mi?"

Kıkırdadı ancak sonra yüzünü buruşturdu. "Evet. Kesinlikle o yüzden. Ayrıca senin çok... *sevimli* olduğun gerçeği yüzünden." Ona ters bir bakış attım. "Komik ve farklıydın. Senin etrafında olmaktan gerçekten çok hoşlanıyordum." Başını iki yana salladı. "Bilmem gerekirdi. İçimdeki fırtınayı dindirdiğin zaman, anlamalıydım."

"Rica ederim."

Sırıttı ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Eğer panikleyeceksen bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet."

"Seni seviyorum."

İç çektim. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Âşık olmak istememiştim. Senin sadece dikkatimi dağıtıp, aklımı oyundan uzak tutman gerekiyordu. Ve işe yaradı. Hatta fazlasıyla işe yaradı. Ben sadece... Seni seviyorum. Çok ama çok."

"Ben de seni seviyorum."

Beni yavaş ve yumuşak bir şekilde öpmeye başladı. O kadar uzun süre öptü ki maçın çoktan bittiğine emindim.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda yüzümde bir gülümseme kalmıştı.

"Bir soru daha," dedi.

"Neymiş o?"

"Ülkenin her yerindeki o pankartlar... Nasıl yaptın?"

"Ryan'ın fikriydi. Hokey hayranlarını bulmak için sosyal medya takipçilerini kullandı ve işe yaradı."

"Gerçekten işe yaradı. Sanırım bu geceki pankart benim favorimdi."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Başını salladı. "Çünkü ben de seni seviyorum."

EPILOG

Sopamın ucundaki diskle buzun üzerinde hızla ilerlerken kafamı skor tabelasına çevirdim.

Yedinci maçın, yani Stanley Kupası'nın son maçının bitimine bir buçuk dakika kala, hâlâ berabereydik.

Sadece bir gol. Tek ihtiyacımız olan tek bir goldü.

Başarabilirdik. Başarabileceğimizi biliyordum. Havada zafer kokusu vardı ve bunu iliklerime kadar hissediyordum. Galibiyet çok yakındı. Hatta o kadar yakın ki neredeyse kahrolası tadını alabiliyordum.

Rhodes'a pas attım. Rhodes, diskle bir süre oyalandıktan sonra diğer oyunculara da dikkat ederek diski bana geri attı.

Yirmi saniye.

Etraftaki Vegaslı oyunculara dikkat ederek atışıma hazırlandım.

On beş.

Sürenin geçmesini bekledim.

On.

Kolumu geriye doğru çektim.

Sekiz.

Ve atışımı yaptım.

Maçın bitmesine saniyeler kala disk filenin içine girdi ve bitiş zili çaldı.

Kazanmıştık.

Siktiğimin maçını kazanmıştık.

Eldivenler, sopalar ve kasklar havaya uçuşup, bedenler birbiri ardına cama çarparken ortada sıkışıp kaldım.

Daha önce soluğumun kesilmesine hiç bu kadar heyecanlandığımı hatırlamıyordum.

"Siktir!" diye bağıran Rhodes, nihayet kalabalığın arasından sıyrılabildiğinde, gelip bana sarıldı. Onu daha önce hiç bu kadar gülümserken görmemiştim. "Lanet olsun, başardık! Başardık!"

Beni biraz sarstıktan sonra kaymaya devam etti ve yakaladığı herkese sarılmaya başladı.

"Gel buraya, seni harika piç!" Miller beni yakalayıp başımın yan tarafını öptü. "Kahrolası derecede mükemmeldin!"

Son olarak da takım kaptanımız yanıma geldiğinde, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Elini sıkmak için uzandığımda, elimi itti ve beni kendine doğru çekti. Bana sıkıca sarılıp sırtımı sıvazladı.

Kulağıma eğilip, "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Ben de seninle."

Herkes pistte kaymaya devam ederken tekrar tekrar birbirini kucaklıyordu. Atmosferde sadece saf heyecan vardı.

Fotoğraf çekimi için toplanıldı. Ardından da Stanley Kupası takdim edildi.

Her şey o kadar olağanüstüydü ki bu anı ömrümün sonuna kadar hatırlayacaktım. Ebeveynlerimle sarıldıktan sonra kardeşim ve onun erkek arkadaşı da beni kucakladı. Herkesle sarıldıktan sonra onun sesini duydum.

"Hey, Hokeyci Çocuk!"

Dünyadaki en sevdiğim sese doğru döndüm. Harper birkaç adım ötemde duruyordu. Parmaklarının arasında, o çok sevdiği gülünç pankartlarından biri ve yüzünde ise bir gülümseme vardı.

Hiç vakit kaybetmeden, ona doğru kayıp kollarımın arasına aldım. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp, ikimiz de nefessiz kalana kadar öptüm.

Onu tekrar buzun üzerine bırakırken, "Merhaba," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Sonra beni bir kez daha öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Bunu sen olmadan başaramazdım."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır, bu doğru. Sen benim uğurumsun."

"Bu tür saçmalıklara aslında inanmıyorsun."

Gerçekten de inanmazdım. Onunla tanışana kadar.

"Peki, bu geceki pankartında ne yazıyor?"

Arkasından çıkardı ve okumam için havaya kaldırdı.

Hey, #96! Lord Stanley'e bu gece üçlü yapmak ister misin, diye sordum. O da evet dedi.

"Hımm. Duruma oldukça uygun."

"Nasıl yani?"

"Sadece son zamanlarda düşündüğüm bir şey, hepsi bu."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu, seni korkutuyor mu?"

"Evet. Aşırı derecede."

"Benim küçük Korkutucu Harper'ım. Bir katille mücadele edebilir ya da bir iblisi öldürebilir ama iş onu seven adamın evlenme teklifine gelince-"

"Evet." Harper kazağımı tutup beni kendine doğru çekti. "Evet der."*

"Gerçekten mi?"

Sırıtarak başını salladı. "Gerçekten."

"Hımm. Bunu aklımda tutmam gerekecek." Onu tekrar öptüm. "Ya maçı kaybetseydik?"

"Kaybetmezdiniz."

"Ama yine de bir pankart hazırlamıştın, değil mi?"

Başını salladıktan sonra geri çekildi ve bana pankartın diğer tarafını gösterdi.

Okurken kahkaha attım.

Tüh?

Başımı sallayarak onu kendime doğru çektim. "Seni seviyorum, Harper."

İç çekti. "Ben de seni seviyorum, Hokeyci Çocuk."

Görünüşe göre Stanley Kupası Finalleri'nin yedinci maçında kazandıran golü atmak, takımının seninle altı yıllık bir sözleşme daha imzalaması için oldukça iyi bir nedenmiş.

Kuzey Carolina'da kalıyordum. İşte bu yüzden de Vegas'ta sözleşme ve kupa için kutlama yapıyorduk.

"Seksi Hokeyci'ye!" diye bağırdı sarhoş Ryan. "Ve Seksi Otostopçu'ya!" Sanırım şu an altıncı shotını atmıştı. Buna, emdiği dondurulmuş içki ve biz daha otelden ayrılmadan önce attığı üç shot dahil değildi. "Kupayı aldı, kızı aldı ve sözleşmeyi de aldı, bebeğim!"

Başka kimseyi bekleme gereği duymadan içkisini tek dikişte bitirdi.

---

* Stanley Kupası'nı kazanan takımın üyeleri Stanley Kupası yüzüğü almaya hak kazanır. Burada, Stanley Kupası yüzüğüne oradan da evlenmeye gönderme yapılmıştır.

Harper'ı kendime çekip dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. "Arkadaşın tamamen dağıtmış durumda."

"Ah, evet, biliyorum."

"Geceyi burada bitirmeli miyiz?"

"Hepimiz için mi?"

Gözlerinde umutla bana baktığında gülümsedim. "O kadar çabuk değil. Hâlâ bu gece seninle dans etmek gibi planlarım var. Sarhoş olan için kastetmiştim."

"O zaman dans için cevabım hâlâ evet." Hayatının en berbat zamanını geçiriyormuş gibi görünen Rhodes'a baktı. "Miller ve Lowell'ın nereye kaybolduğu hakkında bir fikrim yok ama Rhodes onu odasına götürebilir mi?"

Götürebilir miydi? Evet. Rhodes'a hayatım pahasına güvenirdim. Ryan'a bir şey olmasına asla izin vermezdi.

Ayağımla onun ayağına tekme attığımda çatık kaşlarını bana doğru çevirdi. Gözlerimle Ryan'ı işaret ettiğimde, Rhodes ne istediğimi anlamıştı.

Ona göz kulak ol.

Rhodes, oturduğu sandalyeden kalkıp Ryan'a doğru uzandı. Onu bağırıp, dans ettiği kabinin tepesinden tutup aşağı indirdi.

"Hayır, teşekkürler!" dedi Ryan, onun burnuna vururken.

Kaşları çatıldığında, gülmeden edemedim. Sinirlenerek Ryan'ı omzuna attı.

"Hey! Seni huysuz seksi dev! İndir beni!" Rhodes onu duymazlıktan geldi. "Harper! Yardım et!"

Harper başını sallayıp, "Hayır! Git uzan, sarhoşsun!" dedi.

Ryan nefesini tuttu. "Sarhoş değilim!" dedi.

"Öylesin!"

Rhodes'un sırtına vururken, "Seni hain!" diye bağırdı arkadaşına. "Beni sevdiğini sanıyordum!"

"Seviyorum!" dedi, Harper. "Bu, senin iyiliğin için."

"Bu adam beni kaçıracak ve kalesinde rehin tutacak!"

Rhodes'un, "Çok beklersin," diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ryan ona tekrar vurup, küçük yumruğunu bize doğru salladığında, sadece güldük.

Görüş alanımızdan çıktıklarında Harper'ın elinden içkisini aldım ve ayağa kalktım. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Benimle dans et."

"Hayatta olmaz."

"Harper Dolores Kelly... lanet olsun, benimle dans et."

Tam adını kullandığımda, gülüp ayağa kalktı. Gözlerimi beğeniyle vücudunda gezdirdim. Işıltılı, siyah ve sahip olduğu her kıvrımı saran bir elbise giymişti. Otel odamızın zemininde nasıl duracağını görmek için şimdiden sabırsızlanıyordum.

Onu dans pistine doğru götürdüm. Ayrılmak istemesi durumuna karşı kalabalığın içine çok fazla girmedim, sadece etrafımızda birkaç insan olduğunu hissettirecek kadar ilerledim.

Harper'ı kendime yaklaştırıp bedenimi onunkine bastırdım. Kendi elimi beline koyarken, onunkini göğsüme yerleştirdim.

Harper, "Bir kulübün ortasında, benimle romantik bir şekilde dans mı edeceksin?" diye sorup sırıttı.

"Evet."

"Neden?"

"Pratik yapıyorum," diye cevapladım sorusunu.

"Ne için?"

Onu daha da yakınıma çekip dudaklarımı kulağına götürdüm. "Düğünümüz için."

Geri çekilip onu incelediğimde, ağzının açıldığını ve şaşkın bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim.

"Ne?" diye sordum, şu anda aptal gibi görünmemizi hiç umursamayıp onu döndürürken. "Ben ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum." Başını salladı. "Son derece kendini beğenmiş birisin, Hokeyci Çocuk."

"Hayır. Sadece seni sonsuza dek seveceğimden eminim."

Nefesi kesildiğinde, onu yakından izlemeye başladım. Paniklemesini ya da bir şey söylemesini bekledim.

Ancak ikisini de yapmadı.

Bunun yerine dudaklarını benimkilere bastırdı ve öpücüğüyle bana aynı şeyleri hissettiğimizi söyledi.

TEŞEKKÜR!

Deniz Kuvvetleri. Sizi seviyorum.

Laurie. Sen beni bir arada tutan kişisin.

Ekibim. Caitlin, Julia, Judy... Çok teşekkür ederim kızlar! Sizinle çalışmak harikaydı. Bu yazarlık işini siz olmadan yapmayı hayal bile edemezdim.

#RuhEşim. Her zaman yanımdasın ve bunun için seni seviyorum.

Annem ve kız kardeşlerim. Gülmeye ihtiyaç duyduğumda, her zaman yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Hokey. Hayatım boyunca bu sporu tanımadığıma inanamıyorum. Coşkulu bir taraftar olmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. En başından beri kayıp parçam olduğunu söyleyebilirim.

Tidbits. Kaybolduğumda bile her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sevgini her zaman hissediyorum.

Okuyucularım. Bunu siz olmadan yapamazdım. İlk hokey kitabıma şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu yeni türe başlamaktan heyecan duyuyorum ve umarım daha fazla Carolina Comets okumak için heyecanlısınızdır.

Sevgi ve sonsuz minnetle,

Teagan

